

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Simeone Stylita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

CAPUT VI.

Reversa ad monasterium moritur, ac mulier agnoscitur.

AUCTORE
SYNCHRONO.

*Ducitur ad
parentes :*

Sanctus Dorotheus, his verbis auditis, in medium processit, dicens: Ego sum. Afflicti sunt autem sancti Patres, et dixerunt: Nos quoque tecum ibimus. Ea vero dixit eis: Domini mei, solummodo orate pro me, speroque in Deo, et in vestris precibus, forte ut cito vos adorem: et abeuntes in ecclesiam, venerunt cum toto conventu Fratrum, factisque precibus simul egressi sunt, deducentes Abbatem Dorotheum. Sciebat enim Abbas Macarius in illo nil esse mali.

*Declarat iis
privatim se
esse eorum fi-
liam.*

18 Cumque ii pervenissent ad Imperatorem, procidit ad ejus pedes Abbas Dorotheus, dicens: Rogo tuam pietatem ut cum silentio audiat de tua filia. Eamus seorsum, et ego vobis narrabo omnia. Non est enim ei illatum vitium, nec habet quidquam mali: absit. Postquam autem iverunt seorsum ipsa et parentes ejus, dixit eis: Per Dominum promittite mihi, quod si cognoveritis veritatem, dimittetis me in locum meum. Quod cum ei promississent Imperator et ejus uxor, dixit eis: Qui post Deum sanam fecit filiam vestram, est mea humilitas per Patrum preces. Illi vero his auditis obstupefacti, mansere muti, et attolenti. Eis autem dixit: Ego vos de hac re faciam certiores, et aperto collo sui colobii, ostendit suas mammillas, et dixit: Pater, ego sum tua filia Apollinaris. Quod cum audissent ejus parentes, obstupuerunt, et multas fusesunt in illo die lacrymarum. Adduxerunt autem suam sororem, et dixerunt ei: Nostine hunc? Illa vero respondens, dixit: Revera hic est ille eunuchus, qui post Deum me sanavit, et procidens ad ejus pedes, rogavit eum de suo utero. Qui cum eam erexisset, et ejus utero manus imposuisset, eam sanam reddidit. Cum hoc autem vidissent, admirati sunt, et Deum glorificaverunt. Dixerunt itaque: Vere hæc est filia nostra Apollinaris. Fuit autem fletus cum gaudio in aula Imperatoris.

*Fraudem do-
monis detegit.*

Cum autem paucos dies versata esset apud parentes, omnia eis narravit. Quæ cum audissent, Deum laudarunt. Rogarunt vero eam, ut cum eis maneret, sed non tunc persuaserunt. Propterea autem quod ei promiserant, eam cum multis lacrymis emiserunt. Rogavit autem parentes suos, ut pro se orarent. Illi vero ei dicunt: Deus cui fuisti desponsa, ipse perficiet tecum misericordiam. Memento autem nostri, filia, in sanctis tuis precibus. Quam cum amplexi essent, ipsam dimiserunt. Voluerunt autem ei dare pecuniam ad usus Patrum, sed eas non accepit, dicens: Patres mei non habent opus pecuniis hujus mundi, ne a bonis excidamus caelestibus. Factisque precibus, dimiserunt suam filiam lætantem et exultantem. Cum ea autem venisset in Scetim, susceperunt eam Fratres et Patres, et Deum laudaverunt, quod redisset frater eorum sanus, et diem festum ei fecerunt.

*Contempta pe-
cunia, redit
ad monaste-
rium.*

20 Paucis autem post diebus, quando cognovit se esse e mundo exituram, dicit Abbati Macario: Fac officium caritatis. Si contigerit me e vita excedere, ne me componant Monachi. Is vero dicit ei: Quomodo potest hoc fieri? Ea autem consummata, venerunt sancti Patres, ut sanctum ejus corpus lavarent. Viderunt autem eam esse sexufeminam, et exclamarunt, dicentes: Gloria tibi Christe, qui multos habes Sanctos occultos. Admiratus est autem Abbas Macarius, quod hoc sibi non fuisset revelatum. Una vero nocte videt visionem, quæ ei dicit: Ne angaris propterea. Oportet enim te coronari cum sanctis Patribus, qui sunt a sæculo. Tunc ei narravit vitam, et nomen Beatæ. Allatisque sanctis ejus reliquiis, eam posuerunt ad Orientem sanctæ ecclesiæ, in antro Abbatis Macarii cum gaudio et gloria, usque in hodiernum diem, per Deum et sanctos Patres: et post Sanctæ dormitionem peraguntur curationes, gratia et clementia Domini nostri Jesu Christi: cui gloria et potentia in sæcula, Amen.

Moritur.

*Agnoscitur
femina.*

*Fiant mira-
cula ad reti-
quias ejus.*

DE S. SIMEONE STYLITA.

§ I. Simeonis Stylitæ senioris celebre nomen.

AN. CHR.
CDLX.
V JANUARI.
Tres Simeones
Stylitæ.

Tres Simeones Stylitas fasti ecclesiastici exhibent. Senior, ejusque instituti primus parens v Januarii colitur a Latinis, a Græcis i Septembris. Fallitur enim Baronius dum scribit ejus natalem agi xxiv Maii, Menologium Cardinalis Sirleti temere secutus, in quo cum de juniore Simeone eo die agatur, illud non recte adjicitur, res ab eo gestas a Theodoro Cyri Episcopo litteris traditas esse: constat enim Theodoretum multo ante vita functum esse, quam junior Simeon nasceretur. Alter igitur Simeon Stylita in monte mirabili, in Martyrologio Romano relatius in Septembris, colitur a Græcis xxiv Maii, quo die de illo pluribus agemus. Tertius ab iisdem Græcis celebratur xxvi Julii, vocaturque Presbyter et Archimandrita; idem fortassis, qui a Joanne Moscho cap. 37, Prati spiritualis, sive libri 10, de Vitis PP. fulmine ictus memoratur.

*Hic senior
celebris in
Martyrol.*

2 Seniore[m] ita celebrat Martyrologium Romanum v Januarii: Antiochiæ S. Simeonis monachi, qui in columna stans multos annos vixit, unde et Stylitæ nomen accepit: cujus vita et conversatio extitit admirabilis. Eadem fere habent Beda, Hrabanus, Usuardus, Bellinus; et fusius Ado, Notkerus, alique Menologium Græcorum i Septembris: Commemoratio S. P. N. Simeonis Stylitæ, qui fuit sub Imperatore Leone Magno, et Martyrio Antiochenæ urbis Pontifice, a provincia

Ciliciæ ex castello Sesan: qui monasticam vitam ingressus in columnam ascendit; in qua quadraginta septem annos stetit, et multis per eum editis miraculis in pace quievit. Eadem habent eo die Menæa, et Græcorum Anthologion a Clemente VIII approbatum. Christophorus Patricius et Proconsul Mitylenæus in epitome Menologii eodem die: Συμεὼν ἀνομιεῖσθαι μοι, ὅσπερ στήλος τὸ πρόρρημα. Laudetur a me Symeon, cujus insigne columna.

3 Franciscus Maurolycus in Martyrologio ad v Januarii ita de eo scribit: Apud Antiochiam S. Simeonis Stylitæ admirabilis: nam in puteo sicco pluribus annis, in columna per annos quadraginta stans super unum pedem vixit. Defunctum etiam aves defleverunt. Sed fallitur Maurolycus, quod in puteo sicco existimet pluribus annis vixisse, ubi pauculis tantum diebus fuit: neque quod innuit, assidue pede uno nixus in columna stetit, sed uno solum anno. Petrus Galesinius: Antiochiæ S. Simeonis Stylitæ monachi, qui in columnam cavam annis quadraginta inclusus, in hebdomada cibum semel capiens pane herbarumque radicibus et aquæ potu victitabat. Qua admirabili abstinentia et sanctitate vir, multis etiam miraculis clarus migravit ad Dominum. Verum unde didicit Galesinius cavæ columnæ inclusum fuisse? Contrarium patebit ex § sequenti. Nec semel in hebdomada cibum capiebat, nisi in principio vitæ monasticæ; sed quadragesimo demum die, ut in Vita dicitur.

*Maurolycus
correctus.*

et Galesinius.

§ II.

EX VARIIS.

§ II. Stylitæ unde dicti. Quæ columnæ forma.

Origo nominis.

Operæ pretium est, dum de Stylitis agimus, quæ vocis notio, quæ columnæ forma fuerit, exponere. Prius ita breviter exequitur Rosweyodus noster in Notatione ad S. Simeonis Stylitæ vitam: Ducitur a Grammaticis et στυλος et στήλη ab eadem origine ἴσθημι, sto. Suidas: Στυλίτης, ὁ ἐπὶ κίονος ἰστάμενος, Stylita qui columnam insisit. Quis primus apud Romanos super columnam cellulam struxerit, docet nos Aseonius in Ciceronis Orationem in Q. Cæcilium, quæ Divinatio in Verrem dicitur: Mænius cum domum suam venderet Catoni et Flacco Censoribus ut ibi basilica ædificaretur, exceperat jussu sibi unius columnæ, super quam tectum projiceret ex provolantibus tabulis, unde et ipse et posterius ejus spectare munus gladiatorium possent, quod etiam tum in foro dabatur, unde ab eodem Mænio dicta sunt Mæniana. Festus: Mæniana ædificia a Mænio sunt appellata: is enim primus ultra columnas extendit tigna, quo ampliarentur superiora. Glossa: Mænianum, ἐξώστρα. Menianus, ἐνθήτης. Hæc Rosweyodus. Eadem fere habet Raderus Viridarii parte 3, c. 4 de Stylitis, qui addit: Στήλη erat, proprie cippus sepulchrorum tumulis impositus, cum inscriptione. Moxque subdit, στήλαις ἰγνομίαις causa nocentium facta inscribi solita, fuisseque quodammodo tabulas seu columnas proscriptionum. Unde λόγον στήλειων, et epistolam στήλειων pro scripto famoso accipi, quo rei crimina publice legenda proponuntur.

Ædificium in columna.

Στήλη.

Στήλειων λόγος.

Columnæ forma, in ea domicilium.

De forma ita disserit idem Raderus: Columnarum, quas ego omnibus Ægypti prodigiosis pyramidibus elaboratis, et pictis obeliscis, colossis, columnisque Trajani, propter ipsa quæ supra illas fulgebant sidera antepono; forma fere fuit, ut arbitror, rotunda, altitudo varia. Auctor enim Stylitarum Simeon primum columellam ascendit non nisi senum cubitorum (sive novem pedum) mox duodenum, postea vicenum duum, postremo tricenum senum, sive, ut Nicephorus et alii tradunt, quadragenum. Modius seu cella sive domicilium columnis impositum, in quo consistebant, in omnem partem binos cubitos seu tres pedes patebat, tecto nullo, ut libere cælum omne contemplerentur, et omnibus injuriis cæli expositi majorem haberent tolerantiam segetem et messem. Januas habebant nonnulli, nullas alii, quod tempestatis violentia parietis partem disjecisset. Scalæ admovebantur, cum vel alii ad illos enitebantur, vel illi ad alios se demitterent, quod quidem vel nunquam, vel ad summa Reipub. pericula devocati factitabant. Statione porro æterna se cruciabant: nec enim jacendi vel decumbendi spatium erat: poterant tamen sedere; sedisse vero nusquam lego, nunquam puto. Nam primis quadraginta diebus Simeon ad trabem se alligari curavit, alterisque quadraginta mox liber absque adminiculo consistebat, medio corpore superne velut Ecclesiastes in ambone extabat. Etsi de omnibus non affirmarim. Hactenus Raderus. De domicilii supra columnam exædificati mensura, idem testatur Evagrius lib. 1, cap. 13, vix duorum fuisse cubitorum, et Nicephorus lib. 14, cap. 31.

§ III. S. Simeonis Stylitæ ætas.

Baronii sententia.

Annus obitus.

De S. Simeonis ætate hæc tradit Rosweyodus noster in Notatione ad ejus vitam lib. 1, de vitis PP. De tempore quo vixit, ex Theodoro, inquit Baronius, ejus primordia colligi possunt, dum ait columnam jam incoluisse temporibus Meletii Episcopi Antiocheni, qui sub Valente Imp. vixit, desiitque ab humanis eo anno, quo celebrata est magna Synodus Constantinopolitana, Siagrius et Euchario Coss. qui numeratur annus a Christo juxta veriores Chronographos cclxxxii. Supervixit autem Simeon, ut ait Cedrenus, usque ad

iv annum Leonis M. Imp. quod etiam colligitur ex Actis Danielis Stylitæ. Est annus is a Christo cccclxx, qua ratione jam centenariis major obdormisse dignoscitur. Apud Nicephorum in margine habetur vixisse Simeonem ciii annos, sed nihil tale in textu.

* edit Paris. ann. 1574. Evagrii calculus.

7 Evagrius summam Vitæ ejus severe actæ ita colligit lib. 1, cap. xiii. Διέτριψε τοῖνον ἐν σαρκὶ τὸνδε τὸν εἶον, διαβλέπων ἐτη ἕξ καὶ πενήκοντα. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ φροντιστηρίῳ, ἔνθα τὰ θεῖα κατήγγιθον, ἔτη ἐννέα· ἐν δὲ αὐτῇ καλουμένῃ Μάνδρα, ἐπὶ καὶ τεσσαράκοντα· ἐν τῷ μὲν στενωπῷ ἔπειτα δέκα τὸν ἀγῶνα διαύσας· ἐν δὲ κίσει ἑραχύτεροις ἔπειτα καὶ ἐπὶ τεσσαρακονταπέντε, ἔτη τριάκοντα: Iste Simeones hoc severum vivendi genus in carne traducens, vitam ad lvi annos propagavit. Nam in monasterio, in quo primum divinas vivendi præceptiones didicit, annos vixit ix. In Mandra autem, sic enim vocatur, xlvii atque horum annorum, x in loco admodum angusto confecit: in columnis brevioribus, vii denique in columna quadraginta cubitorum, xxx. Eadem habet Nicephorus libro xiv, cap. 11 in quo error in numerum irrepsit. Nam pro undetriginta, scribendum triginta. Quæ putatio si vera est, non potuit pervenisse ad centesimum annum. Alioqui necesse esset asserere eum, cum xlv erat annorum, primum ingressum esse monasterium, quod non quadrat cum Vita hic ab Antonio scripta, qui eum statim ab adolescentia ingressum esse monasterium scribit.

Rosweydi, ex Latina vita.

8 Ex quo hæc Vitæ summa colligitur: Cum erat tredecim annorum, pascibat oves. Inde videtur ingressus monasterium, ubi vixit anno 1, inde iii annis in clausura: post iv annis in columna cubitorum iv, iterum xii annis in columna cubitorum xii, rursus xii annis in columna cubitorum xx, post iv annos in columna cubitorum xxx, demum xvi annos in columna cubitorum xl. Atque ita exercitationis anni exsurgunt lvi haud multum differentes a numero Evagrii.

Theodoretii.

9 Apud Theodoretum habetur, quod ii annos mansit in primo monasterio: x annis in monasterio Heliodori: iii annos in vico Telanesso: xxviii annis in columna, in id tempus, quo Theodoretus ejus Vitam scripsit. Hic tantum habentur anni lxxiii exercitationis sed eo tempore adhuc vivebat.

Cedreni.

10 Cedrenus in Compendio historię ait, an. xxv Theodosii junioris eum columnam ascendisse, et an. iv Leonis vita functum. Ex quo intervallo juxta computum Annalium Baronii conficiuntur tantum anni xxviii.

11 Hactenus Rosweyodus. Singula expendenda sunt. De Meletio, qui cum S. Simeone egit, accepit Baronius ex Theodoro cap. 26 Philothei, ita scribente: Postquam autem Meletius ille admirabilis, cui tunc mandata erat cura Episcopatus regionis Antiochenæ civitatis, vir cordatus et prudentia clarus, et ingenii solertia ornatus, etc. Ita vertit Gentianus Herveyus.

Plures Meletii Episcopi, Simeonis æquales.

Ast Albericus Longus Salentinus: Cum vero Meletius, qui tunc Antiochenæ regioni præfectus erat. Quibus ex verbis non liquido constat, Meletium illum Antiochenæ Sedis Patriarcham fuisse, licet id clare asserat Metaphrastes. Si jam inde a Magni Meletii (cujus vitam xii Februarii dabimus) tempore, in columna stetisset Simeon, quomodo non ejus uspiam vel S. Joannes Chrysostomus, vel illius æquales historici meminissent? Arbitror igitur hunc Meletium a Theodoro laudatum, alterius fuisse Sedis Episcopum, in regione Antiochena. Nam præter Meletium illum Theodoretii collegam in Concilio contra S. Cyrillum, qui fortassis a minori aliqua sede sub Antiochena Patriarcha ad Neocesarensensem fuit translatus; alius sæpe memoratur in Synodo Chalcedonensi Meletius Larissæ Episcopus, qui in ea Synodo vices obiit Metropolitæ sui Domni Apameæ Syriae et Episcopi. Est autem Larissa urbs Cassiotidis, qua in provincia et Antiochia quoque est. Quamquam si hic Meletius fuit, non videtur tum Larissæ adhuc Episcopus fuisse, cum Concilii Ephesini tempore, anno cxxxii. Episcopus

Chorepiscopus quid.

Domnus Episc. Antioch.

Theodoretii Philotheus quando scripsit.

Vetior numerus annorum Simeonis.

Antonius Simeonis discipulus ejus vitam scripsit.

Episcopus Larissæ esset Julianus, qui eidem schismaticorum conciliabulo subscripsit. Fuit fortassis Chorepiscopus Patriarchæ Antiocheni: nam et quosdam legimus Concilio Chalcedonensi per Chorepiscopos subscripsisse. Quod munus esset Chorepiscoporum, exponit Concilium Antiochenum, anno Christi CCCXLI, Marcellino et Probino Coss. ab Arianis Episcopis celebratum, can. 8 et 10, ubi eos vocat τούς ἐν ταῖς κόμαις, ἢ ταῖς χώρας, ἢ τούς καλουμένους χωρεπισκόπους, qui in vicis vel pagis constituti sunt Chorepiscopi, ut habet versio Dionysii Exigui.

12 Si Chorepiscopus ejusmodi fuit ille Theodoro laudatus Meletius, (ut omnino fuisse conjicio) jam collapsit calculi Baroniani fundamentum. Accedit quod Domnus Antiochenus, ut refert Nicephorus lib. 14, cap. 31, et Evagrius lib. 1, cap. 13, ad Simeonem venit, eoque viso consternatus est præ admiratione: unde conjicitur, non multo ante cepisse Simeonem in præalta illa columna morari. At Domnus, ut habet Baronius, an. CDXXXII, ab eremo, invito S. Euthymio recessit, ut avunculum suum Joannem Antiochenum Patriarcham Nestorio faventem converteret: anno deinde CDXXXVI, ei in Episcopatu successit. Quæ vero ei fuisset tanti stuporis causa, si jam annis quinquaginta stationem illam tenuisset Simeon? Quid? quod ab eo tempore, quo rigidam illam abstinentiæ rationem, sub Blasti aut Bassi disciplina, inivit Simeon, usque dum Philotheum scripsit Theodoretus, anni fluxerant solum XXVII? Atqui annis minimam tribus ante illum cum Meletio congressum, eam assumpsit in diem. Ergo si Magnus Meletius is fuit, jam ab anno CCLXXXVII aut CCLXXXVIII numerandi illi erant anni; sicque anno Christi CDV vel CDVI scripsisse Theodoretum fateamur necesse est; quod ipsemet refellit, dum in epistola ad Eusebium Ancyrae Episcopum inter alia a se post Synodum Ephesinam scripta recenset librum de vitis Sanctorum.

13 Cum ergo hæc ita sint, et numerum annorum ab Evagrion traditum sequantur Menæa, Menologium Sireleti, et Anthologion a Clemente VIII probatum, non video cur ei refragemur: præsertim cum et Metaphrastes assentiri videatur, dum ait totos sex et quinquaginta annos vixisse, in vitæ nimirum religiosæ exercitatione.

14 Quem vero Rosweyodus in numeros apud Nicephorum irrepsisse errorem notat, is nec in Frontonis Ducari accurata editione correctus est. In Græco tamen expresse dicitur τῆς τριάκοντα, annos XXX, in quadraginta cubitorum columna transegit.

15 Quem deinde ex vita Latina a se edita colligit annorum numerum Rosweyodus, is, ut infra patebit, non omnino est certus, cum MSS. codices, negligentia librarium vitati, haud parum discrepent. Hic juxta eam vitam nobis maxime probaretur (nisi Theodoretus obstaret) calculus: In domo parentum vixit annos XIII, in primo monasterio IV, in cella III vel IV, in quatuor pedum columna IV, in duodecim cubitorum columna XII, in columna cubitorum XX, annos XII in columna cubitorum XXX, annos IV tandem in columna XL cubitorum annos XVI, sicque efficiuntur vitæ LXVIII vel LXIX, monastica exercitationis LV vel LVI qui ad numerum Evagrii propius accedunt: atque is numerus exprimitur in Latina vita cap. 8, nu. 33. Pauciores longe annos numerat Antonius in vita prima, quam e Græcis MSS. dabimus: sed aliquid mendum irrepsisse in comperto est.

§ IV. Vita S. Simeonis a quo scripta.

Vitam S. Simeonis scripsit Antonius ejus discipulus, quem Evagrius significat, cum lib. 1 cap. 13 ita scribit: Τούτου τὰς θεσπισίας γέγραφε μὲν καὶ τῶν αὐτοπτῶν γενομένων γέγραφε δὲ, καὶ λογίως ἀπέθετο καὶ Θεοδόρητος ὁ τῶν Κυρυστῶν ἐπισκοπῆσας. Hujus res gestas, quæ omnino divinæ virtutis signa erant, scripsit aliquis ex iis qui oculis conspexerant. Scripsit etiam, disertèque exposuit Theodoretus Cyrensis Episcopus. Duplicem

vitam hic damus, cujus Antonius auctor citatur. Priorem Græce scriptam e bibliotheca Serenissimi Bavariæ Ducis accepimus, quam Latine reddidit Guilielmus Gratius Brugensis Societatis nostræ Sacerdos. Eam, quia brevior longe, crediderim potius ab Antonio esse scriptam. Ita namque Metaphrastes: Μέγας τοίνυν οὗτος ὢν, καὶ πολὺς τὴν σήμερον γενόμενος, πολλῶν ἔτυχε καὶ τῶν γραφῶν, ἀλλ' οὐδεὶς οὐδέπω κατὰ μέρος τὰ κατ' αὐτοῦ διεξῆλθεν, ἕως ἅπαντα καθίμεν ἑαυτῶ; οὐδὲ ἀκριβῶς, ἕως ἑκαστα εἶχεν, ἐγράψεν. Magnus igitur adeo cum esset, fama que celebratus, multos quidem nactus scriptores est. Verum nemo prorsus omnia quomodo ei evenerint singillatim exposuit; neque accurate, ut singula sese habuerint, scripsit. Quod scilicet facturum se Metaphrastes pollicetur. Verum altera pridem sub Antonii nomine vulgata vita haud multo pauciora habet Metaphraste.

17 Arbitramur igitur eam jam olim ex breviori illa Antonii relatione concinnatam, additis quæ vel fama vel aliorum scriptis de eo ferebantur. Certe quem Theodoretus adeo celebrem tradidit fuisse Romæ, totoque in Occidente, ejus non isthic quoque vulgatam fuisse vitam, credibile non est. Eam e vetustissimo codice monasterii S. Laurentii Leodii exarato ante annum Christi MXXXIV descripserat Rosweyodus noster, quam nos cum aliis MSS. Imperialis monasterii S. Maximini Treviris, S. Mariæ de Ripatorio, Ecclesiæ S. Audomari contulimus. In codice Ripatorii erat passim contracta. Eamdem, sed phrasi plerumque aliquantulum discrepante, edidit lib. 1 de vitis PP. idem Rosweyodus.

18 De hac vita severam olim censuram tulit Joannes Hesselius a Lovanio, adscriptique libro Parcensis monasterii, qui inscribitur Passionale de Sanctis per annum, cum isthic theologiam prælegeret. Eam vulgavit Joannes Molanus Hesselii discipulus; quæ sic habet: Vita Simeonis qui in columna stetit, (quæ incipit, S. Simeon ex utero matris suæ a Domino electus est, et meditabatur a pusillo opera placencia Deo. Hic erat filius Isici nomine) displicet, non solum ob fabulosa; sed quia ipse dicitur docuisse homines: Ne præsumas jurare per Deum, quia peccatum est: sed magis per me humilem et peccatorem, et jura sive juste sive injuste. Hanc vitam non scripsit Theodoretus, sed fortassis Metaphrastes Simeon, qui eam post Theodoretum scripsit, teste Nicephoro lib. 14, cap. 31. Ita Hesselius. Sed bene habet, quod, ut idem Molanus testatur, hanc aliasque id genus censuras dicebat se revivere atque recedere velle, postquam eas historias denuo accuratius relegisset. Fortassis neque fabulosa visa ei tunc fuissent, quæ admiranda in ea vita narrantur: et per suum nomen jurandi facultatem factam barbaris illis hominibus censuisset ea ratione, qua dicitur minus malum suaderi posse ei, qui omnino alterutrum facturum sit, sive ex obstinata voluntate, sive ex mala consuetudine. Vincentius Belloc. cap. 33, lib. 20 idem refert. Baronius, cetera severus censor, cum Acta Simeonis citat in vitis PP. edita nihil addit quo ea sibi non probari indicet. Sigebertus Gemblacensis in Chronico ad an. CDLVIII hoc ipsum ex Simeonis vita profert. Simeon, inquit, qui XL annis inclusus in columna stetit, mira sanctitate Antiochiæ claruit: qui inter cetera monebat, ne quis per Dei aut Sancti alicujus nomen, imo per nomen Simeonis juraret, promittens impunitatem in se pejeranti se a Deo postulatuum.

19 Demum S. Simeonis vitam optime post Magnum Theodoretum, ut scribit Nicephorus lib. 14, c. 31, ei cognominis Simeon Metaphrastes conscripsit; novum quoddam et admirandum in ea ex omnis generis cibariis convivium omnibus proponens. Hanc Baronius in Not. ad Martyrol. Raderus parte 3. Viridarii SS. cap. 4. Molanus in Annot. ad Martyrol. Usuardi, Heribertus Rosweyodus in vitis PP. Petrus Ribadineira in Flore SS. scribunt non extare. Nos primi eam proferimus ex MS. Græco Regis Galliæ, Latine versam ab eodem Guilielmo

EX VARIIS. Ea jam primum editur.

Altera Latina.

Immerito a Joan. Hesselio reprehensa.

Tertia scripta a Metaphraste.

EX VARIIS *Guilielmo Gratio nostro. Priora omnia fere ad verbum e Theodoretis Philotheo cap. 26 descripta sunt, ut conferenti patebit.*

§ V. Qui alii scriptores ejus meminere.

Quam secundo loco damus Simeonis vitam, ea ab Heriberto Rosweydo nostro lib. 1 de vitis PP. edita ex aliis est MSS. sed phrasi paululum discrepante. Quam vero primus omnium, cum in vivis adhuc esset Simeon, scripsit Theodoretus Cyri Episcopus, ea tum in ipsis Theodoretis operibus vulgata extat, tum a Laurentio Surio tom. 1 de vitis SS. ex interpretatione Alberici Longi Salentini, ac deinde in ejusdem Rosweydi nostri lib. 9 de vitis PP. ex interpretatione Gentiani Herveti.

21 Vitam præterea ejus scripsere alii complures: Vincentius Bellovacensis lib. 20, cap. 31, 32, 33, 34. Petrus de Natalibus lib. 2, cap. 43. Corrigendus tamen hic dum ait: Primo, in columna concava eum inclusum quadraginta annis stetit; Secundo, in puteo siccio pluribus annis miram poenitentiam egisse; Tertio, in columna 12 cubitorum annis XI permansisse; Quarto, draconem populis infestum, versus civitatem properantem, ejus oratione, ligno in oculum impacto, in deserta illico abiisse; Quinto, Ab Abbate Antonio, qui ad eum visendum venerat, mortuum repertum esse, ac sepultum. Quæ omnia falsa esse, quivis vita perfecta facile intelliget.

Haræus.
Grasius.

Villegas.

Ribadineira.

Theodorus
Lector.
Glycas.
Variæ SS. vitæ.

Suidas.
Cedrenus.
Turonen.
Baronius.
S. Eulogius.

21 Vitam præterea ejus scripsere alii complures: Vincentius Bellovacensis lib. 20, cap. 31, 32, 33, 34. Petrus de Natalibus lib. 2, cap. 43. Corrigendus tamen hic dum ait: Primo, in columna concava eum inclusum quadraginta annis stetit; Secundo, in puteo siccio pluribus annis miram poenitentiam egisse; Tertio, in columna 12 cubitorum annis XI permansisse; Quarto, draconem populis infestum, versus civitatem properantem, ejus oratione, ligno in oculum impacto, in deserta illico abiisse; Quinto, Ab Abbate Antonio, qui ad eum visendum venerat, mortuum repertum esse, ac sepultum. Quæ omnia falsa esse, quivis vita perfecta facile intelliget. Scripsit et Franciscus Haræus Ultrajectinus; Cornelius Grasius Carthusianus, qui quod translata S. Simeonis Constantinopolim reliquias tradit, ex S. Danielis vita accepit, ut infra dicemus. Sed quod ait capillos tunc omnino integros repertos, frontisque cuticulam, non recte ad Leonis tempora revocat, cum non ita pridem mortuus Simeon esset; Mauriti anno IV id accidisse infra dicemus, Christi nimirum DLXXXVI.

22 Alphonsus Villegas parte 1 Floris SS. in Sanctis Extravagantibus, ut vocat, Simeonis quoque gesta narrat, præcipue ex Theodoretis Philotheo et Evagrion: sed præter alia quæ inferius in Notis observabimus, corrigendum, Primo, quod tradidit sub Theodosio juniore, circa annum Christi CXXI cum constet post Concilium Chalcedonense vixisse, a Leone Imper. consultum, ad Basilium Patriarcham Antiochenum scripsisse, etc. Secundo quod ait translata ejus reliquias Antiochiam Ciliæ; cum Antiochiam Syriæ, quæ ad Orontem deportatæ sint.

23 Petrus Ribadineira noster parte 2 Floris SS. sed non recte ait celebrari eum a Græcis XXIV Maii, ut § 1 diximus. Vitam a Ribadineira Hispanice scriptam, vertit Latine Jacobus Canisius, Belgice Heribertus Rosweydu, nostri ambo; Italice Gratiamaria Gratii. Ita omnium gentium linguis magni illius viri celebratæ sunt laudes.

24 Multa de eo scripsere Evagrius et Nicephorus sæpe a nobis citandi. Ejus meminit Theodorus Lector lib. 1 Collectaneorum; Michael Glycas par. 4 Annal. qui tamen fallitur, dum Marciano regnante columnam ascendisse S. Simeonem tradit; Vita S. Danielis Stylitæ XI Decemb. vita S. Theodosii Cænobiarchæ XI Januar. Cyrillus monachus in vita S. Euthymii, XX Januar. Vita S. Auzentii XIV Februar. Suidas verbo Symeon, qui testatur Marcianum Imperatorem ad eum plebeio habitu ventitare solitum; Georgius Cedrenus ad an. XXV Theodosii, et IV Leonis. S. Gregorius Turonensis de gloria Confessor. cap. 26. Baronius in Notis ad Martyrol. et in Annalibus variis locis, præcipue ad an. CDLX, num. 17 et sequentibus; S. Eulogius Episcopus Alexandrinus orat. 9, apud Photium Cod. 230. Litteræ Theodosii Imperatoris ad S. Simeonem Stylitam data, ut pro Ecclesiæ pace atque Imperii incolumitate oraret, et Joannem Antiochenum Patriarcham a Nestorii tuendis partibus revocaret, recitantur in Concilio Ephesino par. 3, cap. 25. S. Simeonis mentio fit in 2 Synodo Nicæna sive 7 œcumenica, act. 4. Ejus

dem meminit S. Joannes Damascenus orat. 3, de imaginibus; Alfonsus Ciacconius in Hilario; Jacobus Gualterius noster in Tabula Chronol. Seculo 3 Jacobus Gordonus noster ad an. CDLX. Henricus Spondanus et Abrahamus Bzovius in eptome Annal. Baronii. Sigbertus ad an. CDLVIII. Extat et Vincentii Guinissii nostri elegans de S. Simeone epigramma XXI.

25 Denique S. Simeonis mentio fit perhonorifica III Januarii in S. Genovefæ prioræ vita, cap. 6, n. 26, in altera cap. 6, num. 22, quæ loca citans Baronius ita scribit: In Galliis etiam notissima extitit ejus fama, prædicante ejus admirabilem sanctitatem S. Genovefæ, quæ licet longe absens, eum tamen velut præsentem divinitus noverat, ut constat ex ejusdem S. Genovefæ Actis. Imo potius ex Actis constat, Simeonem Genovefæ sanctitatem prædicasse, eique salutem per negotiatores impertitum, et ut pro se oraret rogasse. In secunda tamen vita immutur, mutuam hanc fuisse ex divina revelatione notitiam.

26 Contra calumniatores Magdeburgenses eundem egregie defendit Illustrissimus Cardinalis Bellarminus tom. 2, Controv. general. 2, lib. 2, De monachis cap. 39, et Alanus Copus Dial. 2, cap. 18.

VITA S. SIMEONIS

AUCTORE ANTONIO EJUS DISCIPULO
INTERPRETE
GULIELMO GRATIO SOC. JESU,
CAPUT I.

S. Simeon tredecennis fit monachus.

Novum et mirabile a nostris temporibus factum mysterium est. Visum proinde et mihi Antonio peccatori, discipulorumque ejus minimo, ea quæ sum assecutus mandare litteris. Magnum enim mysterium hocce ad animi compunctionem habet utilitatem. Quamobrem adhortor vos, advertite aures ad ea quæ narraturus sum vobis.

2 Sanctus et Beatissimus Pater Noster Simeon ætate etiam tum puer patris sui pecora pascebat, quemadmodum David Propheta. Diebus vero Dominicis sanctam Dei ecclesiam adibat, ac divinas audiebat scripturas. Cumque adolevisset, ac Dei timore compunctus quadam die ingressus esset ecclesiam, audita lectione Apostoli, quæsiit ex se ne quodam: Dic mihi pater, quidnam illud est quod legitur? Respondit senex: De continentia animæ, fili. Sciscitatur denuo B. Simeon: Et quid est animæ continentia? Respondit senex: Quid me tentas, ista sciscitando? Video enim te et juvenem ætate, et magna simul teneri ignorantia. Ad hæc B. Simeon: Non hoc, inquit, Pater, ago ut te tentem, sed invitat me continentia mentio. Tum senex, Continentia, inquit, salus animæ est, dux lucis, introducens in regnum cælorum. Dicit ei B. Simeon: Doce me, Pater, quæ dicis; rudis enim sum. Respondit senex: Fili, continentia est, si quis jejunit mundo corde, et Deo orationes suas persolvit cum omni timore et reverentia: videlicet b prima hora orationem unam, sexta quoque et nona, similiter et nocturnas preces, aliaque; his similia et quæ consequuntur noctu facienda. Hæc autem omnia rite peraguntur in monasterio. Intellexisti fili, quæ audisti? Perpende hæc omnia in corde tuo. Oportet enim te esurire et sitire; nudum esse, et injuriis affici, et colaphis cædi, et conviciis impeti, gemere et plorare; vigilare, et vix leviter somnum libare, nunc adversa, nunc prospera valetudine uti; expetere et renuntiare, ac humiliari; persecutionem pati et flagris cædi; perquiri et deprehendi, multa ab hominibus perpeti, et necdum ab Angelis Domini solatio levare. Audisti nunc fili hæc omnia? Dominus gloriæ det tibi mentem bonam secundum voluntatem suam.

3 Hæc

Conc. Nicen.
S. Damascenus.
Recentiores
Chronologi.
Guinissius.

Vita S. Genovefæ.

Bellarminus.

a

S. Simeon oves pascit.

Dominicus.
Frequentat
ecclesiam.
Investigat
viam salutis.

b

Quæ patienda monacho.

Orat Simeon 7 diebus. 3 Hæc cum audisset B. Simeon, exiit de ecclesia, abiitque in locum desertum, et se prout humi prostravit dies septem plorans, et Deum orans, neque ut cibum sumeret aut potum surrexit. Post diem septimum surgens accurrit ad Monasterium, moxque se ad pedes Archimandritæ abjecit, plorans et obtestans: Miserere, inquit, mei peccatoris, et ærumnosi, serva animam pereuntem, et desiderantem servire Deo. Dixit Archimandrites: Quis es? et cujus? aut quod tibi est nomen? et unde nobis ades? Respondit Beatus: Genere quidem ingenuus sum, nomen mihi est Simeon; atqui parentes et unde venerim quærere noli, Domine, sed redime unicam animam pereuntem. Quod ut audiit Archimandrites, benigne eum a terra allevat: Et, si, inquit, a Deo ades, Deus custodiet te, et defendet ab omni malo, insidiis, periculis et tentationibus: et omnibus fratribus obsequium impendes, ut ab omnibus ameris. At parentes ejus duos annos non destiterunt eum deflere et perquirere. Beatus autem Simeon commoratus est in Monasterio, famulans omnibus fratribus, facileque omnibus se acceptum reddidit, implens omnem Monasterii regulam.

*a Hinc etiam probabilis fit, ab Antonio scriptam esse hanc vitam.
b En quam antiqua Ecclesiasticarum horarum consuetudo.*

CAPUT II.

Mirabili penitentia se macerat, ejectus e monasterio, cum honore reducitur.

a Fune cilicino corpus constringit. **L**uvenit autem ad puteum, ex quo aqua hauriebatur, situlam habentem a funem textum e setis; quo dissoluto secedit tantisper, eoque totum corpus circumcingit, ac lacernam suam cilicinam superinduit, ingressusque Monasterium, dixit fratribus: Exii ut aquam haurirem, et funem non inveni. Dicunt ei fratres: Tace, ne resciscat hoc Archimandrites. Et nemo sensit funem ejus corpori esse circumvolutum. Perduravit autem ita circiter *b* anno uno. At vero funis depastus est carnes ejus, et penetravit usque ad ossa, et carne putrefacta tegi cœpit. Præ graveolentia autem nemo prope eum consistere poterat: nec cuiquam mysterium quod patraverat in mentem veniebat. Sed et stratum ejus vermibus repletum est. Accipiebat quoque cibum qui quotidie præbebatur, et erogabat in pauperes.

b Caro inde putrescit. 5 Forte igitur prodiens monachorum quispiam, offendit eum pauperibus panem ac legumina, quæ acceperat, largientem: nam cum omnes jejunarent ad vesperam, ille a Dominica ad Dominicam usque in diem protraheret. Monachus ille ingressus, apud Archimandritam eum calumniatus est, dicens: Hic homo evertere vult monasterium nostrum, et regulam quam nobis dedisti. Archimandrites: Quomodo, inquit, evertere vult regulam? Dicit ei frater: Nos ad vesperam jejunare recepimus, hic Dominicis solum diebus comedit; cibum vero, quem accepit, dat pauperibus. Neque hoc solum, sed et ab ejus corpore procedit fœtor intolerabilis, ut nemo prope eum stare queat, tum et stratum ejus vermibus scatet: nec amplius perferre possumus. Quin si eum hic diutius retineas, nos hinc discedimus. Eum igitur eo unde advenit dimitte. Hoc ut audivit Archimandrites, admiratione percussus ad stratum ejus accessit, et invenit vermibus plenum, nec stare ibi præ fœtore poterat. Et ecce, inquit, alterum Jobum, eumque accersitum ita increpuit: Quid hoc fecisti, o homo? unde hic fœtor? quid fallis fratres? quid dissolvit regulam Monasterii? Ecquid umbratilis larva es? si enim revera homo esses, et humano connubio procreatus, indicasses nobis quo genere esses, et unde huc appulisses.

6 Hæc audiens B. Simeon demisso vultu tacebat, et lacrymæ ubertim ab ejus oculis in terram cadebant. Tum Archimandrites quodam quasi furore percitus: Exiite, inquit, eum, ut videamus unde hic fœtor oriatur. Tentarunt ergo eum exuere, sed plane non va-

luerunt, ita erant ejus indumenta putrefactæ carni agglutinata. Tres igitur dies jugiter eum tepida aqua atque oleo macerarunt, et ægre eum vel sic exuere potuerunt. Repererunt autem ita corpori funem implexum, ut jam propemodum cerni non posset. Vermium vero e plagis scaturientium copia erat infinita. Monachos sane immedicabile id malum attonitos reddidit. Et deliberare inter se cœperunt, quo remedio funem excipere possent. Clamabat autem B. Simeon: Sinite me, fratres, sinite me sic mori, canem fœtidum; sinite scelera mea sic puniri, ego enim peccatorum pelagus sum. Archimandrites autem et fratres ubertim flebant, inusitatam eam plagam intuentes. Dixitque ei Archimandrites: Nondum duo de viginti annos natus es, et quæ tandem habes peccata? Respondit B. Simeon: Propheta David inquit: Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea. Et ego pariter.

7 Miratus est Archimandrites illius sapientiam, quod adolescens rusticanus ita esset Dei timore compunctus; Medicisque advocatis, magno labore et molestia funem a corpore ejus avelli curavit, ut omnes eum jam pro mortuo haberent. Intra dies tandem quinquaginta magno studio et industria eum ex parte curarunt; dicitque ei Archimandrites: Fili, ecce convaluisti, quo libet discede. Quod ut audiit B. Simeon, monasterio egreditur. Erat vero in propinquo puteus sine aqua. Et magna vis spirituum impurorum eum inhabitabat; nec horum modo, sed et aspidum et viperarum ac serpentium. Quamobrem multi juxta locum illum transire verebantur. At B. Simeon egressus e Monasterio, nemine vidente in eum se puteum dejecit, et in recessu ejus septem diebus delituit.

8 Vidit porro in somnis Archimandrites a magna virorum multitudine circumdari Monasterium, qui candidis omnes vestibus induti, ac faces manibus gestantes inclamabant: Comburemus te, nisi servum Dei Simeonem nobis tradas: cur ipsum ejecisti? quid commisisti? an nescis eum te majorem esse, majoremque in die judicii inventum iri? Et simul expectatus Archimandrites, totoque contremiscens corpore, fratribus ait: Quantum ego perspicio, fratres, homo ille verus Dei servus est; multa enim nocte hac passus sum propter eum. Sed, amabo, discurrete et quærere eum; nec vestrum quisquam eo non invento huc redeat. Egressi vero fratres ubique eum quæsiverunt: cumque eum invenire non potuissent, id Archimandritæ renuntiarunt: Nullum prætermisimus locum, ubi non eum quæsierimus, præter solum puteum illum siccum; in eum vero nemo audeat se demittere. Dixit Archimandrites: Facto signo Christi, eum facibus descendite, et eum quærere. At illi digressi, preces supra puteum fuderunt, et quinque monachi per demissum funem descenderunt. Reptilia visis facibus in angulos refugerunt. At B. Simeon conspicatus eos, exclamavit dicens: Obsecro vos, sinite me paullisper, dum reddam spiritum: doleo enim non mediocriter, quod cujus gratia huc me conjeci, nondum id implevi: sed monachi correptum eum, quasi mali aliquid perpetrasset, ad Archimandritam adduxerunt.

9 Qui ut B. Simeonem vidit, ad pedes ejus proci-dens: Condone mihi, inquit, serve Dei, quod in te per imprudentiam commisi. Et obsecro te, ut te ipsum præfectum mihi esse patiaris, et doceas quæ scis. Verum B. Simeon non destitit plorare et orare: et tres annos in monasterio commoratus, clam omnibus exiit, et discessit in locum desertum, prope quem vicus erat qui c Thalampsin dicitur, ibique ex siccis lapidibus parvam casam construxit, in qua annos quatuor exegit; jejuniis sese, imbribus, æstusque molestia perferenda affligens, multique ad eum accedebant. Victus autem ejus erat lens macerata, et aqua.

*a Græce est, χάριος τριχώνος.
b Theodoretus habet 10 dies.
c Græce, ἔγγιστα δὲ αὐτοῦ ἦν χωρίον ἐπιλεγόμενον Θάλαμψιν.*

AUCTORE ANTONIO EX MSS. GRÆCIS. *Veste carni agglutinata, ægre exuatur.*

Psal. 50.

Curatur.

Dimittitur e monasterio.

Puteum siccum ingreditur.

Visione Territus Abbas eum perquirat.

Veniam ab eo petit.

In cella 4 annis habitus Simeon.

AUCTORE
ANTONIO
EX MSS.
GRÆCIS.

CAPUT III.

Vitam agit in columna, matri mortuæ bene precatur.

*In columna
vicit.*

Dehinc construxit sibi columnam cubitorum quatuor, et stetit super eam annos septem. Sancta vero ejus fama quaquaversum dimanavit. Post hæc construxerunt ei turbæ duas mandras e siccis lapidibus, ostiumque intra mandram fecerunt, et columnam ipsi cubitorum quadraginta erexerunt: in hac stetit annos quindecim multas curationes faciens, auctorem imitans Christum, cæcis visum restituens, claudis gressum, leprosos mundans, mutis loquendi facultatem tribuens, paralyticis incessum, iis quoque qui longa ægitudine confecti erant, opem afferens. Edixit adhuc et præcepit unicuique: Si quis roget quis te sanaverit, dicito: Deus. Cave dixeris, Simeon; si dixeris, prædico in eadem denuo mala recides. Et hoc dico tibi ne unquam mentiaris, juresve per Deum; sin necesse sit tibi, a jura per me humilem, sive serio sive falso: magnum enim peccatum et periculum est per Deum jurare.

*Vetat sibi tri-
mi miracula.*

u

*In suo no-
mine jurari
sinit.*

*Matrem non
admittit in
suum conspe-
ctum.*

*Moritur ma-
ter.*

*Ejus corpus
orante filio
mouetur.*

11 Miraculum. Audi mirabile mysterium. Mater ipsius septimo demum et vigesimo anno cum rescivisset ubi terrarum degeret, accedens cupiebat eum videre: et cum ubertim fleret in vestibulo mandræ ejus, non est ei concessum ut illum cerneret; sed scalis appositis ad mandræ parietem in terram corruit; significavitque ei B. Simeon: Da veniam mihi in præsentia, mater; et, si digni erimus, in illo sæculo nos invicem videbimus. Mater ut hoc audiit, magis videndi ejus desiderio inflammata est. At significavit ipsi Sanctus dicens: Asside paulisper, et quiesce, moxque te videbo. Deseditque in vestibulo mandræ, et confestim spiritum tradidit Domino. Jussitque eam inferri: posuerunt vero eam ante columnam: ille eam intuitus, sic fari cepit: Domine Deus virtutum, dux errantium, moderator Cherubimorum, qui deduxisti velut ovem Joseph, qui inclyta auxisti virtute Prophetam David, qui Lazarum quadriduanum resuscitasti, accipe in pace animam famulæ tuæ. Illo ita precato matris corpus commotum est, ac vultu subrisit: omnesque adstantes id viderunt, et Deum laudarunt. Ceterum exequiis ejus factis, sepelierunt eam ante columnam, justa ei ibidem persolventes.

a Vide quæ in Pref. § 4, dicta sunt.

CAPUT IV.

Varie infirmorum curationes, vermis in unionem mutatus.

*Mutis resti-
tuta loquendi
facultas.*

Aliud audi novum ac mirabile. Quidam e longinquo ad orationem ibant, et occurrit illis pascens cerva, eademque prægnans, dixitque unus ex illis: Adjuro te per virtutem S. Simeonis, ista ut te comprehendam: et subito stetit cerva. At illi eam comprehensam occiderunt, carnesque comederunt, pellis vero ibi remansit. Et statim lingua eorum quasi visco contracta est; cumque loqui vellent, nequiverunt. Ocyus igitur accurrerunt, procidentes ante columnam, medelam petentes; et cum aliquandiu multis præsentibus ibi moram traxissent, et cum magna pœnitudine expectassent, reversi sunt sani ad propria, glorificantes Deum.

*Mulier a ser-
pente, quem
deglutierat,
liberata.*

13 Accidit etiam ut mulier quædam nocte siti correpta, cum aqua parvum anguem deglutiret. At ille nutritus magnum incrementum in ventre ejus cepit. Multi vero Medici laborarunt ut eum educerent: at nequicquam. Deportant igitur eam ad Sanctum, eique narrant ut res se habeat. Ille vero: Mittite, inquit, in os ejus aliquantum aquæ et terræ. Et ut sensii fera, humi eam affligit, et egreditur longa quatuor cubitos, proceditque ante columnam, et virum, medio Angelorum inferentem caput, quasi venerata expirat: omnesque qui adstabant Deum laudarunt.

14 Columnam dein ejus altiore fecerunt; extulerunt quippe ad cubitos circiter quadraginta. Et longe lateque fama ejus sparsa est, adeo ut et Saracenos ad illum exciret, qui et ad timorem Dei ab ipso conversi sunt. Hominum igitur osor diabolus, ut illi mos est tentare servos Dei, et eis insultare, in formam sese Domini transmutavit, curru Cherubico insidens; dixitque Sancto: Ades, et conscende currum hume, et accipe coronam tuam. Sanctus, non existimans inane esse spectrum, pedem sustulit, curruque inpositus: ubi vero spiritu cognovit diaboli esse technas, ocyus pedem retraxit a deprehensio jam phantasmate, et in femore plagam a diabolo accepit, quemadmodum B. Job: unde morbus a Pannucula dictus: et convulsus est femur illius: et uno solum pede deinceps niti cepit, et in eo stetit longo tempore usque ad mortem. Vermes vero innumerabiles in terram ab ejus femore ceciderunt. Quare ego minimus nil aliud habebam negotii quam ut eos colligerem, sublatoque reponerem in locum unde ceciderant, dicente Sancto: Edite, unde vobis dedit Dominus.

*Simeon a dia-
bolo tentatur.*

*Pannucula la-
borat.*

*a
Uno pede ni-
titur.*

*Vermis ab
ejus corpore
lappus in
unionem ver-
titur.*

15 Accidit vero Dei nutu, ut ad eum veniret Rex Saracenorum. Et cum propius ad columnam accessisset, benedictionemque a Sancto postulasset, cepit eum Sanctus admonere: et dum colloquerentur, cecidit vermis a femore ejus, advertitque animam Saracenus, verumtamen nesciebat quidnam illud esset quod ceciderat: et accurrens vermem illum tollit, oculisque et cordi applicat, abique foras eum in manu gestans. Significat ei Sanctus dicens: Accede, abjice onus, quod decidit a me peccatore; vermis est enim foetidus ex foetida carne. Quid manus tuas violas vir illustris? Et hæc dicente viri Sancto, accessit Saracenus, dixitque ei: Hoc mihi erit in benedictionem, et in remissionem peccatorum: et aperiens dextram videt vermem in unionem pretiosum esse mutatum; et videns Saracenus glorificavit Deum.

a Græce πνοζαλα, quæ vox, ut in Glossario notat Joan. Meursius etiam λαιμὸν pestem significat: hic pro magno ulcere accipitur, quod Chironium appellat Theodoretus, id est, magnum, quasi Chirone præstante Medico opus habens, quod et Telephium dicitur, ut ait Hadr. Junius in Nomenclatore.

CAPUT V.

Antiochi latronis conversio, pia mors.

Erat in a Isaureorum urbe latronum dux quidam, Antiochus Agonatus nomine, cujus ubique celebrabantur latrocinia. Summissa aliquando in eum est valida militum manus, complures item b Patricii eum ut pervestigarent, et Antiochiam perducerent: sed nequiverunt propter immane ejus robur. Expedierunt ergo numerum qui sufficeret, omnisque civitas in eum commota est. Exierunt milites lecti, armis instructi centum quinqueaginta sex, inveneruntque eum in diversorio vinum potantem. Ille re cognita tragœdiari cepit. In propinquo autem flumen erat: equam autem habebat, cui velut homini imperabat: et surgens in eam vestimenta sua injectit, dixitque ei: Abi, et ibi me opperire. Nec mora, exiit equa e diversorio mordicans et saltabunda, ac digressa expectavit eum in flumine. Prodiit et latro stricto ense, cepitque vociferari dicens: Facessite cuncti ocycus, ne omnes contrucidem. Nec ullus ausus fuit manus ei injicere: statimque equam conscendit, abique celerime, et Sancti columnam amplexus magna voce clamat: Serva animam pereuntem, serve Dei. At S. Simeon: Quid tibi vis, inquit, homo? At ille: Ego ille sum famosus princeps latronum, qui huc confugi, ut server. Ait Sanctus: Si possis dolorem excitare de peccatis. Respondit princeps latronum: Ejus gratia huc veni. Eo adhuc loquente superveniunt milites, eumque cum Sancto colloquentem inveniunt, et dicunt Sancto: Non æquum est, sancte Pater, ut maleficum hunc recipias; dimitte eum ut pœnas pendat. Respondit ipsis Sanctus Simeon: Ego, filii mei, eum

*a
Antiochus la-
tro ad ejus co-
lumnam con-
fugit:*

b

eum huc non advocavi; sed ille qui scit propositum ejus et facta, faciet cum eo misericordiam. Ego enim persequi eum non possum. Scitote vero penitentium esse regnum caelorum. Etenim cum Domino nostro Jesu Christo crucifixi sunt duo latrones; horum unus regno caelorum potitus est, alter prout meritus erat accepit. Si quis autem queat resistere ei qui eum huc misit, veniat, eumque hinc abripiat. Quo quidem dicto dimisit eos.

Penitentiae signa edens moritur.

Duo Angeli eum ex vita evocant.

17 His vero abeuntibus dixit ei latro : Mi Domine, ego quidem abeo. Dixit ei Sanctus : Iterumne ad scelera tua revertaris? Respondit latro : Nequaquam Pater, sed vocat me Dominus Christus. Et extensis in caelum manibus hoc solum locutus est : Domine Jesu Christe Fili Dei, suscipe spiritum meum. Ploravitque horas duas, ita ut et Sanctum et adstantes ad lacrymas quoque provocaret : et inclinato columnam versus capite spiritum Deo reddidit. Turbae composuerunt eum, et sepelierunt ante mandram. Nec multo post veniunt milites rapturi eum, coeperuntque Sancto dicere : Dimitte maleficum hominem, ut recipiat prout meritus est. Sanctus vero : Fratres, inquit, is qui eum huc misit, potentior est vobis et nobis, ille eo opus habuit ut viro sibi utili. Misit ergo in ipsum duos milites terribiles armatos, qui vel totam valerent excindere cum incolis urbem. Hi eum abriperunt : ego vero abjectissimus mortalium, intuitus eorum terribilem speciem, exterritus contradicere eis non fui ausus, ne et me interficerent. Hi autem cognito quid de ipso factum fuisset, et quam praecclare animam tradidisset, laudarunt et ipsi Deum, et cum timore reversi sunt Antiochiam.

^a Isauria regio est Asia inter Lycaniam et Ciliciam ad Taurum montem, ejusdemque regionis urbs, quae Ptolemaeo Isaura, aliis Claudiopolis.
^b Graece est ἑρμῆς; quod melius fortassis Magistratus, vel Praefecti vertetur.

CAPUT VI.

Aqua accolis, sterili proles obtenta, benedictio absenti impertita, servata navis.

Simeon aquam precibus impetrat.

Accidit ut aqua illius regionis incolis deesset, adeo ut siti extinguerentur, Sanctus Deum precatus diebus septem nemini locutus est, sed orationi intentus erat : et septima die circa horam nonam repente ebullit aqua copiosissima ad Orientalem partem mandrae : fodiendo autem invenerunt specum immensae aquarum scaturiginis. Struxerunt vero ibidem turbae ora septem, omnesque Deum glorificarunt.

Reginae Saracenorum obliet prolem et huic vocem ac gressum.

19 Regina quaedam erat Saracenorum sterilis. Venit haec rogans Sanctum, ut sibi precibus prolem a Deo impetraret. Et cum diu multumque precata esset, sancto viro preces suas jungente; significavit ei Sanctus, domum ut discederet; Dominum facturum quod e re ejus esset. Illa domum digressa, paulo post concepit, peperitque filiolam. Haec jam annos quinque nata, neque locuta est, neque ingressa pedibus. Mater cum viro suo et filiola accessit iterum, seque ante virum sanctum humi venerabunda prostravit. Quibus ille respondit : Expectate, et Dominus opem feret. Cumque jam isthuc mansissent diebus septem, nihil auxilii sensere, ac maesti discessere, dicentes : Noluit Dominus ei mederi. Illi ergo viam ingressi, conversi sunt ut columnam Sancti adspicerent, et ecce, repente filia exclamavit dicens : Gloria tibi Deus S. Simeonis. Parentes ejus viso miraculo laudaverunt Deum, qui mirabilia facit per Sanctos suos.

Mulier virili habitu venit ut eum videat.

20 Die quadam militibus iter facientibus mulier quaedam pridem Sancti Simeonis videndi cupida, secumque perpendens qua ratione voti fieri compos valeret, ut eos jam iter ingressos vidit, et ipsa militari ornatu se induit, cumque iis in viam se dedit. Cum ad locum columnae pervenissent, dixit illa militibus : Si hic relinquere tantisper equos vultis, in-

trate et sumite a Sancto benedictionem; cumque egressi fueritis, ingrediar et ego, ut et benedictionem ab eo percipere merear. Illis ergo ingressis, Sanctumque veneratis, dixit eis : Miles quidam relictus a vobis est foris. Hi vero dixerunt : Ita est venerabilis Pater. Sanctus vero dixit eis : Exite et dicite ipsi : Bono animo esto, exaudita est enim oratio tua, et benediceris a Domino. Milites rogarunt eam : Quod bonum opus fecisti? Praecipit enim nobis Sanctus : Egressi dicite militi, qui praeforibus praestolatur : Bono animo esto, exaudita est oratio tua, et benediceris a Domino. Respondit illa : Confiteor vobis fratres, quod mulier sum, multumque desideravi videre Sanctum. Peccatrix enim sum ego. Milites re audita, stupefacti sunt, Deumque laudaverunt, et claritatem Sancti, et in pace iter suum prosecuti sunt.

Auctor Antonio ex MSS. Graecis.

Simeon nondum ingressus benedicit.

21 Accesserat aliquando magna hominum multitudo, ut ab eo benediceretur. Ascendit ergo minister cum suffimento, qui magna voce Sancto dicebat : Serve Dei, turba benedictionem tuam patienter expectat; jube ergo et dimitte eos, ecce enim jam dudum expectant te. At ille nihil respondit ministro : neque enim spiritus ejus penes illum erat. Dumque ita solus vociferaretur, nec responsum tamen acciperet, coepit ad columnam ejulare, obiisse Sanctum existimans. Turba id conspicata coepit lugubriter lamentari et plangere ejulatu magno, dolentes de peccatis suis. Aliquanto post reversus est spiritus ejus, respondensque dixit turbae : Fratres, magna navis in mari hoc eodem tempore periclitabatur; vehebantur ea animae trecentae, et omnes clamabant auxilium meum implorantes planctu multo : ego rem praesentem contemplatus, invocavi longanimum semper in peccatis nostris Deum : et ad mare accedens manum iis praebui, eosque servavi. Et audientes turbae glorificaverunt Deum S. Simeonis. Ille cum benedictione eos dimisit in propria.

Navi in mari periclitanti absens succurrit.

CAPUT VII.

Serpens curata, sedatus terrae motus, coerciti improbi.

Aliud miraculum Sancti Patris Nostri Simeonis cupio vobis narrare. Serpens femina ulcus ingens contraxit, ut e dolore fremitus ejus ac sibilus ad milliarem audiretur. Masculus ejus condolens cruciatui, cum ea ad Sanctum adivit; cumque ad columnam pervenissent diversi ire coeperunt, femina enim non audens in Sancti conspectum venire, secessit in eam partem qua mulieres solebant considerare. Mas vero cum multitudine virorum ingressus, columnam veneratus est, capite sursum deorsum moto, quasi Sancti viri opem implorans. Turbae conspicatae molem serpentis exterrite fugerunt. Quod ut vidit S. Simeon dixit turbae : Ne metuite fratres, revera accessit, ut orationis nostrae particeps fiat, quia compar ejus aegra ad locum mulierum concessit. Dixitque serpenti : Tolle aliquantum terrae, et defer eam ad comparem tuam, eique imponens adspira, atque malo illius medeberis. Serpens sumpto luto abiit illam curaturus. Conspicatae id turbae secutae sunt eum, videruntque feminam rectam stare, et habere ingentem abscessum. Tum masculus sumptum lutum ei imposuit, et aspirans inspectantibus omnibus eam sanavit, unaque discesserunt. Turbae viso miraculo Deum laudaverunt.

Serpenti aegra medetur.

23 Accidit cum magna quaedam calamitas hominibus ejus regionis impenderet, ut omnes ad eum confluerent, ad Deum placandum. Multae enim passim ruinae aedificiorum cernebantur, mortesque hominum, adeo ut et Sanctus cum columna ut folium a vento concuteretur. Sanctus ergo cum ceteris collacrymans dixit : Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum; non auditis me, sed avaritia certatis. Fornicationes vestrae et injustitiae superabundaverunt. Facilius mihi est

In terrae motu et tempestate ad eum concurrunt.

ACTORE
ANTONIO
EX MSS.
GRÆCIS.

Unus ex omni
turba cum eo
exauditur.

Rustici cuius-
dam sancta
vita.

Quidam Si-
meoni inju-
rius punitur.

b

est loqui eum Domino meo, quam vobiscum infidelibus. Simulque jussit cessare supplicationes. Cumque ipse orasset, iterum cum ventorum tempestate periculum increbuit. Jussitque eos exclamare: Kyrie eleison, id est, Domine miserere. Cumque aliquantisper expectassent, data eis pace, preces fecit; quibus completis, dixit turbæ: Fratres, e vobis omnibus una exaudita est anima. Cujus rei ut vobis plenam fidem faciam, ecce statuum eum in medio vestrum. Jussumque prodire, ita alloquitur: Crede mihi frater quod ex his omnibus tu solus exauditus es. Sed dic mihi, quid boni fecisti? Respondit ille Sancto: Da veniam Pater, homo ego sum peccator. Coactus tandem a Sancto, (nam et veniebat cælitus vox dicens: Exaudita est tua precatio, istiusque rustici qui in medio eorum stat) confessus est iis: Homo ego sum rusticus, soleoque mercedes diurnas in tria partiri; primum largior pauperibus, secundum ad tributum Reipublicæ, tertium sumptibus quotidianis impendo. Hactenus eam vitæ regulam servare non destiti. Omnes ergo eum complexi, venerati sunt, urgebantque ut virum talem possent videre.

24 Aliud audite. Homo erat quidam, Julianus nomine, qui a Ardaburio serviebat. Hic quadam correptus insaniam, assidue instare cœpit apud Ardaburium, dicens: Permite mihi, ascendam et rapiam eum ex columna, probrisque afficiam, et plectam ut volo. Impositor enim est, et decipit homines. Et cucurrerunt ad eum; scalaque admota columnam ascendit Julianus, se eum posse deturbare confidens. Cumque ad tertium ascendisset gradum, sublata est scala a columna, et suspensa est in aere quatuor circiter a terra cubitis. Omnesque qui intuebantur stupebant, timueruntque b Ardaburium ira commotus arcum suum tetendit, Sanctum volens transfigere; et confestim manus ipsius stuporem contraxit, nec sagittam valuit emittere; et non tantum manus stupore, sed et pedes podagra correpti fuere, ad vitæ usque finem.

a Duo fuere Ardaburii: prior Dux egregius sub Theodosio juniore, Consul an. cxxxvii, pater Asparis, ut refert Socrates lib. 7, cap. 23, alter Asparis filius fuit. a Marciano Dux Orientalium copiarum constitutus, ut habet Suidas. Atque is est qui corpus S. Simeonis Antiochiam deduxit, ut infra dicitur.
b Alii de ipso Juliano id referunt.

CAPUT VIII.

Moritur S. Simeon, corpus defertur Antiochiam.

Mortuum de-
prehendit An-
tonius.

a

b

Stetit Sanctus Simeon in diversis columnis annos quadraginta septem. Post hosce autem evocavit eum Dominus. Eratque a dies Parasceves, et advocatus pro more ad benedictionem dandam iis qui flexerant genua, b... et ut vidi minimus ego, secunda die ascendi ad illum, et contemplor vultum ejus, video esse clarum instar solis, talemque qualis esse solebat, cum vel occurreret mihi, vel loqueretur. At nihil respondit. Primum eum suspicatus sum quiescere. Mox vero certiora explorare cupiebam: sed me erga virum Dei reverentia ac metus retrahebat. Tandem sumpta fiducia, dico: Pater, quid est quod mihi non loquaris? Multi tuam expectant benedictionem. Hodie enim tertius dies est cum salutatione eos privas. Et cum expectassem horam unam, iterum dico: Non loqueris mihi Pater? Et tunc extensa manu contigi barbam ejus, deprehendique corpus ejus languidum factum esse: tuncque cognovi plane quod ad Dominum emigrasset.

Corpus ejus
dulcem odo-
rem spirat.

Movetur cum
columna. Vox
cælestis.

26 Tum quoque, reducta ejus veste, pedes deosculatus sum: totumque ejus corpus odorem velut unguenti respirabat, adeo ut obstupuerim ad illam fragrantiam. Cumque paulisper constitissem, motum est totum ejus corpus cum columna. Audivique vocem quæ dicebat mihi: Amen, Amen. Ego præ timore ita locutus sum: Benedic mihi Pater, memento mei, sanctifica me in sancta tua requitione.

27 Cumque abiissem, nemini rem aperui, ne forte tumultus oriretur, sed per hominem fidum significavi Episcopo Antiocheno, Præfectoque Ardaburio. Venit ergo Episcopus Antiochiæ cum sex aliis Episcopis, et Præfectus Ardaburium cum sex virorum millibus, ne regionis istius incolæ eum raperent. Sic enim proposuerant. Cortinæ igitur argenteæ pendebant ad cancellos usque columnæ. Ascendunt vero Episcopi tres, demuntque ei vestes, dictisque Psalmis tribus, demittunt eum. Tuncque demum cognovit omnis turba quod diem obiisset. Factaque est confusio totius multitudinis, adeo ut mons non appareret præ turba, suffitibus, et facibus. Vox vero plangentium virorum et mulierum exorta, adeo ut mons eis una conglugere videretur. Volucrum istius deserti congregatarum ad mandram non erat numerus.

Antonius mor-
tem nuntiat
Episcopo.

Lugent eum
innumeri,
ipse etiam
aves.

Deponitur de
columna.

Episcopo tol-
lenti Reliquias
manus are-
scit: sanatur.

Antonio obje-
tus ante visio.

28 Ut igitur eum deorsum demiserant, jamque funus ei apparabant, cum jam dies esset ab ejus excessu quartus, ita tamen compositum erat ad decorem corpus mortui, velut fuerat cum obdormiret. Et videbatur facies ejus quasi rosa floridissima, capillus barbaque; instar nivis purissima. Episcopus autem Antiochenus ex barba ejus pilos tollere parabat, et ocyus arefacta est manus ejus. Dixitque ei: Benedicte Dei, salvus es, nihil tibi reliquum est malorum, neque vestimentorum per virtutem Dei. Tuncque manus ei ad sanitatem rediit. Et protinus misit eum in sandapilam.

29 c Ego autem, fratres, minimus, quinque ante ejus excessum diebus viri amictum vidi, facies autem erat terribilis, non valeo cuiquam referre habitum ejus. Mens certe mihi rapta est, neque loqui præ horrore potui, quousque; expectatus fuit sanctus Pater Noster. Qui ut accessit, contemplatus sum eum edentem, at quid nescio. Cecinit et Psalmum, qui jam mihi in memoriam non venit, nisi extremum, Amen. Ego quidem ad aspectum viri exhorruui. Facies enim ejus splendida erat ut sol.

30 Imposuerunt vero eum in feretrum cum psalmis et hymnis, turbis plangentibus lessumque canentibus. Similiter fecerunt Antiochiæ, cum infinita turbarum frequentia. Cumque jam pervenissemus in locum qui vocatur Mero, quinque circiter milliariibus ab Antiochia, constiterunt mulæ quæ Sanctum portabant, neque processerunt. Mirabile enim ibi mysterium erat. Ad dextram enim via illius erat monumentum, in quo habitabat vir quidam. Perdite quippe amaverat matronam conjugatam viginti integros annos, neque ea valuerat potiri. Matrona tandem obiit, inque illo monumento sepulta est. At ille valvas monumenti aperuit, inque mortuo corpore libidinem explevit. Nec mora: ocyus quasi compedibus constrictus fuit, et detentus in monumento. Assidue igitur sedens in gradibus monumenti, a multis passim viatoribus visebatur. Et unusquisque quorum indigebat ei afferebat pretio, alius indumenta, cibum alius. Ordinatione autem Dei factum est, ut cum S. Simeon ad eum locum delatus esset, peccator qui et voce et auditu privatus fuerat, repente stante rheda ex monumento cursim ascenderet, vociferans: Miserere mei S. Simeon; et prehensa rheda statim inde sese moverunt mulæ, omnesque Deum laudarunt, adeo quidem ut locus ille clamore concenteretur. At ille homo omnium maxime clamabat, dicens: Hodie per te servatus sum serve Dei, exemisti enim me ex pœna.

Deducitur cor-
pus Antio-
chiam.

d

Mutus et sur-
dus ejus meri-
tis curatur.

31 Et universa civitas obviam processit mirando spectaculo: omnesque albo amictu induti erant, cum facibus et hymnis, dicebantque: Venit Pastor noster, thesaurum apportans cælestem. Et exultantes omnes gloriam Deo tribuerunt: intuleruntque eum ecclesiæ Cassiani dictæ. Verum post dies triginta jussit Dux Ardaburium eum deferri in magnam ecclesiam. Et ibidem rursus revelatione Dei exstructum est ipsi oratorium, condignum gloriosis sanctisque ipsius Reliquiis.

Funus magno
plausu exci-
pitur Antio-
chia.

Multi Reliquias ejus ex-petunt.

liquiis. Atque ita multa cum gloria et hymnodia de-
posuerunt eum in sacellum ejus, laudantes Patrem
et Filium et Spiritum sanctum. Multi vero homines
Episcopo urbis magnam auri summam obtulerunt, ut
se participes faceret sanctarum reliquiarum in bene-
dictionem. At non ausus fuit dare quidquam, propter
jusjurandum quod dederat. At homo ille, de quo hic
sermo, solitarius factus, ad suae usque vitae finem
perseveravit, ... e gratia et benignitate Domini nostri
Jesu Christi, cui omnis laus, honos, et veneratio,
cum aeterno Patre et sanctissimo et optimo et vivi-
fico ipsius Spiritu, nunc et semper in saecula saeculo-
rum, Amen.

a Consentit de die Latina vita. b Videtur aliquid deesse.
c Haec satis confusa, etiam in Graeco.
d 'Εξ τῆσθε ἐπιλογηθεὶς Μίση, vide vitam per Metaphr. cap. 14,
num. 37. e Aliquid rursus videtur deesse.

ALIA VITA

S. SIMEONIS STYLITÆ

EX VETERIBUS MSS. LATINIS.

CAPUT I.

S. Simeon salutis studio fit monachus.

S. Simeon puer oves pa-
scit.

a
b
c

Sanctus Simeon ex utero matris suae a Domino
electus est, et meditabatur a pusillo opera placentia
Deo. Is erat filius ejusdam a Hesychi nomine: mater
autem ejus b Mathana dicta est. A quibus diligentis-
sime nutritus, cum esset annorum c tredecim, ad
similitudinem B. David pascibat oves patris sui.

Inquiri de
via salutis.

2 Quadam vero die videns ecclesiam fidelium, re-
lictis pecoribus occurrit ad eam. Ingressusque audivit
quemdam Apostolicam lectionem recitantem. Et in-
terrogans quemdam Senem, ait: Domine Pater, quid
est istud quod legitur? Cui Senior respondit: Fili,
substantia animae, et continentia, et contemptus sae-
culi istius, in lectione ista legitur. Et ille: quid est
substantia animae? doce me Pater. Ait Senior:
Timere Deum ex toto corde, ex toto animo, et ex
tota mente. Respondens autem beatissimus Simeon
ait: Quid est timere Deum? Dixit illi Senior: Fili
quare me fatigas? forsitan tentas me. Et ille: Non
tento te Domine Pater, sed plenius quod dixisti scire
desidero. Et addidit ille: Quasi Deum te interrogo.
Ista discere volo, quia idiota sum, et ignorans de
his quae dicis Pater. Et Senior dixit illi: Fili, si
quod verum est audire desideras, diligenter attende
quae dico: Si quis jejunaverit jugiter, et obsecratio-
nes Deo dignas reddiderit per momenta, et humili-
averit seipsum in conspectu Dei et hominum; et non
diligat aurum, neque argentum, neque vestimentum,
neque possessiones; et honorat patrem et matrem,
et Sacerdotem prosequitur; hic hereditabit Regnum
caelorum. Si quis vero fuerit multiloquus aut injurio-
sus, patrem aut matrem non honorificans, nec senio-
rem, nec proximum; iste hereditabit tenebras exte-
riores, quas paravit Deus diabolo. Ista omnia bona
quae commemoravi licet in Ecclesia a multis fideliter
impleantur, facilius tamen cum Dei adjutorio in mo-
nasterio examinantur et d exercentur.

d
Gratus erga
Doctorem.

e

f

3 Audiens hæc beatissimus Simeon cecidit ad pedes
illius Senis dicens: Tu es pater meus et mater mea,
et doctor honorum operum, et tu deductor ad regna
caelorum. Tu enim acquisisti animam, quae jam mer-
gebatur in perditionem. Dominus reddat tibi vicissi-
tudinem pro anima mea. Ista enim sunt quae aedificant,
sicut et salvant. Ego autem, Domine, vadam, sicut
docuisti me, in monasterium ubi Dominus voluerit,
et fiat voluntas ejus in me. Dicit ei ille Senior: e Fili
priusquam ingrediaris monasterium, dicam tibi my-
sterium istud, id est regulam et disciplinam mona-
sterii tibi aperiam. Tribulationes habiturus es. Necessè
est tibi, servire et vigilare in nuditate, et f patienter

sustinere mala: injuriae enim tibi sunt irrogandae,
quia factus es vas pretiosum Domino.

EX MSS.
LATINIS.

Petit mona-
sterium S.
Timothei.

g
h
i

4 Et statim valedicto illi seniori exiliens beatissi-
mus Simeon ibat in monasterium S. g Timothei mag-
nifici viri. Projecitque se ante fores monasterii, per
h tres dies non manducans neque bibens. Die vero
i quarta egrediens Abbas Timotheus elevavit eum, et
dicit illi: Unde es fili, aut de quibus parentibus?
Quare sic macie affectus es? Et quod est nomen tuum?
Numquid mali aliquid gessisti? Aut forsitan servus
es, et dominum tuum timens ad monasterii defensio-
nem fugisti? At B. Simeon dixit cum lacrymis: Ne-
quaquam Domine aliquod crimen admisi, nec alicui
homini servitium debeo; sed opto ut sim servus Dei,
si ipse voluerit. Si autem volueris servare animam
meam perditam, jube me introire monasterium, et
fratribus omnibus servire, et ne patiaris me hic k
exeruciari diutius.

k

5 Tunc apprehendit manum ejus, et inducens in
monasterium dixit fratribus: Filioli mei, ecce trado
hunc juvenem vobis: docete eum canones monaste-
rii. Fecit autem in monasterio illo quasi l annos qua-
tuor, serviens Deo sine querela, et omnibus fratribus
praestans obedientiam cum omni humilitate. In quibus
psalterium velociter m et perfecte discendo per-
currit. Et accipiens cibum suum n diurnum, occulte
pauperibus erogabat, non sollicitus de crastino. Fra-
tres enim, ut usus erat, jejunabant usque in vesperum;
ille vero septimo tantum die cibum sumebat.

l

m

n

Tota hebdo-
mada jejunat.

a Ms. Leod. Isici. S. Max. Ysicii. Aud. Hisirici, et in margine
Isici. Rosv. Susocionis. Rip. Ysicii.
b Ms. Rip. Marabana, altis Martha dicitur. Vide quae infra de
ejus morte narrantur.

c Ms. Rip. viginti septem. d Rosv. exaggerantur.
e In ms. S. Maximini haec fusius exponuntur, fere ut in priori
vita. f Alii, indesinenter.

g Metaphrastes duorum monasteriorum meminit, in quorum
altero n, in altero x annis vixerit. Qui hic Timotheus, apud Me-
taphrasten et Theodoretum Heliodorus dicitur, fortassis priore
abdicatione nomine, Timotheus dictus: aut binominis fuerit. Colitur
1 Februar. a Graecis Timotheus quidam, quem hunc S. Simeonis
magistrum esse conficit haderus noster.

h Alii, quinque.
i Alii, quinta. k Alii, cremari, alii, criminari.
l Mss. S. Max. et Rip. menses sex, alii, menses quatuor.
m Ms. Audom. paravit.
n Rosv. divinum; additque in margine: quotidie communi-
cat, quod non probatur; nec habetur in ullo alio ms.

CAPUT II.

Ob nimium paenitentiae studium e monasterio
ejectus, cum honore reducitur.

Una autem die egressus ad puteum, cum vidisset
situlam unde hauriebant aquam, funem habentem de
palma asperrima, quae a ruscus dicitur; apprehendit
illum, et corpori suo nudo arctissime circumtorsit a
renibus usque ad scapulas, et regressus dixit fratri-
bus: Exivi haurire aquam, et funem non inveni in
situla. Illi autem dixerunt ei: Tace frater, ne forte
cognoscat hoc Abbas, donec tempus praetereat. Pu-
trefactum est autem in parvo tempore corpus ejus de
obligatione et asperitate funis, quia secabat eum, et
usque ad ossa ingressus est, ita ut vix appareret.
Quadam vero die exeuntes aliqui ex fratribus, inve-
nerunt eum dantem cibum suum pauperibus, et ingre-
dientes dixerunt Abbati: Unde nobis adduxisti homi-
nem istum? Non enim possumus abstinere sicut ispe.
De Dominica in alteram Dominicam jejunium conti-
nuat: et cibos quos accipit pauperibus erogat: sed
et foetor gravissimus de corpore ejus ascendit, ita ut
nullus juxta eum stare possit: etiam cum ambulat
vermes de corpore ejus b cadunt. Etenim lectulus
ejus vermibus plenus est.

Aspero fune
corpus con-
stringit.

a

Scalet vermi-
bus.

b

7 Et egressus Abbas, invenit sicut illi dixerunt.
Tunc vocavit illum, et dixit: Fili, quid est quod di-
cunt fratres de te? Non tibi sufficit jejunare sicut et
nos? Aut non audisti Evangelium dicens de Docto-
ribus: Quia non est discipulus super magistrum? Math. 10. 24.
erit enim perfectus si sit sicut Doctor ejus? Die mihi,
fili,

Math. 10. 24.

fili,

EX MSS. LATINIS. filii, fœtor iste talis unde procedit? et unde isti sunt vermes, quibus plenus est lectus tuus? Stans itaque B. Simeon inclinato capite, nihil respondebat ei. Et iratus Abbas ait: Expoliate eum, et videte unde fœtor iste procedat. Et expoliantes eum, invenerunt funem circa corpus ejus impactum, et rupta cure immersum, ita ut nihil appareret ex eonisi summitas. Exclamans autem Abbas voce magna ait: Unde nobis advenisti, o homo? Destruere vis, ut video, regulam monasterii. Rogo ergo te, recede hinc, et perge quo cupis. Et tamen cum labore et dolore tulerunt a corpore ejus funem, de quo erat involutus, una cum carne ejus putrida. Facientes autem illi studium et diligentiam per multos dies, sanaverunt eum.

Curatur.

In sicum puteum intrat.

c

Abbas dupliti visione territus cum perquirat.

Reperitur in puteo.

d

8 Post hæc autem exiit de monasterio nullo sciente, et ingressus est in desertum puteum non longe a monasterio, in quo non erat aqua; sed immundi spiritus habitabant ibi. Et ipsa nocte revelatum est Abbati, quod multitudo populorum circumdarent monasterium suum cum fustibus et gladiis, dicentes: Da nobis Simeonem servum Dei Timothee. Sin autem, incendemus te cum monasterio tuo, quoniam exasperasti hominem justum. Et evigilans, dixit ad fratres: Filioli mei, visionem vidi, et multum turbatus sum in illa. Et exposuit Abbas quod viderat. Et in nocte alia vidit multitudinem virorum fortium adstantium sibi, et dicentium: Da nobis servum Dei Simeonem: dilectus est ab Angelis. Quare eum c vexasti? Major te est apud Deum et merito et gratia. Omnes enim Angeli contristati sunt propter illum. Istum autem proponere habet Deus mundo, ita ut multa signa faciat quæ nemo fecit. Exurgens autem Abbas cum timore grandi, dixit ad monachos: Fratres, requirite mihi hominem illum, et adducite in hunc locum, ne forte propter illum omnes moriamur. Vere sanctus Dei est. Mirabilia enim magna vidi et audivi de illo. Vidi enim eum stantem in medio Angelorum, excubias super eum celebrantium.

9 Tunc omnes Monachi exierunt requirere eum, et ubique perambulantes non invenerunt eum. Et venientes nuntiaverunt Abbati dicentes: Nullum locum reliquimus, ubi non quæsissemus eum, nisi tantummodo in deserto puteo. At ille dicit eis: Rogo vos, fratres, vadam et ego vobiscum ad quærendum eum. Vere sanctus Dei est. Et sumens secum quinque ex illis venit ad puteum. Vidensque illos B. Simeon, coepit adjurare eos dicens: Rogo vos servi Dei, relinquitte me una hora ut reddam spiritum meum. Modicum adhuc deficiens est. Valde autem fatigatur anima mea, quoniam exasperavi Dominum. Dixitque ad illum Abbas: Veni serve Dei, eam ad monasterium. Nunc autem cognovi de te, quod vere servus Dei es, illo vero nolente, d adducunt eum vi ad monasterium: et omnes prosternunt se ad pedes ejus flentes et dicentes: Peccavimus in te serve Dei, indulge nobis. Beatus autem Simeon gemebat dicens: Quare me gravatis, fratres, canem putridum et humillimum, infelicem et peccatorem? Vos enim estis servi Dei et patres mei. Fecitque ibi annum unum.

a Ruscus vulgo silvestris myrtus dicitur, Belgis pungens palma. Virgilius ecl. 7, horridior ruscus. b Ms. S. Max. stillant. c Ms. Rip. contristasti. Leod. exasperasti. d Ms. Leod. ingressus in puteum cum quinque monachis adduxit eum vi.

CAPUT III.

In columna stat, multos convertit, tentatur a demone.

Post hæc egressus occulte perrexit in montem non longe a monasterio, ibique multum temporis fecit: ædificavitque sibi clausuram de sicca petra a et stetit sic annos b tres. Et veniebant ad eum multi ad orationem. Deinde fecit sibi columnam brevem quatuor cubitorum, stetitque super eam annos c quatuor. Et

a

b

c

perambulabat fama sancta de eo per orbem terræ, et cum omni admiratione prædicabatur. Et rursum faciunt ei columnam habentem duodecim cubitos, et stetit in ipsa annos d duodecim. Rursumque faciunt columnam cubitorum viginti, stetitque in ea annos e duodecim.

Stat in columna.

d

e

11 Tunc congregati sunt omnes habitatores loci illius, et ædificaverunt juxta columnam duas Basilicas, et columnam cubitorum triginta. Et super ipsam stetit annos quatuor. Et coepit multas virtutes facere: sed et multi languidi veniebant ad eum, et dæmonia habentes, et curabat eos. Cæsi visum recipiebant, surdi auditum; debilius manus restituebantur, leprosi mundabantur. Hic autem fide sua humiliavit gentes multas, et ad fidem Christianam adduxit, id est, Saracenos, Persas, Armenios et g Lazos et h Azabenos. Similiter i Allophyli audientes de eo et de virtutibus quas faciebat, veniebant et adorabant eum; et ita mitigabantur de sua barbarie, ut provincias loci illius omnino non læderent.

Claret miraculis.

Varias gentes convertit.

f

g

h

i

k

12 k Tunc autem permittente Deo invidia diaboli vulnus aderevit in femore ejus, et putrefactum est, ita ut multitudo vermium scatesceret de eo. Decurabatque; de pede ejus in columnam, et de columna in terram. Anno autem integro stetit in columna super pedem unum. Quidam autem juvenis adstans ei, Antonius nomine, qui vidit et scripsit hæc, juxta præceptum illius colligebat vermes, qui cadebant in terram, et porrigebat illi sursum. At ille ponebat illos sibi ad ipsa vulnera, ad similitudinem justi Job, dicens: Manducate quod vobis Dominus dedit.

Antonius colligit vermes, eique reddit.

a Addit ms. Leod. nullo bitumine vel cemento ligatum.

b Ms. Leod. quatuor. c Ms. Rip. et S. Max. octo.

d Ms. Rip. decem. e Alii, viginti duos.

f Bosw. Armacenos, ab Armaca, vel potius Armaca urbe Cappadociae apud Antoninum, sed legendum censet Armenios, ut etiam habent omnes mss. codices, quibus sum usus.

g. Ita mss. aliquot, at Rip. Lagos, alii Lantos, Rosweythus Laotos, in quam vocem ista notat: Gentem hæc nullibi invenio. Aurium populum vox Græce sonat. An idem qui Panotii? Isidorus lib. II, Orig. cap. III. Panotios apud Scythiam esse ferunt tam diffusa aurium magnitudine, ut omne corpus ex eis contegant. 225 enim Græco sermone omne, 222 aures diontur. Quas hæc Vita gentes habet, Saracenos, Persas, Armacenos, Laotos, et Allophylos, eorum loco apud Theodoretum habes Ismaelitas, Persas, Armenios, Iberes, Homeritas. Hicdem apud Cedrenium exceptis Homeritis; nisi quis suspicari velit, apud eum 222 222, quotidianos, ex Homeritis depravatam; vel contra apud Theodoretum, vel potius Cedrenium sua expressit ex posteriore loco Theodoretum, ubi Homeritas omittit, licet prior loco eos aliis adjungat. Hæc Rosweythus, sed Lazos legendum. Αζοι, Lazi Scythiae populi sunt Stephano, Ptolemæo Tab. 3, Asiae. Αζοι vel Λαζοι, qui maritima Colchidis tenent. Homeritis Arabiæ populi sunt, de quibus pluribus agemus xxiv et xxxvii Octob. cum de SS. Aræta et Elesbaan.

h Ms. S. Max. Azabinos. Arabiæ felicis populi a Ptolemæo numerantur Astageni vel Astapeni, aliis Asateni, an forte Asabeni vel Asapeni? an Arabeni? nomen hoc in vita per Metaphrasten occurrit. Fuere in eadem Arabia Rhabanita, ut patet ex Ptolem. Tab. Asiae 6, vel Arabianite, an pro Adiabenis Assyriae populis positi forte Azabeni? an qui aliis Azabeni? an Asibeni sive incolæ Antiochiæ Mesopotamiæ, quæ et Mygdonia dicitur, ab indigenis Αζοι, unde Αζοι, inquit Stephanus?

i Haud memini alias hæc voce peculiarem gentem significari, at solum generaliter alienigenas.

k Fustus hæc narratur in editione Rosweythi, in hunc modum: Tunc invidus diabolus transformavit se in speciem Angeli, fulgens in splendore cum equis igneis, et currus igneus apparuit juxta columnam, ubi stabat beatus Simeon. Iluxitque cum fulgore et splendore quasi specie Angeli fulgens. Et dixit diabolus blandis sermonibus: Simeon, audi verba mea, quæ tibi Dominus mandavit. Misit me Angelum suum cum curru igneo et equis igneis, ut rapiam te, quomodo rapui Eliam. Tempus tuum jam est. Et tu similiter ascende jam mecum in currum: quia Dominus cæli et terre transmisit hunc, ascendamus pariter in cælos; ut videant te Angeli et Archangeli cum Maria matre Domini, cum Apostolis et Martyribus, Confessoribus et Prophetis: quia gaudent videre te, ut ores Dominum qui te fecit ad imaginem suam. Etiam locutus sum tibi, ne tardes ascendere. Simeon completa oratione, dixit: Domine, vis rapere me peccatorem in cælum? Et elevans dexterum pedem ut adscenderet in currum, levavit dexteram manum, et fecit signaculum Christi. Cum signum crucis fecisset, continuo diabolus nusquam comparuit, cum argumento suo evanuit, sicut pulvis ante faciem venti. Tunc intellexit Simeon artem esse diaboli.

Reversus ergo in se, dixit pedi suo: Non revertaris retrorsum hinc, sed stabis hic usque ad obitum meum, donec accersiat Dominus me peccatorem. Interea diabolus in frigore apposuit vulnus super femur ejus, et putrefactum est ita ut multitudo vermium

vermium scatescens de eo, descenderet de corpore ejus, decurberatque de pedibus ejus in columnam, et de columna in terram. Anno autem integro stetit in columna super unum pedem. Quidam autem juvenis adstetit ei, Antonius nomine, etc.

CAPUT IV.

Vermis in unionem mutatus, matri negatus aspectus : æterna requies obtenta.

Audiens autem *a* Basilicus Rex Saracenorum famam ejus, venit ad eum cum grandi humilitate et fide, ut ejus benedictionem accipe mereretur. Et videns illum stantem sursum, et orantem, subito cecidit vermis de corpore ejus ad terram; et currens apprehendit illum cum fide, *b* et posuit super oculos suos. Beatus vero Simeon videns hoc ait: Quare hoc fecisti vir illustris? et quare me gravasti? quia gravis sum sub peccato meo? Vermis est de corpore meo putrido, quem oculis tuis imposuisti. Cum hæc Basilicus Rex audisset, aperuit manum suam, et invenit pretiosissimam margaritam; et dixit ad B. Simeonem: Non est istud vermis putridus, sed est pretiosissima margarita. At ille dixit ei: Homo, hoc secundum fidem tuam non pro meritis meis datum est tibi. Et benedicitur in manibus tuis omnibus diebus vitæ tuæ. Quæsiisti benedictionem, a Domino dabitur tibi. Et sic reversus est homo plenus fide et gaudio.

Vermis de corpore ejus lapsus in unionem mutatur.

Matri sui aspectum negat Simeon.

Ille ipso orante exspirat.

Orat pro ejus anima.

d

14 Post multum vero temporis cognoscens mater sua de eo, veniens volebat videre eum; et prohibita est, quia mulier in illum locum non ingrediebatur. Et dicit illi: Sustine mater modicum tempus, et simul nos videbimus, si Deus voluerit. At illa hæc audiens cœpit plangere et rogare ut videret eum; et solutis crinibus increpabat eum dicens: Fili, quare hoc fecisti? Pro utero qui te portavit, satiasti me luctu: pro lactatione, qua te lactavi, dedisti mihi suspiria: et pro oculis quibus te osculata sum, reddidisti mihi amarissimas lacrymas: pro labore et dolore, quos pro te passa sum, postuisti mihi sævissimas plagas. Et tantum locuta es ut omnes adstantes faceret flere. Audiens ille vocæ ponit faciem suam in manus suas, et plorat amarissime, mandans illi et dicens: Quiesce modicum, mater, et videbimus nos in æterna requie. At illa cœpit dicere: Per Christum qui te ædificat, si est possibilitas videndi te in tanto tempore alienum a me. Et, si non est, vel vocem tuam audiam, et statim moriar; quia pater tuus in tristitia propter te mortuus est. Et non me in ista amaritudine perdas, fili. Et de tristitia et planctu in somnum conversa est. Habebat autem tres dies et tres noctes, non cessans deprecari eum.

15 Tunc B. Simeon, faciens orationem pro illa ad Dominum, illa reddidit spiritum. Et colligentes corpusculum ejus, adducunt in conspectu ejus, et cœpit amarissime flere dicens: Dominus suscipiat te in gaudio, quoniam tribulata es, et laborasti propter me, et portasti me in utero novem mensibus, et lactasti et nutritivisti me in labore. Et hæc eo dicente, matris vultus sudavit, et corpus ejus commotum est, *c* omnibus qui aderant insipientibus. Ille autem levavit oculos ad cælum, dicens: Domine Deus virtutum, qui sedes super Cherubim, et scutaris fundamenta abyssi; qui cognovisti Adam antequam esset; qui promisisti regni cœlestis divitias diligentibus nomen tuum; qui locutus es Moysi de rubo ignis; qui benedixisti Abraham patrem nostrum; qui introduxisti in paradiso animas justorum, et animas impiorum misisti in perditionem; qui duos geminos leones *d* humiliasti, et fortia Chaldaeorum incendia mitigasti servis tuis; qui Eliæ corvis deferentibus in montem escam misisti; suscipe animam ejus in pace, et colloca eam in locum patrum, quia tibi est potestas in sæcula sæculorum, Amen.

a Ita mss. et Vincent. Bellovac. at ms. S. Mar. Basilic.

b Ritus venerationis hic est.

c Ms. Rip. nos omnes gaudere incipientes.

d Addit ms. Leod. Nabuchodonosor et Holofernem.

CAPUT V.

Varia mortalibus collata beneficia.

Post hos vero dies rursum fecerunt illi columnam habentem cubitos quadraginta, et stetit in ipsa annos *a* sedecim usque ad obitum suum. Quo tempore draco grandis nimis habitabat juxta eum, et stabat in parte aquilonis: unde nec herba ibidem nascebatur, cui etiam introivit lignum in oculum *b* sinistrum, et obtenebravit ei visum. Quadam autem die ecce veniebat cæcus ille draco trahens se, et applicuit ad ostium monasterii juxta columnam, nemini nocens, et posuit oculum suum dextrum in limine monasterii, per dies tres jacens nulli intrantium insidias faciens. Tunc jussit S. Simeon, ut de terra et aqua perfunderetur. Et statim exilivit de oculo ejus lignum, habens cubitum unum. Videntes autem omnes glorificaverunt Deum: fugiebant tamen propter metum. Sed bestia ipsa involvit se, et mansit in loco immobilis quamdiu omnis populus pertransiret. Et tandem surgens adoravit per duas fere horas ad ostium monasterii, et sic reversus est in cubili suo.

17 Mulier quædam sitiens nocte, venit ad hydriam bibere aquam, in qua erat parvulus serpens: et bibens translutivit serpentem illum, et remansit in ventre ejus; et fuit in ea annis tribus. Sed et multi medici, et incantatores et *c* magi adhibentes illi studium, nihil profecerunt. Post multos vero dies adducta est ad sanctum Simeonem. At *d* ille jussit de terra et de aqua in ore ejus mitti. Et illa exclamavit fortiter. Statimque exivit de ore ejus serpens: cujus longitudo erat cubitorum trium. Eodem hora crepuit, et ad multorum testimonium suspensus est ibi septem diebus. Et sana facta est mulier ex illa hora.

18 Multæ autem et innumerae sunt virtutes ejus, quas enumerare vix quis valeat. Tamen prout sunt vires, brevi explicabo sermone. Factum est ut aqua in illo loco non inveniretur, et periclitabatur omnis populus, et omnia animalia præ aquæ penuria. Videns autem S. Simeon contritionem eorum, stetit ad orationem. Circa horam vero diei decimam subito disrupta est terra, et factum est chaos magnum ab Orientali parte ipsius monasterii: et inventa est quasi spelunca inestimabilem habens aquam. Tunc jussit in ea fieri introitum, id est septem aditus: et ex eo abundavit ibi aqua usque in hodiernum diem.

19 Quodam tempore venientes quidam de longe ad orationem ejus, meridiana diverterunt paullulum ad umbram arboris propter æstum ad repausandum. Cumque sederent, ecce prægnans cerva præteribat secus illos. Et dixerunt ad eam: Per virtutem et orationem S. Simeonis te adjuramus, modicum sta ut comprehendamus te. Et eadem hora stetit. Et apprehendentes eam occiderunt impiissima temeritate: et manducaverunt partem aliquam ex ea; statimque obmutuerunt, et cœperunt balare sicut cerva. Currentes autem venerunt ad virum Dei portantes corium ejus, et fecerunt ibi duos annos: et vix aliquando sanitatem recipere potuerunt. *e* Iniquum est enim peccatum eorum. Corium autem ipsius cervæ suspenderunt ibi ad testimonium multorum.

20 Pardus quoque immanis erat in locis illis, qui et homines et animalia interfecit. Venerunt autem homines loci illius, et nuntiaverunt S. Simeoni, quod tanta mala pardus operaretur. At ille jussit de terra et aqua monasterii aspergi loca illa. Et factum est. Et cum pardus ille ibi venisset, statim cecidit et exspiravit. Requirentes invenerunt ipsum mortuum. Cujus pellem tollentes suspenderunt juxta illam quam cervæ detraxerant. Videntes autem omnes glorificaverunt Deum Simeonis.

21 Et quemcumque sanabat, præcipiebat illi dicens: Vade in domum tuam, et honorifica Deum qui te curavit: et ne audeas dicere quod Simeon te curavit, ne subito

EX MSS.
LATINIS.

a

b

Dracorem cœcum curat.

a

Mulierem a serpente, quem biberat, liberat.

c

d

Aquam oratione impetrat.

Mutis loquendi facultatem restituit.

e

Sparsa pulvere et aqua monasterii pardus interit.

Curatorem honorem Deo tribui jubet.

EX MSS.
LATINIS.
Per se ut ju-
rent permittit.

subito aliquid deterius tibi contingat. Et ne præsumas jurare per nomen Domini, quia peccatum est: sed magis per me humilem et peccatorem jura, sive juste, sive injuste. Et ob hanc rem omnes Orientales et barbaræ gentes quæ sunt in illis regionibus, per ipsum jurant.

a Ms. Aud. tredecim. ms. S. Max. et Rip. quadraginta, addit- que ms. Rip. et factum est totum tempus vite sue anni 10, sed bis habet de columna xl. cubitorum: primo dicit in ea xi., secundo xvi. annis habitasse. Alterutro loco videtur oscitasse librarius b Al. dextrum.

c Ms. Leod. Marsi. De Psyllorum Marsorumque vi contra ser- pentes agit Plinius lib. 28, cap. 3, et alibi. Italia populi sunt Marsi.

d Ms. S. Max. solum habet, aquam Sancti orationibus benedi- ctam, ei in potum oblatam.

e Non apparet in quo gravitas flagitii hujus consistat, nisi aut alterius fuerit hæc cerva, intraque vivarium aut septem custodita; aut forte cum blasphemis et jocis impis eam occiderint; aut denique id factum sit die quo vesci carnis fas non erat.

CAPUT VI.

Prodita fraus, avaritia castigata.

a **P**ost hæc duo quidam socii simul laborantes et simul colligentes per annos quinque diviserunt inter se quod visi fuerant acquisisse. Unus autem ex ipsis fraudem fecit socio suo, subtractis de communi labore auri solidis centum: et abscondit in caligulis suis quinquagenos per singulas, ignorante socio suo. Et post hæc quod reliquum fuit, diviserunt æqualiter. Ergo ille alius collega ignorabat fraudem socii sui, et dixit ad eum: Frater laboravimus tot annis, et quod Dominus donavit nobis, partiti sumus æqualiter. Eamus ergo ad S. Simeonem. Et abierunt pariter. Cumque venissent ad eum, rogaverunt ut pro ipsis oraret. Et interrogavit eos S. Simeon: Unde estis? Et dixerunt: Nos socii fuimus, et simul laboravimus: et quod Dominus donavit nobis per orationes tuas, divisimus æqualiter. Nunc ergo venimus gratias agere Deo. Quibus S. Simeon dixit: Videte ne aliquam fraudem feceritis. At illi dixerunt: Nullam fraudem fecimus Domine, sed simpliciter omnia divisimus. Tunc S. Simeon dixit illi qui fraudem fecerat socio suo: Tolle caligulam de crure tuo, et da socio tuo, et sic eritis æquales. Quod cum factum fuisset, dixit S. Simeon illi cui caligula data fuerat: Aperi illam caligulam, et solidos quos inveneris, quibus te socius fraudaverat, habeto tibi, ut ad integrum sitis æquales, quia et in illa alia caligula socius tuus aliud tantum habet, et ad propria redite cum pace.

*Fraudem cu-
jusdam dete-
git.*

*Pecunie non
collatæ ad pia
opera pereunt.*

b **23** Erat homo quidam dives valde, et hic erat de civitate Antiochia, ejus domus subito incendio combusta, et exinde homo ille nudus exivit. Abiit ergo ad S. Simeonem clamans et dicens ei: Domine, domus mea incendio concremata est, et periit in ea facultas mea. Dixit ad eum S. Simeon: Quantos solidos ibidem habuisti? Et ille ait: Habui tria millia. Et B. Simeon dixit: Ecce non vis dicere: Habui medium modium. Quare non dicis veritatem? O homo, habuisti septem modios solidorum, et numquam aliquid boni fecisti, non fratribus subvenisti, non nudos vestisti, non orphanos continuisti, non viduis solatium præstitisti, non in ecclesia aliquando oblationem obtulisti: et modo quid quæris? At ille respondit: Illos solidos Domine quos perdidisti. Dixit ei S. Simeon: Respice sursum. Et respexit, viditque cælum. Et dixit S. Simeon: Quid vides? At ille ait: Video cælum. Et dixit S. Simeon: b Quantum altum est cælum, tantum in profundum terræ introierunt illi solidi, pro eo quod exinde nihil boni fecisti.

a Hoc caput deest in edit. Rosweydi, et quibusdam mss. habetur in Leod. et S. Max.

b Hæc est hyperbole. Nam certum est, majus esse inter cælum ac terram spatium, quam sit totius terræ diameter.

CAPUT VII.

Latronis egregia conversio, mors.

Quidam latro famosissimus nomine Antiochus, qui et cognominabatur a Gonathas, multa mala faciens, cum a multis persequeretur, et non posset se ab illis abscondere, quadam die quasi leo a facie multorum persequentium fugiens, subito ingressus est monasterium, et amplexatus columnam S. Simeonis, cœpit amarissime flere. At ille dixit ei: Quis es, aut unde venisti homo? aut cur huc introisti? Respondit ille: Ego sum Gonathas latro, qui omnia mala feci, et venio huc pœnitere. Ait illi S. Simeon: Talium est enim regnum cælorum: sed ne velis tentare meam miseram animam, et iterum inveniaris in ipsa scelera quæ gestisti. Hæc illo dicente, ecce Officiales venerunt ab Antiochia dicentes: Trade nobis inimicum et maleficum Gonathan, ne subito commoveatur in seditionem civitas: bestię enim paratę sunt ad devorandum eum. Respondit eis S. Simeon: Filioli mei, non ego huc illum adduxi: quoniam qui adduxit eum, major nobis est, et istis talibus subvenit: etenim talium est regnum cælorum. Sed si potestis, intrate et accipite eum hinc: ego autem non possum, quia timeo eum qui illum misit ad me.

a
*Agonatus la-
tro ad eum
confugit.*

25 Audientes hæc viri illi, regressi sunt eum timore magno, et nuntiaverunt omnia in Antiochia. At vero Gonathas per septem dies amplexans et tenens columnam, dicit ad B. Simeonem: Domine si jubes, ambulare volo. Respondit ille: Iterum ad ipsa mala festinas? Dixit Gonathas: Non Domine, sed tempus meum jam impletum est. Et cum hæc loqueretur, reddidit spiritum.

*Felicitur mor-
tuitur Agona-
tus.*

26 Et cum vellent eum sepelire juxta monasterium, ecce alii Officiales venerunt ab Antiochia, dicentes: Da nobis inimicum Dei et nostrum. Omnis enim civitas turbata est propter illum. Respondit eis B. Simeon: Qui illum adduxit, venit cum multitudine celestis militię, qui potens est in tartarus mittere civitatem vestram cum habitantibus in ea; qui etiam hunc reconciliavit sibi. Et ego timui eum, ne subito et me occideret: ideo benigniter ipsum confugientem ad me recepi. Ne ergo amplius inquietetis et fatigetis me humilem et pauperem. Et reversi sunt cum timore, nuntiantes omnia quæ audierant et viderant.

a Vincentius Belvac. editio Rosw. et ms. Rip. Jonathas, ms. S. Max. Zonathas. Rectius in duabus aliis vitis Agonatus.

CAPUT VIII.

Varia mortalibus, communiter et privatim, impensa beneficia.

Regina a quædam cum esset sterilis, misit ad S. Simeonem, deprecans ut a Domino obtineret partum dari ipsi Reginæ: improprium enim ex eo non valebat sustinere. Cui sanctus vir ita mandavit: Revertere in domum tuam, prestatibque Dominus petitionibus tuis effectum. Quæ reversa, mox partum concepit, peperitque filium, qui per annos quinque nec ambulabat nec loquebatur. Tunc prope fines viri sancti accedens Regina, misit ad eum virum suum cum infantulo plorans. Qui cum accessissent, dixit eis B. Simeon: Manete hic, potens est Deus adjuvare puerum. Manentibus autem eis, puer sanatus est: et reversi sunt cum pace.

a
*Reginæ filium
impetrat, ei-
que incessum
et vocem.*

28 Una die ambulantis quibusdam militibus ad sanctum virum, mulier quædam erat cupiens videre eum. Sed quia non poterat, ut vidit milites plures euntes, accipiens habitum militarem, comitabatur cum eis. Pervenientibus autem eis ad dispositum locum, dicit mulier militibus: Relinquitte me, si vultis, ad animalia vestra servanda, quia non audeo vobiscum introire in habitaculum viri Dei. Vos ergo ingredi-

*Mulier viri,
habitu, agnita
ab eo et bene-
dicta.*

gredimini ad benedictionem ejus. Cumque fuissent ingressi, dicit eis S. Simeon : Unus miles ex vobis foris remansit? Qui dixerunt : Etiam Domine ; animalia nostra servat. Dixit eis S. Simeon : Ite ad eum, et sic dicite ei : Noli vexari, neque ingrediaris contra propositum meum. Nam et Dominus videns fidem tuam misertus est tui. Qui egredientes precabantur eum, quem adhuc opinabantur esse militem, non mulierem, ut veritatem illis diceret. Et mulier patefecit eis omnem veritatem. Et audientes milites benedixerunt Dominum, admirantes fidem ejus.

Navim periclitantem liberat.

29 Quodam autem tempore veniente multitudo hominum, ut benedicerentur ab eo; ascendit minister ejus secundum consuetudinem cum thymiaterio, clamans : Famule Dei, populus hic benedictionem tuam expectat, jube dimitti eos. Ecce enim multas horas sustinentes expectant te. Et nullam responsionem dedit. Et post paululum ait ad populum inclinantem sibi : Fratres carissimi, rogo ne molesti sitis mihi de tarditate, quia magnæ navi periclitanti in mari cum hominibus fere trecentis sensi in spiritu presidio me fuisse, ut pro illis orarem; et oravi pro ipsi ad Dominum Jesum Christum, qui eis suum præstitit auxilium. Et benedicens eos, dimisit in pace.

In terræmotu ad eum confugiunt Antiocheni.

30 Tempore igitur illo erat ira divinæ animadversionis magna in regione eadem, et diffusi sunt ad eum omnes Antiocheni, deprecantes eum, ut oraret pro illis. Multæ enim ruinae fiebant domorum, et mors hominum innumerabilium, ita ut frequenter terræ motus etiam ipsius Simeonis columnam moverent. Tunc B. Simeon lacrymans dixit eis : Fratres mei, non sine causa hæc mala veniunt. Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt in suis voluptatibus. Non sunt in tanta multitudo qui faciant bonum. Et jubet eos omnes in oratione secum prosterni, ipseque cum eis fecit orationem ad Dominum, omnibus clamantibus cum lacrymis : Domine miserere. Et cum diei partem in vocibus cum gemitu consumpissent, dixit eis S. Simeon : Ab hac omnium vestrum multitudine unus mecum exauditus est. Nam vox in auribus meis audita est, quæ dixit mihi : Exauditus est tu, et agricola iste, innotescens eum mihi, ut sciretis quantum valet homo justus apud Dominum. Tunc jussit agricolam illum venire coram omnibus; et mirante turba dixit ei : Frater, persistens esto in omnibus bonis operibus tuis. Cognitum mihi est quod tu solus ab hac turba exauditus es a Domino. Sed satisfac nobis, quid tibi boni operis sit, ut isti audientes te imitentur. Ille autem hoc confiteri recusabat: sed se indignissimum ac peccatorem protestabatur. Cui S. Simeon ait : Noli fili bonum opus Dei in te abscondere : nec enim pro jactantia jubemus ut dicas; sed ut Deo gratias agens opera tua ceteris pandas, quatenus ea imitari appetant. Tunc cœpit dicere homo ille : Cum sim agricola, consuetudo mihi est ut diurno labore quæ operatus fuero in tres partes dividam : unam in pauperes, alteram in fisco, tertiam in victu meo; cupiens, juxta illud quod legitur in Evangelio, proprio stipendio contentus reddere quæ sunt Dei Deo, et quæ sunt Cæsaris Cæsari. Sed et nunquam insidiatus sum alicui, nec nocui proximo meo, cupiens ei sicut mihi. Hæc audientes Antiocheni honorabant eum, deosculantes benignitatem ejus. Quos B. Simeon dimisit in pace.

Ipsæ solus cum quodam exauditur.

Iustici illius sancta vita.

Matth. 22. 21.

31 Quidam homo malignus, Julianus nomine, Ardaburium Magistrum militum rogavit, dicens : Jube mihi Domine, et ego ascendens, deponam Simeonem illum de columna, et afflicam contumeliis. Seducitor est enim, et seducit populum. Et accepto permissu abiit cum plurimis. Accedentes autem socii ejus erexerunt scalam ad columnam ut ascenderet, et inde deponeret S. Simeonem. Et ascendente eo usque ad tertium gradum, segregata est scala a columna, et suspensus est a terra quasi cubitis quatuor, et pen-

Cupiens cum injuria afflicere, punitur.

debat in aere, et omnes mirabantur. Pendens autem præ angustia et dolore tetendit arcum suum, volens sagittare S. Simeonem; et statim arefacta est manus ejus, nec potuit emittere sagittam : et non solum chiragra, sed etiam podagra detentus est, usque ad obitum suum, pro præsumptione et audacia. Stetit autem beatissimus Simeon in columna quadraginta et septem annis.

a Hoc caput abest a Rosweydi editione, et quibusdam mss.

CAPUT IX.

Moritur S. Simeon, corpus Antiochiam defertur.

Post multos vero annos imminente die obitus sui, factum est una die, hoc est a sexta Sabbati, inclinavit se ad orationem, sicut consuetudo erat ei, et migravit ad Dominum. Et omnis populus expectabat ab eo benedictionem, sustinens tres dies a sexta Sabbati usque ad Dominicam. Et Sanctus Dei per tres dies quemadmodum se inclinaverat ita permansit. Tunc ego pavefactus ascendi ad ipsum, et non parvo horæ spatio steti in conspectu ejus, dixique ad eum : Surge Domine, et benedic nos; quoniam populus tres dies et tres noctes habet expectans benedictionem a te. Et cum nihil responderet mihi, ego iterum dixi ad eum : Quare me contristas? aut quid offendi? b Supplicio Angelo tuo remitti mihi. Aut forsitan a nobis migrasti, et quiescis in Dominica pace? et sentiens quod non loqueretur, cogitavi ut nulli dicerem, quia timebam illum tangere.

EX MSS. LATINIS.

Moritur feria sexta Simeon.

b

33 Et stans quasi hora media inclinavi me, et posui aurem meam ad auscultandum, et non erat flatus, nisi tantum quasi odor murtorum aromatum ascendebat de corpore ejus. Et sic intellexi quia requievit in Domino. Et hebefactus nimis ploravi amarissime, et inclinans me c osculatus sum oculos ejus, et barbam complexus, crinesque capitis ejus, cum gemitu et rugitu increpans dixi : Cui me Domine derelinquis? vel ubi requiram Angelicam tuam doctrinam? Quale responsum dabo de te? aut quis respiciat columnam tuam sine te, et non lugeat? Quid respondebo infirmis, quando venient et quærent te hic, et non invenient? Quid dicam, aut quid loquar? Ego humilis video te hodie, crastina vero considero ad dextram sive sinistram, non invenio te. At quo amictu operiam columnam tuam? Heu me! quando venient aliqui de longe quærentes te et non invenient, quid respondebo, vel quid agam miser ego?

Mortui corpus suam odorem spirat.

c

34 Et hæc dicens præ multa tristitia obdormivi, statimque apparuit mihi dicens : Noli timere, non enim derelinquam columnam hanc, nec locum, nec montem hunc benedictum, in quo illuminatus sum, sed descende, satisfac populo, et annuntia de me secreta Antiochiæ, ne tumultus fiat in populo. Ego autem requievi, sicut Dominus voluit. d Tu autem ne cesses ministrare in hunc locum, et Dominus reddet tibi mercedem in cælis. Exurgens autem a somno pavefactus dixi : Domine memento mei in requie sancta tua; et sublevans vestimenta ejus, prociidi ad pedes ejus, et osculatus sum vestigia illius, et tenens manus ejus posui super oculos meos dicens : Benedic obsecro me Domine. Et iterum flevi et dixi : Quales reliquias tollam a te in memoriam? Et hæc dicente me motum est corpus illius : ego autem timui tangere eum.

Apparet Antiochio discipulo suo.

d

35 Et ut nemo sciret, descendi celeriter, et fratrem fidelem misi Antiochiam ad Episcopum. Qui statim e veniens cum tribus Episcopis, et cum iis Ardaburium Magister militum cum suis. Et extendentes cortinas circa columnam, defixerunt vestimenta ejus; erant enim f confixa propter auram. Et deponentes eum de columna, g posuerunt ante altare juxta columnam. Colligentes autem se aves volabant super columnam

Deducitur Antiochiam.

f

g

EX MSS. LATINIS. *Lugent eum etiam aves.*
h
Ab Angelis deducitur Simeon.
i

columnam clamantes quasi lugentes, ita ut omnes viderent. Et planctus populi et iumentorum resonabat per millia septem. Sed et montes et campi et arbores *h* contristati sunt circa loca illa.

36 Ubique autem nebula tenebrosa facta est per circuitum. Ego autem considerabam Angelum venientem ad visitandum eum. Circa horam vero *i* decimam seniores septem loquebantur cum Angelo, cuius vultus erat sicut fulgur, et vestimenta sicut nix. Et vocem ejus in timore et tremore tandiu consideravi, quamdiu respicere potui. Quod tamen fuerit mysterium ignoro. Nam et ille *k* discipulus qui eum defunctum Episcopo nuntiavit, dixit se secretioribus horis frequenter Angelum vidisse cum illo loquentem, cuius species erat tamquam fulgur, et vestimenta ejus sicut nix.

Volens Reliquias tollere, punitur.

37 Cum autem jaceret S. Simeon in feretrum, volens Papa Antiochiæ de barba illius pro benedictione aliquid contingere, ut extendit manum suam, statim arefacta est. Et multe orationes et obsecrationes fiebant ad Deum pro eo : et sic restituta est manus ejus. Et elevans corpus ejus cum feretro, deduxerunt Antiochiam. Omnis autem populus, qui erat per circuitum regionis illius, plangebatur, quia tales reliquiae tollebantur ab eis : et quia Episcopus Antiochiæ adjuravit ut nemo tangeret corpus ejus.

Surdus ac mutus sanatur.

38 Venientes vero in quinto milliario ab Antiochia in vico qui dicitur Merœ, nullus potuit movere eum. In quo loco erat antiqua memoria juxta viam, et erat ibi quidam homo surdus et mutus per annos *l* undecim, qui subito veniens cecidit pronus ante feretrum, et coepit clamare dicens : Bene venisti serve Dei : tuus enim adventus me salvavit ; et si meruero vivere, ego tibi serviam omnibus diebus vitæ meæ. Et elevans se apprehendit unum de *m* burdonibus qui portabant feretrum, statimque movit se de loco isto : et ita sanus factus est ex illa hora ; et omnes dederunt gloriam Deo. Peccatum autem hominis illius tale erat : Hic amabat alterius uxorem, et volens eam adulterare, non potuit ; et mortua est, et posita in monumento. At ille ivit et violavit sepulchrum ejus, statimque obmutuit et surdus factus est, et obligatus est in loco illo.

n
Apparet adfuisse ejus Angelus.

39 Tunc exeuntes omnes de civitate Antiochia, susceperunt corpus S. Simeonis super aurum et argentum, cum psalmis et hymnis, canticis, et lampadibus, et ramis palmarum, et portaverunt in Cassiani ecclesiam majorem ; de qua revelatione Domini transulerunt in ecclesiam aliam quæ vocatur *n* Concordia penitentiae. Et ecce vir auream virgam in manu tenens, lineis indutus affuit : et tandiu ibi stetit, quamdiu cum omni diligentia clausum est sepulchrum. Et ultra non apparuit in locis illis, nec aliquando visus est.

Multi Reliquias ejus expetunt.

40 Multæ etiam virtutes fiunt ad sepulchrum ejus, magis quam in vita sua. Et homo qui sanus factus est ibi servivit usque in diem mortis suæ. Multi autem obtulerunt thesauros Episcopo Antiochiæ, pro fide, poscentes reliquias de corpore ejus, sed propter jusjurandum nemini *o* præstitit.

o
p

41 Ego humilis et peccator Antonius in quantum potui lectionem hanc breviter *p* exposui. Beatus autem qui habet illam scriptam, et legerit in Ecclesia et in domo Domini, et commemorationem ejus fecerit, mercedem ab Altissimo recipiet, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum, Amen.

a Neque quintus Januarii anno xv Leonis incidit in feriam vi, sed in feriam iii, neque primus Septembris quo eum colunt Græci.

b Ms. S. Maximini : Te adjuvo per Angelum tuum remittas mihi.

c Rosaceus : Ritus venerationis, qua præstantissima quæque membra, et partes corporis osculo delibabant. S. Hieronymus in Vita S. Pauli primi eremite cap. xi. Osculatus ejus oculis manibusque. Sic mox ex humilitate : Et osculatus sum vestigia illius.

d Ms. Leod. vicissitudinem in celestibus.

e Addit ms. Max. alio die.

f Rose. conficta ab auro, quæ lectio non placet, et abest ab omnibus mss. quibus usus sum.

g Ms. Rip. super.

h Pluribus verbis id exponitur in ms. Leod. Cominus stantes, se gravari obitu viri Dei quibusdam indicibus infecunditatis et sterilitatis significabant. Nam montes cum vallibus, nulla viriditate vernantes, hiemali ariditate horrebant. Arbores vero nulla fiorum feracitate pubescentes, vel fructuum proventu pinguescentes, ea maledictione credebantur aruisse, qua aruit ficus cui Dominus esuriens legitur maledixisse.

i Rose. septiman.

k Plures fuerunt S. Simeonis discipuli, e quibus Sergius memoratur in vita S. Danielis Stylitæ xi Decemb.

l Alii, quadraginta.

m Rosaceus : Etsi burdo ambiguum sit vocabulum, clarum hic intelligi de animali ; quia in Græco *μῦλος*. Isidorus lib. 12, Orig. cap. 1. Burdo, ex equo et asina. Glossarium : Burdo, *ἡμίονος ἢ ἵππου καὶ ὄνου θηλείας*, sic mulus *ἡμίονος ἢ ἵππου θηλείας καὶ ὄνου*, quod apud Varro nem est u, de RR. cap. viii. Ex equa et asino fit mulus ; contra ex equo et asina hinnus. Burdonum mentio fit in L. XLIX. D. De legat. lib. iii.

n Ms. Leod. Concordia et Penitentia. ms. Aud. Penitentialis. Rose. Penitentia.

o Addit ms. Leod. Juraverat enim in angustia manus arefactæ, se compagem corporis ejus numquam solvere, sed integrum uni loco servare ; quem tamen, etsi non corpore, ubique crederet meritis esse : et sic in hujus juramenti attestatione, manum suam mortuam ariditate, digitis se subrigentibus ad sanitatem surrexisse.

p Hinc patet, esse hunc antiquam vitam ab Antonio scriptam, versam jam olim Latine, sed amplificatam, vulgatamque in Occidente.

ALIA VITA

S. SIMEONIS STYLITÆ

AUCTORE SIMEONE METAPHRASTE

INTERPRETE

GUILIELMO GRATIO E SOCIETATE JESU.

CAPUT I.

S. Simeonis ortus, et vitæ religiosæ rudimenta in duobus monasteriis.

Simeonem virum fama celeberrimum, magnumque habitati orbis miraculum norunt omnes Romanorum imperio subditi : ejus nomen usque ad Scytas et Nomadas pervolavit : Persæ, et Indi, Æthiopumque natio, et quicumque aliam orbis plagam incolunt, alii oculis perspicientes, nonnulli auditu ejus res gestas cognoscentes, eum laudibus prædicarunt. Magnus igitur adeo cum esset ac celebris, multos quidem scriptores consecutus est ; qui tamen ejus virtutes hactenus singulatim scripto complecteretur, extitit nemo, neque ullus ad singulas accurate percensendas animum applicuit. Verum qui superioribus temporibus brevi compendio de ejus vita disseruerunt, quædam quæ mediam ejus ætatem continent cursim perstrinxerunt, neque tam celebres ejus actiones ad finem perduxerunt. Quapropter utilis maxime de hoc viro nobis sermo futurus : remque a capite ordiemur, atque ad finem prosequemur. Sed vereor ne posteris fabularum similior, et nuda a veritate narratio videatur. Consueverunt enim homines natura metiri res præteritas : ubi vero quippiam naturæ terminos excesserit, omnis de eo rerum divinarum imperitis falsus esse sermo existimatur. Quoniam vero hic vir naturæ legibus non cessit, ac ne humana quidem passus est, verum incorporeorum in mortali corpore ostendit constantiam ; cum præsertim iis qui ab eo divina edocti sunt, terra omnis ac maria ipsa repleta sint : hinc igitur narrationem meam inchoabo.

Simeonis celebritas, res gestæ.

a
Patria ejus. Puer oves pascit.

2 Vicus quidam inter Syriam et Ciliciam situs est, incolæ *a* Sisam nominant : ex illo admirandus hic Simeon oriundus fuit. Ac primum quidem a parentibus oves pascere docetur, ut in eo magnarum quondam virtutum vis adnumeretur, Jacob, inquam, Patriarchæ, Joseph continenti, Moysi legislatori, Davidi Regi et Prophete, ut et Micheæ, cæterisque demum sanctissimis ejus ordinis vitis.

3 Cum vero aliquando ob nimiam vim nivium e celo

CAPUT II.

AUCTORE
METAPHRASTE

Pœnitentia, et abstinencia mirabilis.

Convertitur.

cælo labentem oves domi manere cogentur, otium nactus ad sacram Ecclesiam cum parentibus concessit: illic cum vocem Evangelicam inaudisset, quæ lugentes et flentes beatos prædicat, infelices vero ridentes denuntiat, itemque imitatione dignos omnes qui mundo sunt corde, et quæcumque his similia adjuncta sunt; unum e præsentibus interrogavit, ecquid quis faciendo horum singula consequeretur: tum alter, qui et virtutis, uti apparet, cultor erat, monasticam ei vitam suadet, ejusque sublimem philosophiam ostendit.

b

4 Simeon igitur acceptis divini verbi seminibus, iisque in intimis animi recessibus absconsis, *b* ad proximum sacrorum Martyrum templum confugit, illic facie et genibus in terram defixis, Deum qui omnes homines salvare cupit precatur, ut ad rectam pietatis viam dirigat. Huic rei dum aliquandiu intendit, paulatim in somnum delabitur, ac tale demum visum cognoscit. Fundamenta quædam sibi effodere visus est, einde ab astante quodam audire, ut fossam adhuc altius effodiat. Cum igitur jam, uti jussum fuerat, effossioni institisset, cœpit ab opere quiescere. Cum ecce rursus, qui apparuerat, ulterius effodere jubet, neque ab opere cessare. Cum tertio ac quarto hoc fieri mandasset, ac tandem ob nimiam fossæ profunditatem amplius fodere non valeret, satis jam effossum esse declarat, ac ædificium strui imperat, neque eo a labore jam cessante difficilem deinceps fore structuram monet. Huic vaticinio respondit eventus. Significabat enim visio, quod quæ deinceps ab eo gesta sunt naturæ limites excederent. Monastica enim vita post eximios illos labores, quos in principio exercuit Simeon, illi ex animi sententia successit.

*Visione exci-
latur ad per-
fectionem.*

Fit monachus.

5 Inde cum surrexisset, ad vicinum Monachorum cœtum divertit: ubi biennio commoratus, perfectioris virtutis cupidus in *c* Teledam pagum concessit; in quo admirabili viro *d* Heliodoro monachorum cura erat concedita, qui e quinque et sexaginta quibus vixerat annis, totidem, tribus demptis, se in cella concluderat, tres enim in lacte et infantili institutione consumpsit; nam a tertio ætatis anno a parentibus Deo est consecratus, et hunc admirabilem monachorum gregem ingressus est. Vir hic exemplo magni illius Jacob simplex erat, ac eo demum mansuetudinis ac pietatis pervenerat, ut asceticas leges supergressus, homines omnes omni virtutum genere superaret, ac ipsi Deo demum propinquus fieret.

*Id ingreditur
Simeon.*

6 Ad hunc quinquertio noster perveniens, ille pietatis certator decem in hoc spirituali certamine transiit annos: qui cum octoginta commilitones haberet, omnes anteivit; aliisque post biduum semper cibum sumentibus, ipse totam hebdomadam sine cibo ducebat: quod reliqua *e* consodalium turba ægre admoudum ferebat, quippe qui Simeonem imitarinequibant, ejusque spirituale exercitium confusionem ac temeritatem quandam esse dicebant.

*Jejunat tota
hebdomada.*

a Theodoretus Sesan vocat. Græce hic est Σεσάν.
b Græce est, ἐπὶ τὸν πληθὸν τῶν τειρῶν μαρτύρων ἀποτρέχει νόσος, ad proximum sacrorum Martyrum excurrit templum.
c Fosse describitur Teledæ situs xxiii Januar. in vita S. Eusebii. In vita S. Danielis Stylitæ xi Decemb. Teleda, Τελλεδά, dicitur.
d Theodoretus addit, non ingressum esse Simeonem monasterium S. Eusebii, sed aliud quod ex eo germinavit; ædificatum ab Eusebione et Abilone, quibus vita sanctis successit Heliodorus. De hoc autem Heliodoro agere videtur Sozomenus lib. 6, cap. 33 et 34, ubi celebres Cœlesyriæ monachos recenset. Theodoretus cum eo egisse se, ejusque simplicitatem et animi puritatem admiratum scribit.
e Etiam ipsos præsidēs ægre id tulisse ait Theodoretus.

Verum non in iis rebus stetit, neque promptitudinem hanc frenavit, sed occultum occultorum omnium scrutatori Deo certamen obtulit. *a* Nostis omnes quam asperi, quamque vel leviter manibus attacki molesti sint funes ex palma contexti. Tali fune Simeon lumbos cingebat, non tantum exterius, sed et cuti quasiagnasci faciebat, ac ita vehementer stringebat, ut omnis illa corporis pars in saniem undequaque diffunderet. Decem dies aut amplius ita transigerat, cum ecce, ulcere jam ingravescente, sanies una cum sanguine inde profluens latentem intus plagam denuntiabat. Tum unus ex spectantibus, quæ tanti sanguinis causa esset, interrogavit. Dum Simeon nihil omnino doloris subesse dicit, neutiquam persuasit, sanguine in omnium conspectu defluente, ac supra omnem viri clamorem et patientiam contradicente, et quasi de mysterio triumphante. Itaque cum quidam e commilitonibus manum violentem in latus intulisset, tandem caussam didicit, remque omnem Præfecto nuntiavit: cui cum eum graviter reprehenderet, ac jurgii tantam rei crudelitatem argueret, vix tandem vinculo liberavit, quo se solvi quidem patienter tulit: *b* verum ut ulceri aliquod remedium adhiberetur pertinaciter obstiit.

a
Fune palmeo
lumbos cingit.

b

8 Quare cum ascetici sodales hæc et ejusmodi alia Simeonem perpetrantem viderent, et hinc quidem nequese cum minimis ejus virtutibus concertare posse; inde superari se non ferentes, jusserunt ut a pago recederet, ne fors, ut aiebant, imbecillioribus damni alienjus causa existeret. Simeon ad montis solitudinem pergens invenit lacum quemdam sine aqua, nec admodum profundum, in quem se demisit, consuetis precibus ac meditationibus insistens. Post quinque dies facti pœnitere cœpit eos *c* qui causa dimissionis fuerant: quapropter duos ex omni numero delectos ad Simeonem querendum miserunt, quibus mandatum, ut si usquam eum invenirent, ad commune cœnobiū reducerent. Illi montem passim oberrantes in pastores ovium incidunt, quos cum de illo, viri formam et habitum describentes, interrogassent, lacum eis proximum, in quem se conjecerat, digito ostenderunt. Illi ad locum festinantes, Simeonem nomine suo evocatum, fune demisso e puteo extraxerunt, non sine magno labore: solet enim descensus ascensus esse difficilior.

*In lacu sicco
moratur.*

c

*Reducitur ad
monasterium.*

9 Inde rursus ad cœtum fratrum reduxerunt: ubi Simeon exiguo tempore moratus, ad *d* Telanisum pagum concessit, (is ad pedem montis situs est) ubi parva reperta casa, in eam triennio se conclusit. Hic porro nunquam non virtutum divitias sibi accumulare contendebat, cum Moyse et Elia præclarum certamen iniens, quadraginta ipsos dies sine cibo perdurabat.

d

*Tres annos in
parva domuncula
conclusus degit.*

10 *e* Blasus vero erat vir in Deum religiosus, et valde attendens ad fratrum approbationem et utilitatem; præterea Sacerdotibus in vicis degentibus tum temporis Præfectus, circumquaque loca sibi concedita obibat, ad vitam spiritualem Monachos magis magisque roborabat, ad precum majorem tolerantiam ac jejuniorum incrementum adhortando. Contigit autem ut aliquando ex officio quoque Simeonem visitaret; qui virum tantum tamquam instituti sui consultorem excepit, cum eoque arcana mentis suæ communicavit. Blasus dum usque adeo arduum ac violentum vivendi modum cognoscit, serio Simeonem monet, suadetque ne mortem violentam virtutis loco habeat; contra vero hujusmodi virtutem extremam dementia, ac a Deo separationem, animæ denique mortem præsentissimam esse existimet. Enimvero ad hæc Simeon: Decem panes juxta me colloca, necnon aquæ vasculum, ut cum videro corpus alimento indigere,

*40 dies sine
cibo ac potu
transiit.*

AUCTORE
METAPHRASTE

indigere, statim aliquid sumam, illudque: merito refocillum. Probatur Simeonis sententia: panes cum aqua iuxta ponuntur, clauduntur domunculæ fores, et seræ loco argilla circumlinuntur, ut locus cuius aduenti inaccessus maneat. Transactis tandem quadraginta diebus adstat pro foribus admirabilis ille Blasus, Simeonem denuo visitaturus accedens, qui claustro argillaceo sublato domum ingressus, panum numerum ne minima quidem parte minutum, utrem aquaadhuc plenum invenit; ad hæc pugilem suum humi prostratum videt, qui solo respirationis signo se mortuum non esse declarabat; neque enim movere se, neque loqui ullo modo poterat, vitalibus spiritibus per longam inediam fere extinctis. Quapropter divinus ille Blasus aquæ spongia ore Simeonis irrigato, simulque abluto, sacrorum mysteriorum symbola illi porrexit.

Tum Eucharistiam sumit.

Tota vita eam abstinentiam servat.

f

g

20 diebus stans psallit, tum sedet, ultimis jacet.

Postea 40 diebus stat, trabi alligatus.

Postea etiam solutus perpetuo stat.

11 Quibus sumptis corroborari cœpit: tum e solo paullatim assurgens, levi alimento, lactucis nempe agrestibus ac intybo, corpus reficiebat. Itaque Blasus præ inedia fere consumptum ulterius reprehendere desiit, magis vero viri temperantiam admiratus, ad proprium gregem revertitur, magnum illud miraculum fratribus suis (supra ducentos habebat f) narraturus. Simeon vero ex illo tempore g in omni vita eadem inedia usus fuit, ac novem omnino et triginta dies sine cibo ullo transiebat: quadagesima dies, presentis abstinentiæ finis, initium dabat futuræ, corpusque exhaustum, neque par perpetuæ stationi, sed jam jacens velut manu sublevarat. Jejunium cum jam denuo inchoaret, consuetam stationem, cælestes hymnos cantando usurpabat, illosque erectus Deo dedicabat. Cum ad medium quadagesimæ pervenisset, nimia defatigatio etiam nolentem sedere cogebat, corporis facultatibus præ inedia paullatim consumptis. Evoluta deinde certo dierum circulo vitales actiones cessabant, tum et hunc quidem in solum prosternebant: ipse vero neque sic constitutus a sacris hymnis abstinere; verum laborum remissio, imo alimentum, denique et somnus illi erant divina eloquia. Hæc Simeoni jam cælo digno, licet terram incolenti, vitæ ratio erat.

12 Posteaquam vero eum in sublimi elevatum columna tenuit, omnium quæ in rerum natura sunt oblitus esse videbatur, omnem sedem ac cubandi opportunitatem recusabat. Ad hæc trabem erectam super columnam statuebat, cui se adeo fortiter alligabat, ut ne volenti quidem aut sedere aut inclinare se liceret, hæc ratione illud quadraginta dierum jejunii stadium perficiebat. Postmodum vero uberiorem e cælo adeptus gratiam, neque hoc auxilio indigebat: verum quadraginta totos dies vinculis solutus, sine tecto, erectus, non inclinatus, impastus, imo fere sine carne, columna quædam viva et animata consistebat.

a Theodoretus hæc se ab eo, qui cum hæc scriberet monasterio præerat, dicit accepisse.

b Longe aliter narratur hæc in aliis duobus vitis.

c Theodoretus dicit fuisse illum palæstræ Præfectos.

d Theod. Telanessum, et addit, vicum illum subjectum cacumini montis, in quo postea sublimis stetit. Haræus vocat Telanessum oppidum.

e Theod. Bassum vocat.

f Exponit hic Theodoretus austeram eorum vitam rationem.

g Ribadineira ait quotannis senex id Simeonem factitasse, postea vero propter corporis imbecillitatem coactum ei austeritatis moderari. Citat Theodoretum: verum id Theodoretus non dicit; cuius hæc verba sunt: Tempus autem et assuetudine multum detrahit de labore.

CAPUT III.

Maximi ad eum populorum concursus.

Verum ordinem rerum gestarum nostra prævertit oratio, quæ instar florum bene olentium omnia ad se trahunt. Nobis vero prioribus inhærens progrediatur narratio. In prædicta domuncula postquam triennio perdurasset, celebratum illum montis verticem ascendit, ubi circumcirca muro cinctus casam subdialem habuit, in qua cum frigore et calore luctabatur. Ad hæc catenam e ferro longitudine cubitorum viginti sibi comparat, cuius unam extremitatem ingenti saxo annectit, alteram per anulum a proprio pedi adaptat, ut ne si vellet quidem limites statutos transire posset. Verum intus perpetuo morabatur, uni cælo intendens; inque ejus ita hærebat defixus aspectu, quasi jam animo inhabitare videretur; majori tamen ac ferventiori desiderio in cælestium rerum conditorem ferebatur. Tunc b Meletius, vir in quo religio sedem fixerat, c qui Patriarchalis Antiochiæ throni gubernacula tenebat, ad viri spectaculum excitus fama jam longe lateque corrente, postquam illum sub dio habitare vidit, ad hæc catenam ferream alteri pedi alligatam; alia quidem admirationis loco habuit, ferream autem catenam minime probavit, superfluum esse dicens, quandoquidem mens sufficeret ad apponendum vincula rationabilia corpori. His sine mora admirandus ille Simeon obtemperat, ac fabro vocari jussu, pedem ferreo vinculo solvi imperat: verum solutus, neque sic catenæ terminos excessit: quippe amor Christi illum omni vinculo ferreo magis strictum tenebat.

Catena se petrae alligat.

a

b

c

Eam, Meletio non probante, solvit.

14 Porro ei tibiæ parti, quæ ferro circumcingebatur, pellis erat ovina supposita, quæ idem cum ferro tibiæ spatium occupabat, ne forte in nudam carnem impingens eam graviter vulneraret. Postquam igitur ferrea catena soluta est, ac supposita pellis ablata, d cimices plures quam viginti in tibiâ ejus latitantes, carnemque depascentes apparere. Neque me hic quisquam jure reprehendat, qui ista narrem, cum alia magna et supernaturalia suppetant, quæ commemorentur opera. Nam neque hæc tenuissima prætermittam, neque quod cimices exigua sint animalcula, idcirco et exiguos in humano corpore morsibus suis dolores creant, aut minus indunt molestiæ. Norunt id qui experti sunt. Sufficiebat equidem catena ad majoris tolerantia specimen, verum accedentibus insuper cimicibus, tanto tempore in hoc malo perdurare, præsertim cum facile esset et manu occidere, et sic a doloribus liberari, quos jam contra et nutrire pergebat, et propria carne saginare, quam non tantum quantumvis illustris tolerantia magnitudinem adæquat?

d 20 cimices in ejus tibiâ.

15 Simeonis igitur fama jam nescio quas non orbis plagas longe lateque percurrente, ad eum confluisse novimus non tantum vicinos, verum etiam multorum dierum, imo mensium itinere distantes, qua quisque torquebatur molestia, ejus curationem flagitantes. Neque quales ad eum adventabant, tales revertentur: sed cum tristes et mosti venientes, læti et hilares recedebant, suarum singuli agritudinum reperta curatione; denique omni vexatione et calamitate deposita, læta voce et lingua gratias Deo et Simeoni agentes. Omnis igitur via, quæ ad hunc medicum ferebat, fori speciem imitabatur; locus vero, in quem affluens multitudo congregabatur, civitatis formam exhibebat, his morbum miserabiliter deplorantibus, aliis adeptam sanitatem celebrantibus. Neque hoc semel tantum, sed sæpius accidit, ut qui populi turbam eminus cernebat, civitatem esse conjiceret; cominus autem accedenti non jam civitas, sed multarum urbium congregatio secundum multitudinem distinctarum esse videretur.

Magni ad eum concursus.

Ex omnibus orbis partibus.

Imago ejus proposita ad praesidium.

Dissidentes solo aspectu reconciliat.

Vestis ejus tactus, ampla benedictio.

16 Quid modo attinet Syros aut Cilices, aut Phœnicum greges enumerare, aut quibuscumque Romanorum innotuit sceptrum? Etiam Ismaelitarum natio, et Arabum, Persarum quoque, Armeniorum, et quicumque Iberiam populus incolit, eo confluebat. Quin imo et Homeritæ, et his remotiores, hujus multilinguis multitudinis numerum implebant. Adventabant ex Occidente non pauci, ut Britanni, Hispani, et Galli, et quicumque intermedias regiones inhabitabant.

17 Vix verbis exprimere licet, quantum in Italia hujus viri virtus splenderit: etenim Roma ipsa tantum hunc admirabilem virum obstupuit, tantumque ei honoris, et venerationis exhibuit, ut multis passim columnis, porticibus, thalammorum septis, denique quovis fere loco ejus effigiem insculperet, quasi infinitorum honorum thesaurum inde consecutura.

18 Ea in vultu Simeonis gratia et decore elucebat, ut si quis alteri infensus et inimicus, in eum conjecisset oculos, omne illico odium et inimicitiam ei ex animo eraderet vel unus illius aspectus; atque amicitiae, consensionis ac benevolentiae vinculo animos invicem adstringeret. Quod inde planum fit. Variæ ex iis gentibus, quæ ad ipsum confluebant, prius multo sanguine gaudentes, postquam utrumque in Sancti conspectum venissent, inimicitias primo quidem dissolvebant, fœdus dein inter se percutiebant; in præclaram deinceps contentionem antiqua convertentes dissidia, dum quisque alios avertere, ac viri benedictionem prior consequi summo studio enititur. Sancti quoque viri pedes labris aut manibus contingere magnam videbatur. Multi qui pellem tantum, qua vestiebatur (id enim ei solum indumentum erat) contingebant, omnem omnino se benedictionem adeptos fuisse existimabant. Verum manum ejus contrectare, aut ore osculari, id eorum erat quibus familiaritas ex virtute contracta uberiorem aliis libertatem concedebat.

a Theodoret, dextro pedi.

b Quis hic fuerit Meletius, quesivimus in Pref. § 3. Harvæus, Græsius, Metaphrastes, et alii Antiochenum Episcopum faciunt.

c Græce: τὸν ἀπαρανεκτὸν ὄψον τοῦ Ἀντιόχου δίδου.

d Non recte vertit Villegus mosquitos sive ciniphes, chinees voluit scribere.

CAPUT IV.

Columnaris statio, probata a Patribus.

In columna stare incipit.

Cum vero accedentes omnem numerum excederent, primum ut honorem declinaret, deinde quod molestiam gravabatur; tum quia cælo, qua poterat, non tantum mente et cogitatione, sed corpore quoque ipso, tanto esse vicinior perciperet, illam excogitavit in columna stationem. Et primum quidem columna ad sex erecta cubitos est, deinde ad duodecim, post ad viginti duos extensa est, tandem tota altitudo triginta sex constitit cubitis.

20 Si quibusdam novum hoc ac prope incredibile videatur, mirum non est: cum enim multa eaque magna, quorum nullum prius exemplar exstabat, ab hoc pugile primum suscepta sint; tum certe columnaris illa vita, non solum quia exemplo caret contemnenda non est, verum etiam quia sine ullo exemplo in exemplum potius proposita ceteris est, laudanda. Præsertim quod non sine matura consideratione ac divino instinctu factum esse, quæ deinceps sequuntur, testatur faciunt. a Ismaelitas enim, qui ad plures myriadas excreverant, ac impietatis tenebris erant involuti, nova hæc agendæ in columna vitæ ratio inde eripuit, ac divini verbi lumine eorum mentes illustrans, filios lucis et diei, qui noctis prius et tenebrarum filii erant, constituit. Denique susceptis ad divino illo ore ligibus, Veneris orgia (b hic enim dæmon patria iis dea erat) prompte abdicarunt. Multi vero Iberorum, ut dictum est, Persarum, ac Armeniorum avitum errorem ludibrio habentes Evangelicæ et ipsi doctrinæ adjuncti sunt:

a Convertit Ismaelitas, atiosque.

b

21 Igitur dum novam hanc Simeon in columna vivendi rationem excogitasset, fama ejus quam celerime quaquaversum vulgata (ipsa enim in rebus adeo novis celerioribus quodammodo uti alis consuevit) c Patres qui spiritualibus exercitiis ac laboribus ex eremo caelestem quandam civitatem faciebant, hoc tam inusitato ac peregrino obstupefacti vitæ instituto, quosdam ad sublimem hunc hominem mittunt, iisque præcipiunt ut ob tam peregrinas inventiones eum reprehendant, ac consuetam ac tritam omnibus Sanctis vitam inire doceant, neque eam contemnere, quam tantus Beatorum chorus calcavit, quaque ad cælum pervenit, æternaque illa subivit tabernacula. Veriti deinde ne hoc ejus institutum revera Deo placeret, hanc ejus actionem periclitari cupientes, hoc illis quos ad ipsum mittebant mandarunt; ut si virum viderent propria relicta voluntate e sublimi velle descendere, statim se opponerent, ac primo proposito inhærere juberent, neque scopum negligere permitterent. Hac enim ratione id vitæ institutum non nisi a Deo procedere arbitrati, non amplius esse quod de futuris ambigerent: ubi enim bonum est initium, talem et exitum fore liquido constat. Contra vero si indignaretur, nec admonitionem vel in minimo admitteret, verum simpliciter et sine ratione propriæ voluntatis ductum sequeretur, clarum esse, longe eum ab humilitatis virtute abesse, atque adeo ejusmodi cogitationes non nisi a maligno ei suggestas judicari oportere. Itaque mandant ut si ita res habeat, statim inde avellant, et vel invitum descendere a columna cogant.

AUCTORE METAPHRASTE

c Humilis obedientiæ experimento probatur.

22 Mandatis hoc pacto conceptis, postquam legati ad Simeonem omnis obedientiæ et humilitatis parentem pervenerunt, hi vel ex solo aspectu compellere eum præ reverentia oblitii fuerunt, neque intueri eum ausi sunt: tamen tum propter mittentium Patrum mandatum (hæc siquidem ministerii perfectio) ipsi omnia sibi a Patribus commissa exponunt. Ille vero mansueto animo, vere mansuetus ipse et humilis corde, reprehensionem ferens, non contradixit, non indignatus est, non in convicia prorupit imo neque parum neque multum locutus est; verum vultu maxime hilaris, oculisque demissis objurgationem acceptans, gratiis Deo primum religiose actis, atque ipsis deinde Patribus pro tanta cura et sollicitudine plurimum se debere professus, nequiquam cunctatus e columna descendere parat. Illi vero statim id vetuerunt, Patrum mentem aperientes, quorum auctoritate stabilitam perpetuo et approbatam in columna stationem esse declararunt. Denique optimum finem, ac firmam continuorum laborum quietem Simeoni precantes; inde abierunt. Sed et ejus humilitatis sublimitatem, et obedientiæ magnitudinem in aliis multis videre licet.

Jussus e columna descendere, obedit.

In proposito confirmatur.

a Fustus hæc deducit Theodoretus, et Cedrenus ad annum xxx Theodosii junioris.

b Idem constat ex Evagrio lib. 6, cap. 21, ubi refert auream Veneris statuam a Naamane Saracenorum Duce, igne liquefactam, erogatam in pauperes.

c Hæc hoc Theodoro. Refertur et ab Evagrio lib. 1, cap. 13, et Nicephoro lib. 14, cap. 31. Suidas verbo Simeon dicit, ab Egyptiis monachis hanc ad virum sanctum missam esse legationem.

CAPUT V.

Divinis inherens, matri etiam sui conspectum negat: defunctæ parentat.

Verum ordinem, quem incidens præcidit narratio, tandem nostra resumens exponat oratio. Cum Ismaelita in tribus distincti ad Simeonem salutis ducem accederent, atque avitam impietatem detestarentur, divino denique Baptismate fruerentur, alii aliis sacerorum rationem tradentes; aderat aliquando et Theodoretus Ecclesiæ a Cyri Antistes. Ei igitur non exiguum populi multitudinem vir Dei offert, hortaturque

Theodoretum rogat ut populos baptizet.

a

AUCTORE
METAPHRASTE
b

turque ut consuetas super eos preces recitet, eosque b baptizet. Dum ejus mandatis obtemperare Antistes aggreditur, illorum quisque primus criminum suorum sordes eluere, necnon impietatis illuviem abstergere contendeat; quisvis prior gratiam consequi satagens, litem quamdam ex re sacra faciebat: ita inurbane ad eum concurrebant, alii horsum eum trahabant alii vicissim retrahebant. Qui vero distabant, in alios incurrebant, et manus protendebant. Quidam ejus barbam, nonnulli vestem apprehendebant: parum denique aberat quin virum discernerent, nisi admirandus Simeon ex alto vocem extulisset: ita enim inordinatos illorum impetus compescuit, ut omnes statim mutarentur, atque ad percipiendam gratiam cum omni modestia accederent, ac divino lavacro tingerentur. Ita ejus lingue fax, et terrere quos vellet, et illuminare poterat; utrumque enim fraternæ salutis causa præstabat. De divinis præceptis continuas meditationes instituebat. Verum neque in horum observantia ejus quiescebat industria: nisi enim quid amplius his addidisset, non vulgare damnum existimasset: tam irremisso utebatur studio, et tam indefesso in his omnibus erat animo.

Res divinas
assidue medi-
tatur.

24 Et patrem quidem, uti prius relatum est, sed et matrem reliquit, illi soli quem amabat adhaerens, ejusque amori totus intendens, quod Dominici præcepti caput est. Sed et illud ad cetera ex seipso addidit. c Septem et viginti jam lapsi erant anni, ex quo naturæ leges, quæque in mundo sunt, vir hic mundo excelsior abdicaverat: cum ecce mater, inmatum filialis affectus ignem intra viscera sua gerens, neque aliter valens flammam extinguere, ad filium suum abiit adhuc in carne sine carne viventem (ita me de eo loqui ratio cogit) cupiens filium intueri, et ejus frui colloquio, quo tanto tempore caruerat. Ipse vero intellectu matris adventu, vide quomodo et matri honorem partitus sit, et præcepto satisfecerit. Ejus congressum quidem non admisit, verum hæc ei jussit renuntiari: Si tibi, o mater, ita visum fuerit, mutuum aspectum in aliud ævum reservabimus; et si quidem grata fuerit Deo conversatio nostra, postquam hinc emigraverimus, in Christo invicem multo familiarius clariusque videbimus. Hæc ad eam referri jussit. Sed cum mater præ amoris flamma, animam intus exurente, quæ dicta fuerant non intellexisset, sed adhuc filii videndi desiderio flagraret: Ego quidem, denuo per nuntium ait, o mater, quod utriusque nostrum conveniens est mallem admittere te, neque ita mutuum congressum urgere. Postquam vero cuncta, ut video, votis tuis posteriora ducis antea me quiescere oportet. Te vero brevi videbo: ita enim Deo visum est. Mater, summa cum voluptate ac desiderio promissione acceptata, animam erexit, et spe rei future tantum gavisa ac exhilarata fuit, ut filium prope jam præsentem videre, eumque amplecti ac osculari, denique jam ejus vocem audire videretur. Res hunc exitum sortita est. Illa paullo post vitam finivit, animamque Deo tradidit, quæ felix et beata in vita fuerat, multo sub finem felicior, quod talis filii mater audiverit, tantisque virtutibus ornatum post se reliquerit.

c
Matrem in
conspicuum
non admittit.

Illam pie mori-
tur.

Simeon pro
ea orat.

25 Divinus vero Simeon intra mandram (ita columnæ ambitus vocabatur) ejus corpus inferri jussit; erat enim circum columnam murus ædificatus, ut mulieribus ingredi fas non esset. Postquam igitur mater illata esset, vidit eam filius quemadmodum prius pollicitus fuerat: cui postquam consueta impendit, precesque pro ea fudit juxta columnam sepulture mandavit. Ita matri debitum honorem impertitus est, et Dominicum præceptum non tantum custodivit, sed et proprio profectu augere perrexit.

a Cyrus recensetur ab Auberto Miræo inter metropoles autocephalus, Patriarchæ Antiocheno subjectus. Distat duorum dierum itinere ab Antiochia, ut ipse cap. 2, tradit Theodoretus. Non est ea quæ Ptolemæo Cyropolis dicitur: nam Cyropolis in Media est

ad mare Caspium; Cyrus vero in Syria, Κόρρος Stephano, unde Κόρροσος, ut ait, et regio ipsa Κορροσσοσ. Ptolemæo quoque Κορρος est, sed vereor ut recte. Nam Procopio lib. 2, de ædificiis Justiniani, Κορρος dicitur, et traditur a Judæis ædificata et de Cyri regis nomine dicta.

b Apud Theodoretum Baptismi nulla mentio, sed solius Sacerdotalis benedictionis.

c Hæc de matre historia deest Theodoro.

CAPUT VI.

Varia Ismaelitiscollata beneficia.

Exinde iterum quasi fax clarissima omni virtutum eximiarum genere resplendit: quibus et in densissimis noctis tenebris, quasque maris procellis, impietatis inquam, jacentes, ad verum religionis portum perducebat: multosque videre erat ope Simeonis seniorioris auræ tranquillitate perfuri. a Erant aliquando simul duæ ejus, quam paullo ante commemoravi, gentis Ismaelitarum tribus; utraque supplex ex ejus ore benedictionem postulabat ut eam quasi donum amplissimum suo Phylarcho deferret: verum circa ipsum donum contentio repente ac seditio inter eos non levis oborta est: una pars suo primum Tribuno benedictionem deferendam censebat, altera suum præferebat Præfectum, ac præripere benedictionem nitentur. Itaque tribus inter se dissidentibus, in barbaricam crudelitatem res erupisset, nisi Simeon, vir pacis et concordie amantissimus, gravi comminatione b tumultum sedasset, et æquali precatione et benedictione impertita in pace eos dimisisset. Tum demum vidisses, prius infideles ac contra pietatem linguam quasi hastam vibrantes, nunc pro viri sancti benedictione quævis facere et pati eligentes. Neque etiam in invicem ita sæviissent, nisi divini hujus viri benedictionem maximam vim habere plane credidissent.

Ismaelita de
benedictione
ejus prius acci-
pienda con-
tendunt.

27 Nunc alius Præfectus in medium prodeat, Sacerdotum et ipse Princeps. Is accedens sacrum illud obtestatur caput, ut ne gravetur opitulari viro in via membris corporis soluto: dicebat autem hunc juxta Callenicum (hæc erat arx maxima) subsisse aegritudinem, eam vero in vigore et adhuc in exordio esse; et morbum ei esse gravissimum, tum quod decumbendi insuetus, tum quod vehementes illas laborum molestias superare optaret. Hæc ille rogabat; simulque jubet hominem membris fractum introduci, atque admirando Simeoni dignum commiseratione spectaculum proponi, si qua ratione ipso calamitatis aspectu eum ad misericordiam inflecteret. Ille vero productus in medium, immisus in se malum deflebat, et sanctum virum ad commiserationem provocabat, denique a malo suo liberari postulabat. Hic vero celer ad commiserandum, ac multus ad compatiendum, de animæ curatione prius quam corporis sollicitus, ægrum parentum suorum impietatem abjurare jubet: sciebat enim eum adhuc hac delectari. Ut vero libens obaudiret et jussa adimplevit, tum Simeon, vere magni orbis miraculum, sciscitatur ex eo. Num credat in Patrem, ejusque unigenitum Filium, ac in Spiritum sanctum. Dum vero alter se credere palam fatetur: In istas, inquit, personas credens, surge: statimque sermo (o ineffabilem tuam Christe erga virum gratiam!) debili dolorum curatio effectus est. c Ille autem, Dominum suum etiam hic imitatus, eum proprium lectulum humeris deferre jussit, quod et præsentibus ad majorem gratiarum actionem adhortabatur.

Curat para-
lyticum.

28 Et hoc nequitiam prætereundum silentio est. Vir quidam inter Ismaelitas, qui jam Christo dederant nomina illustris, votum teste venerabili Simeone nuncuparat, se nunquam ad mortem usque ex animali quod vitam habuisset gustaturum. Temporis successu nescio qua ratione, sive voti oblitus seu concupiscentiæ illicio inescatus avem occidit; quam dum comedere parat (o rem prodigiosam!) in lapidis evestigio mutata est naturam; unde neque admodum volenti

Votum violan-
ti cibum tapi-
descit.

volenti gustare licuit, lapis enim appetitum reprimere. Barbarus homo hac re stupefactus, sine mora penitentiae magistrum accedit peccatum suum et culpam summa contritione cordis aperit, rogat qua fieri id possit, ut Numen sibi propitium reddat, cui datam fidem fefellerit neque petitione sua frustratus fuit. Nam quod circa avem contigit miraculum, licet non statim, post tamen temporis successu plurimorum oculos testes habuit : *d* pectus enim, quod propriam figuram retinuit, a multis postea visum est ex osse constare et lapide, ut os primigeniam declararet naturam; super inducta vero lapidea substantia, carnis testaretur conversionem.

*d**e*

Vermes e Simeonis excucrata tibia nascuntur.

Unum colligit Saracenorum Praefectus.

Is in gemmam mutatur.

29 e Alius quidam tribus Saracenorum Praefectus fidelium gregi adscriptus, ad magnum et ipse venit Simeonem. Tandemque consecutus id cuius gratia venerat, columnae assedit, suavissimos sacrae illius linguae flores carpens, ejusque sermone, dum licebat, perfruens. Interea vermium e sacro crure scaturientium (nam ex assidua illa et irremissa statione pede ulcus contrahente, tibia vermium quoddam habitaculum erat effecta) unus e columna devolutus ante Praefecti pedes decidit, quem ipse evestigio avidis manibus collegit, et honorifice in sinum reposuit, oculisque, ori, auribus, ac membris ceteris, veluti omnium morborum levamen admovet : et (o amoris excessum!) non vermem esse id quod honorabat, verum quidpiam divinum, et oculis spectare et circumferre se credebatur : superabat quippe fides aspectum, et desiderium formam occultabat. Cum magnus Simeon id ex superiore loco vidisset, ob honorem vermi delatum Praefectum increpuit, eumque et quod ex suo corpore decidisset, et quod tantum vermiculus esset cui honorem exhibebat, clare edocuit; neque decens esse ut quod e corruptione ac putrefactione natum esset, vel manibus contrectetur, vel alia corporis parte attingatur. Praefectus manu explicata consideraturus cuiusmodi esset vermis, in gemmam (o miraculum!) splendore et pulchritudine conspicuam mutatum deprehendit, qui inde et fidei dono gaudens, et gemmae miraculo ditatus recessit.

a Theodoretus se presentem fuisse ait, et conatum verbis tumultu sedare.

b Addit Theodoretus, illos canes ab eo vocatos.

c Theodoretus hoc paulo aliter : Jussit ut tribus Praefectum suis ferret humeris usque ad ipsum tabernaculum (habuit autem corpus maximum) et ille quidem eo accepto statim abiit.

d Aliter, et non recte, ut opinor, Theodoretus interpretatur ait, avis partem ex osse et lapide constantem visam in ejus pectore.

e Deest hoc miraculum Theodoro.

CAPUT VII.

Proles sterili impetrata : sanata.

a *Reginae Saracenorum sterili prolem impetrat.*

*M*ulier a quaedam haud ignobili genere nata, Saracenorum Principi juncta, sterilis erat; hoc praeterea suae habens calamitatis augmentum, virum frequenter liberorum orbitatem exprobrantem. Quapropter liberorum cupida ad magnum Simeonem perrexit, ubi stans ad septi vestibulum (mulieribus enim aditus omnis erat praclusus) casum suum lugebat, morbum lamentabatur, viri opprobria in medium proferebat, orabat, non raro per eos etiam quibus ingredi licebat supplicabat, obsecrabat, sterilitatis solutionem postulabat : addebat, ut ex se prolem videret, se vitam suam libenter profusuram. Divinissimus Simeon hic nequaquam consuetae oblitus est commiserationis; verum mueris calidas illas lacrymas miseratus, precibus suis partus ei privationem sustulit, ac domum abire hortatus, addidit, Deum, qui ab initio naturam humanam architectatus est, ejus sterilitatem cum proventu in meliorem commutaturum. Tum illa (neque enim ullatenus dubitare decebat his, quae divinum illud os quasi a Deo motum pronuntiaverat) plurimum animata, domum reversa, sine mora concepit, post filiolae mater effecta : cuius natalis dies magna pompa a parentibus

celebratus est. Verum brevi temporis spatio terminata est felicitas, gaudiumque festivum amara tristitia excepit, ac solutio calamitatis in graviorem conversa est luctum; adeo ut parentes calamitatis loco haberent, quod unquam peperissent; multoque priorem orbitatem praeparent. Jam filiola tres annos nata erat, jam prima balbuties, et puerilis incessus, quae res parentibus solent esse jucundissima, expectabantur : illa vero lectulo affixa, elinguis plane et immobilis manebat; nam et pedes quasi solutos, et linguam constrictam habebat : parentibusque monstrum quoddam esse videbatur, talisque familiae heres non solum indigna majorum splendore, sed et ipsorum gloriae ignominiam, omnibusque adeo propinquis extremum dedecus allatura. Cum parentes dolori plus aequo indulgentes nihil omnino proficerent, iterum ad rerum immedicabilium ingeniosum et industrium curatorem confugiunt, et gratias ei quidem pro beneficiis rependunt, rogant autem et vehementer supplicent, ne prolem a se divinitus impetratam, hoc in statu esse diutius permittat, ut donum magis probro et dedecori ipsis esse videatur, unde et majorem moerorem et tristitiam quam gaudium et laetitiam vita pariat; verum membrorum solutionem tollere, prolemque integram et perfectam reddere dignetur. Haec cum lacrymis dicebant et perseverabant misericordiam expectantes. Simeon, tamquam commiserationis thesaurus, verbis tantisper calamitatem leniebat, neque diu animo cruciari passus est : septima exinde agebatur dies, postquam eorum perseverantia irrita esse videretur: penitus de salute filiae desperantes, animi moerore pleni, vultu inamoenio domum revertuntur, filiam secum reportantes, sibi ob intempestiva consilia succensentes, quod et parentes vocari ab initio voluerint. Postquam vero tantum itineris confecissent, ut columnam amplius videre non liceret, puella ad eam plagam, in qua stabat columna, convertitur, et improvise vinculo linguae solvitur, et, Laus tibi et gloria Sancte Simeon, exclamat. Motum deinde et robur pedum adepta, recta domum pergit, parentibus suavissime inter eundem assultans. Illi improvise miraculo stupefacti, vix suis ipsi oculis credebant, sed praedessiderii magnitudine, ne non vere sanata filia esset, verebantur, sed oculorum fascinationem esse quamdam existimabant. Deinde re diligenter post accuratam inquisitionem cognita, cum filiam omnino sanam deprehenderent, tum Deum ob praestita beneficia laudare, Simeonem ejus famulum depraedicare coeperunt : et natalitiorum filiae laetitiam longe superavit, ob ejus curationem instituta celebritas. Beatos se demum filiae partu praedicabant : et eos quidem cum gaudio et festivitate tota domus exhilaratos excepit.

a Deest hoc Theodoro, qui alterum refert, quod et hic paulo inferius, de filio Reginae Ismaelitarum impetrato.

CAPUT VIII.

Mulier nondum mandram ejus ingressa, agnita et benedicta.

*V*erum unum me fere Simeonis factum praeterisset. Mulierem sanctum virum coram oculis intuendi, ejusque gratia et benedictione fruendi, divina invaserat cupiditas : verum huic desiderio obicem ponebat septum oppositum, mulieribus aditum omnem pracludens. Pia matrona hoc amoris igne correpta, omnes secum vias et rationes animo agitabat. Milites interea quidam visendi Simeonis gratia capessiverunt iter : mulier simili suscepto habitu, ad omnem se illorum speciem conformavit : ad haec omnia tuta videns, equo ascenso una cum eis equitando viam celeriter confecit. Ad septum ubi perventum est, ex equis descendentes, eos milites mulieri tamquam uni commilitonum committunt, cum nondum mulierem esse manifestum esset. Illa depositum libens apud se asservandum

AUCTORE
METAPHRASTE
Filiorum natalis celebrant
Saraceni.

*S. Simeon
puella mutata
et debili voce
et vires
impetrat.*

*Mulier virili
habitu ad visendum
Simeonem accedit.*

AUCTORE
METAPHRASTE

asservandum suscepit, parem gratiam ab illis consequi volens; ita enim cum iis paciscebatur, ut suum vicissim equum illorum fidei committeret, posteaquam a Simeonis aspectu reduces reversi essent: ea illi unica erat cura, eo omnes cogitationes suas dirigebat, ut viri sancti conspectum obtineret, ejusque benedictione frueretur. Verum nequam ei contigit ut votis suis potiretur: posteaquam enim milites ad Simeonem pervenissent, et voti jam essent compotes, tum sic ad eos divinus Simeon: Unus quidem vestrum, ait, relictus est, ad quem cum perveneritis, nuntiate ei in hæc verba: a Mentis tuæ oratio ad aures Domini pervenit; jam Dominus Deus, qui intima cordis desideria et cogitationes perscrutatur, benedictionem tibi suam impertitus est: ejus consecutus benedictionem et summa votorum, nihil necesse erit huic venias. His ab admirabili Simeone dictis, milites septo egressi non minus sancti viri alloquium obstupuerunt, quam foris relictus commilitonis admirati sunt virtutem; (adhuc enim milites nomine indigebant, quam nondum mulierem esse subodorabantur:) tanto enim tamque beato ore deprecatum non nisi eximii virtutum ornamentis decoratum esse credebant. Foras igitur egressi, jussa continuo, quæ in mandatis habebant, nuntiarunt; tum variis interrogationibus beatam matronam fatigarunt, et quænam esset, et unde tantis virtutum meritis ornata. Neque enim ullo pacto, addebant, mellifluum illud et suave os, beata illa Simeonis lingua tam honorificam tui mentionem fecisset, nisi latens aliquis virtutum thesaurus in te esset, reconditus. Tum illa, cognito quod nihil rerum suarum virum sanctum lateret, animi sui arcana viris illis vel invita detexit, dicens in hæc verba: Me quidem, fratres, pridem ingens sanctum virum coram aspiciendi, et quæ in eo insunt Spiritus dona et gratias oculis cernendi occupavit desiderium; cum vero valium oppositum mulieribus nequaquam ingredi liceret, æquum judicavi sexum occultare (mulier enim sum) ejusque continentem arte assequi: verum cum latere non possim eum qui etiam occultorum est cognitor, lubens hinc recedam, neque mandato huic refragabor, jam enim benedictionem obtinui; neque quia latui, sed quia deprehensa sum, gratiam quam volui impetravi. His dictis a proba illa muliere, multo magis admirati sunt virum milites, et in suam quique ditio- nem reversi sunt.

a
Non ingressa
cœlitus bene-
dictionem im-
petrat.

Rogata indi-
cat militibus
se feminam
esse.

a Disparem eventum similis consilii, sed cum aliqua (ut apparet) temeritate et procacitate suscepti, refert S. Gregorius Turonensis de gloria Confess. cap. 26, ubi de S. Simeone agens ita scribit: Postquam vero columna editiori se sanctitate fervens invehit, non modo extranee mulieri, verum etiam nec propriae matri se videndum permisit. Et nunc etiam locum ipsum ab hujus sexus defensas accessu. Nam ferunt, quandam mulierem indutum fuisse veste virili, et in basilicam ingredi voluisse columnam. Tractavit secum misera, agere posse per indumentum, quod latere posset Altissimum, ignorans illud Apostoli: Quia Deus non irridetur, et licet ibi veniens ad templum erexit pedem, ut sanctum ingrederetur limen, tamen protinus retrorsum ruens cecidit, et mortua est: satisque fuit populis, ne hæc ultra mulier ulla presumeret, cum in istam cerneret ultionem pessime irrogatam. Ado quoque Viennensis in Martyrologio, Notkerus, et quedam vss. sub Bedæ nomine, idem referunt.

CAPUT IX.

Antiochi latronis conversio, pia mors.

Antiochus
Agonatus la-
tronum dux.

Et hoc quidem miraculum tale. Quis autem prætereat quod deinceps narratum eo? Latro omnium prædonum longe crudelissimus, et maxime sanguinolentus, Antiochus nomine, cognomento a Agonatus, sicariorum cohorti præerat, et non magis consilio quam virium robore et animi audacia subditis imperabat, atque insigni in adeundis periculis temeritate. Tantum enim corporis robore, et pedum celeritate pollebat, itaque iis fidebat, ut populosissimos pagos, etiam ipsa Antiochiæ urbis suburbia, invadere ac diripere non dubitaret. Si quando equo vehi necesse erat, equas ob majorem celeritatem conscendebat.

a

Hunc postquam multorum fama vulgavit, nullo prohibente vitæ prædatoriae operam dantem; multi illi insidias struxerunt, tum potissimum quibus flagitiosos puniendi cura commissa est, Antiochum comprehendere totis viribus adnisi sunt. Cum aliquando in hospitio moraretur, ibique potaret, militum cohors quinquaginta supra centum, hoc idoneum ad eum capiendum tempus rata, domum undique circumdant. Hic vero ut sensit insidias, neque ventris onere, neque vini veterno quidquam de prædatoria audacia remittens, iracundia æstuans exsurgit, indumento sarcina quanta potuit festinatione equæ imposita, manu gladium educit, eoque assidue in aere instar furiosi et dementis vibrato, nemini sibi appropinquandi fecit licentiam; totusque adeo formidabilis hospitio egreditur. Et equa non parum ad terrorem incutiendum ipsi profuit; illa enim et calcibus anterioribus insiliebat in occurrentes, et dentibus mordebat, planeque sufficiens erat accedentes percellere, et magnum iis terrorem injicere. His omnibus cum militum multitudinem turbasset, habens præterea famam rerum gestarum veluti viam sibi aperientem, multumque cooperantem, ac pluribus, qui eum necdum viderant, terrorem injicientem, extremum periculum devitat: et consensu jumento, tanquam alter latro ad Simeonem columnæ affixum confugit: noverat enim, cum illius qui pro humani generis salute cruci affixus fuerat, esse discipulum. Ac tum quidem latro, totus dolore fractus, miserandum in modum eminus clamabat: Salva animam pereuntem, Sancte Dei; serva, inquam, hanc animam. E heu! quod mihi erit refugium? quemnam omnis mali depulsorem inveniam? omnis abiit salutis spes: neque mihi curationem ultra quaerendi tempus reliquum est: mille mortibus ob malefactorum conscientiam dignus sum: neque eas reformido, licet sapius mori liceret. Quid enim quæ ferro consciscitur mors formidabile habet? Quantulum hoc supplicii est, semel presenti solum luce privari, ei qui multis vitam ademit, seque quotidie contribulium sanguine polluit? Verum ignis ille inextinguibilis, et cruciatus perpetuus, mihi timorem incutit, adeoque perturbat, ut tantum non animi impotentiam inducat: ejus meditatione totus coheresco, quæ intimum mihi cor lancinat, adhuc enim manus fratrem sanguinem distillant, recentes sociorum cædes adhuc animo obversantur. Quænam igitur mihi consolationis spes? quæ salutis via? Adfer opem, serve Dei, consilii omnis inopi; porrigere manum animæ in extremum interitus discrimen adductæ.

Perrumpit
solutus cohortem.

Ad Simeonem
confugit.

Magna con-
puncti animi
signa edit.

33 Hæc et similia dum coram sancto viro lamentatur, vehementer eum ad suarum commiserationem calamitatum commovit; qui et antequam sermonem ordiretur, intimi cordis pœnitentiam intuebatur. Condolens itaque latroni, magna verborum humanitate animum ejus recreare cœpit, ac bene sperare jussit. Dum hæc ita agerentur, milites eum non amplius latronum, sed supplicium more manus in altum protendere conspicientes, crudelissime eum ad supplicium deponent; usque adeo, ut apud sacrum caput incredibili ausu, non convenire dicerent, neque esse humani judicii, viro qui propria manu tot homines interfecisset, auxiliari. At tranquillum illud ac mansuetum os parvi longas eorum nugas faciens, ita fatur: Qui peccatorum semper pœnitentiam cupit, idem et hunc in perditionis jam barathrum ruentem, præter omnem spem, incolumem servans huc perduxit, non ego. Quomodo igitur quispiam, quem ipse propriis manibus advocavit, eundem tortorum manibus tradat? Militum illa manus his auditis recessit, viri enim virtutem et ipsi verebantur, licet toto impetu in Antiochum ferrentur. Ipse vero Antiochus pronum se in terram jactat, calidas fundens lacrymas, et amare suspirans. Magno denique affectu, instar latronis

Ad spem eum
excitat Si-
meon.

Contra milites
eum defendit.

*Latro voce
caelesti evoca-
tur.*

Pie moritur.

b

*Milites sibi
eum dedi po-
stulant.*

*Re cognita
compungun-
tur.*

latronis in cruce cum Christo acti, et poenitentiam ostendens animi, noxas Deo aperiebat : sed facinorum multitudo omnem illi ad divinae clementiae nutum praecludebat accessum. Verum dum sequestro bono utitur, divini Simeonis precibus, brevi et ipse delictorum veniam obtinuit. Itaque vox caelitus audita, sacri oris suffragium confirmavit, acceptam nempe esse latronis poenitentiam, simulque vitae exitum ei imminere, et instantem ad communem omnium Dominum discessum, promittens, et hoc signum satis idoneum divinae erga ipsum benignitatis praebens. Cum igitur et haec ipsa latronis auribus insonarent, ad poenitentiae duces se convertit, illique inusitatum vocem narrat : dum verba adhuc inter labra cunctantur, Antiochus manus attollens in caelum haec in verba prorumpit : Domine Jesu Christe, inquit, Fili Patris principio carentis unigenite, qui non justorum gratia; sed pro peccatorum poenitentia venisti, suscipe spiritum meum et simul hunc in modum orantem evestigio vita defecit, et manifesta viro admirabiliter venia indulgetur. Quapropter ingens omnes tenuit admiratio, et nova poenitudo populi animos occupavit : theatrum ipsum partim lacrymis, partim voluptate perfundebatur : haec enim a delictorum remissione, illa vero a poenitentia proficisciebatur, atque ob haec omnia laudabatur Deus ab omnibus, et *b* salvator illius famulus Simeon celebrabatur. Sic autem haec superna administrabat providentia, quae et magnum Simeonem magis extollebat, omnibusque poenitentiae portam ad salutem sine excusatione amplectendam aperiebat.

34 Milites eorum quae contigerant ignari, (nam in id unum, ut Antiochum comprehenderent, omnes vires conferebant; praesertim cum rumor rei gestae propter facti insolentiam haudquaquam ad fidem faciendam sufficere videretur, nisi quis quod factum erat oculis ipse suis spectasset :) itaque majori quam ante a temeritate et impudentia ad magnum Simeonem accedunt, et hominem gravissimorum facinorum patratorem, qui injurias omni veniam majores intulisset, in maximis sceleribus deprehensum, denique urbis universae eversorem, magno clamore tradi sibi postulabant, ista vociferantes : Itane legibus omnibus ac decretis tuum iudicium preferendum censes? eorumque contemptorem benigno ad commiserationem aspectu intueris? meritis supplicis eximere contentus? Ille vero nihil de solita lenitate remittens, hilari et mansueto vultu respondit : Quoniam non ego virum huc accessivi, sed communis omnium Dominus huc eum perduxit, quod primum ego asserui, id ipsum nunc ejus tumultus indelebilis veritatis testimonio confirmat : qui ad poenitentiam eum vocavit, idem et hinc transtulit, et ad se ex humanis eripuit. His dictis, cum funus illis admirabilis Simeon coram ostenderet, omnium animos tremor incredibilis occupavit, ex quo ingentem dolorem concepere, deinde erroris sui a beata illa anima venia obtenta, hujus tanti miraculi promulgatores, ac minime fallaces praecones abierunt.

^a Ἀβύσσος, sine genibus. Id forte ei ex aliquo eventu cognomen adhesit, inquit Hosweydyus.

^b Ita Graece : Καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἰσχυροῦ Θεός, καὶ σωτὴρ ὁ ἐκείνου θεοῦ πρῶτος ἀναπαύεστος.

CAPUT X.

Absentia et futura divinitus cognoscit.

Nobis in hoc miraculorum pelago navis infinita ferens proferatur, salutemque precum ejus interventu, periclitantibus in mari praebat. Hanc enim aliquando in medio mari gravissima procella invasit, et jam illis ad eam magna vi fluctibus prope mergenda videbatur. Navigantes omni arte, omnique rei bene gerendae spe deposita, postrema sibi invicem salutis

verba inter amplexandum, periculum expectantes, impertiebantur : tandem ultimam anchoram jaciunt, et Simeonis ad communem Dominum memoriam refricantes, simulque eum in columna habuerunt pro sua salute deprecantem, et simul ipsis rursus in navi apparentem : et mox mare se datum perceperunt : nam leni mox aura afflante, plenis velis per tranquillum pelagus deducti, ad continentem pervenerunt.

36 Nec illud de eo praetereatur. Virgam aliquando e caelo delapsam videre visus Simeon : Flagellum, inquit, nobis Deus post duos annos immittet. Jam tempus ab eo praescriptum aderat, et terra nihil omnino tulit, imbribus carens; ingensiquidem siccitas eam occuparat, et simul fames ac pestis, mala inde provenientia, quavis poena gravius eam affligebant, hominesque amare cruciabant. Tales igitur habebat oculos mentis Simeon, ita omni terrena caligine perpuratos, ut futura omnia quasi jam praesentia intueretur. Deinde praedixit erucarum plagam. Verum non ita in Dei ira praenuntianda celer et promptus erat, ut ad malum depellendum negligens aut impotens esset; sed eam ob causam praemonebat, ut praevisa minus nocerent : Intra enim, inquebat, minas adhuc decreta stat poena : solum quae peccavimus corrigamus. Hoc vero dicebat, propriorum laborum recte facta tegens : hinc et non tam suam erga Deum fiduciam, quam illorum poenitentiam testatam esse volebat; noverat enim se indigna passos non neglecturum, sed ita fore, ut propria interpellatione iram divini Numinis se daret, imminensque flagellum sistere se posse confidebat. Nondum igitur triginta dies elapsi erant, cum ecce ingens erucarum circumfusa nubes, parum abfuit quin totam terrae faciem occuparet. Homines neque quid boni de futuro sperarent, habebant, neque vero, si quae mali solutio futura esset, cognoscere poterant; denique de tanto reptilium periculo evadendo penitus jam desperabant, neque aliud quam praesentissimum inde exitium expectabant, terrae fructibus partim nondum enascentibus, partim ab erucis jam consumptis. Simeon vero vix Deum erat deprecatus, cum ecce omnis erucarum copia, quae jumentorum pabulum fere labefactaverat, extemplo consumpta est, terrae frugibus in hominum usus accommodatis nullo penitus nocumento illato.

37 Dignum quod his addatur et illud. Duae aliquando virgae huic invisibilium istarum rerum spectatori e caelo deferri visae fuerant, quarum una versus Orientem solem incumbebat, altera *a* versus Aquilonem. Eam visionem Persarum et Scytharum in Romanos irruptionem indicare declaravit, et hanc visionem praesentibus narravit. Ipse vero multa lacrymarum profusione, et precibus Deo supplicabat : neque prius ab oratione destitit, quam Persae in Romanos incitati, civili inter se dissensione oborta, apparatus militarem dissolverent. Scythae vero, cognita Persarum cunctatione, et ipse quieverunt, neque vulgo sensum commotionis praebuerunt.

38 Talis erat admirabilis ille Simeon : ita communem omnium salutem curabat, ut nec singulorum etiam negligeret. Sed et hic praenuntius ac vates fuit. Novit id Theodoretus Episcopus, cujus jam antea mentionem fecimus. *b* Vehementer is a quodam oppugnabatur, unde et moerorem contrahebat, et accusationem graviter ferebat. Postquam vero omnibus, ut proverbio decantatur, rudentibus contenderat, neque ullum ex labore fructum se consequi videbat; tum ad admirabilem Simeonem, tanquam ad omnis spei caput, confugit, eique negotium omne suum committit. Ille moerentem animum consolatione recreat, calumnias ferendas monet, etiam ex sacris paginis ostendens, quantum ex tentationibus lucrum proveniat : de inde paululum moratus : Te vero etiam Deo, inquit, gratias quam potes maximas agere oportet, carissime; post quindecim dies tuus morietur

AUCTORE
METAPHRASE
Periclitantibus in mari subvenit.

Fames imminet praedicit :

tum erucarum plagam.

Eruca ejus precibus consumpta.

Imminens a Persis et Scythis bellum praedicit, et precibus avertit.

a

Theodoretum solatur et futura praedicit.

b

AUCTORE
METAPHRASTE

adversarius : tum demum omnem hanc procellam a te repelles. Eo igitur dierum numero absoluto, vitam ille cum morte commutavit; hic vero extra omnem tempestatem in tranquillo constitit, divini Numinis suffragio S. Simeonis verbis terminum statuente.

a *Aliter Theodoretus, in terram autem Orientalem cadebant et Occidentalem. Baronius hæc ad annum cxxx refert, quando mortuo Isdigerde successor Vararanes fœdus rupit, malo suo. At non tum in exordio ipso sopitum est ob civiles dissensiones bellum, ut patet ex his quæ narrat Socrates lib. 7, cap. 18, quod hic S. Simeonis precibus factum scribit Theodoretus et Metaphrastes. De Regibus Persarum Isdigerdem et Vararanem secutus vide Agathiam lib. 4, et Petrum Teixeira lib. 1, de Regib. Pers.*

b *Multa perpressus ab adversariis Theodoretus, quæ recensentur a Baronio Tom. 5 et 6.*

CAPUT XI.

Theodosium et Daniëlem monachos ad sanctiora hortatur, barbaris varie opitulatur.

a
Theodosium Canobiarcham ad sanctitatem hortatur.

Theodosius quoque magnæ sacræ hujus linguæ eloquio irroratus effloruit, Theodosius, inquam, ille spiritualium exercitacionum, nec non pastoralis sapientiæ summa et caput. Ille nuper virtutis amorem in intimo mentis thalamo foverat, nondum tamen in flammam accensum habebat : communem salutis mystagogum accedit, atque ad columnam propius accedens, priusquam ex ore aliquam emitteret vocem, ita ab admirando Simeone compellatur : Bene venisti vir Dei Theodosi. Tum proprii nominis præcognitione stupefactus, quod cum nondum in viri notitiam venisset, quasi multo tempore cum illo habitasset, ita proprio nomine appellaretur. Itaque capite terræ admoto, benedictionem sibi dari postulavit. Cujus petitioni non tantum satisfacit Simeon, sed et ad se sursum ascendere jussit, ad ascetica certamina ad se venientem excitavit; et, Amice, inquit, Theodosi, cum gaudio iter arripe; a Domino gressus tui dirigentur. Neque vero huc usque stitit sermonem, sed et futura illi prædixit, ut quod ad magnam virtutem perventurus esset, multosque sæculari vanitate implicitos ad monasticam vitam inducturus; denique quod hominum gregi præficiendus; quod ad eximiam magnitudinem virtutisque excelsitatem perventurus; quod plures suorum laborum imitatores effecturus, et Deo oblaturus esset. Hæc omnia admirabilis ille Simeon Theodosio prædixit, quæ num postea evenerint, qui illius Theodosii vitam legerit sciet.

Ei eventura prædicit.

b
Daniel Stylita ad eum in columnam ascendit.

40 Prodeat in medium *b* Daniel, qui idem cum Simeone suscepit certamen, ejusque prophetica linguæ in se charismata patefaciat. Adhuc enim sub magistro et pastore asceticæ concertationis labores exercebat Daniel, et ingens eum desiderium invasit ascendendi columnam, et cum Simeone coram agendi. Aliquando igitur cum magistro suo ad Simeonem cum pervenisset, ambos maxime rogavit, hunc quidem, ut sibi columnæ ascensum permetteret; dein magistrum, ut sibi ascensum annueret. Utriusque fit compos voti, columnam enim libere ascendit. Quem dum Simeon convenienter venientem excipit, Confortare, ait, et virum te præbe fili Daniel : multi enim tibi ob communem Dominum labores perferendi sunt. Verum gaude; ejus enim gratia roboratus, communi hoste superato, fruere tandem ea, quæ ita fortiter dimicantes manet, beatitudine. Simulque manu capiti Danielis imposita, precibus a se jam dicta consignavit.

41 Hæc ita dicta, opere deinde fidem fecerunt. Simeon enim Daniëlem a se gratia et benedictione repletum dimisit, et magis eum posthac in visceribus habuit, magnoque ejus non tantum præsentis adhuc amore, sed post discessum etiam absentis desiderio exarsit. Cum aliquando *c* e Mesopotamia Hierosolymam, loca sancta adorandi gratia, Daniel proficisceretur, inde autem erenum petere cuperet; ecce tibi Simeon, assumpto viatoris habitu, præsens, ab eo

itinere, quod jam fere iniverat, detinuit, cum ob multas rationes, tum potissimum ne cum *d* Samaritanorum pravitatem quidquam commune haberet : nam ingens tunc et ferox seditio inter eos excitata, viam Hierosolymorum malefactoribus infestam fecerat, qui passim transeuntibus deprædationem et cædem minabantur. Contra vero Daniëli, ut Byzantium versus iter capessat, persuadet, ubi nihil quod ad salutem animæ pertineat ei defuturum. Erat autem circa vesperam, cum S. Simeon viatoris persona assumpta hæc Daniëli præcepit. Qui cum ad hospitium diverteret, et itineris comitem ad quietem una expectaret, is nusquam comparuit. Verum Daniëli sumpta cœna somnum capienti, iterum Simeon apparuit, ac eadem, quæ prius, præcepit : hic vero animo vigili, somno ab oculis excusso, mandata executus est. Simeon multo post relicto corpuseulo et columna, ad immortaliū ac beatarum mentium sedes translatus, Daniëli rursus secundum quietem ad stare visus est, eumque ad columnarem vitam evocatum, columnam quoque ascendere præcepit. His visis et lectulo consurgens, statim ut visio ipsi declarabat, sic ascendere in columnam constituit, eandemque vitæ rationem, quam Simeon prius servaverat, inivit, visus novus Eliseus qui Eliæ sibi exemplum proposuit. Et hæc quidem hactenus.

Simeon ei in via apparet.
d

Iterum in somnis.

Mortuus eum monet ut in columna vivat.

42 e Persarum Rex hactenus a nemine se vinci passus, solius hujus viri fama audita superatus est : ita diligenter omnes, qui Simeonem frequentabant, de eo percunctatus est, et quænam viri vita, qualia miracula : eratque publicis curis non inferior Simeonis memoria; neque vero viri tantum gesta, sed et fama ipsa percellerat. Verum et uxor ejus admirandis Simeonis miraculis simul cum conjuge obstupefacta, oleum benedictum ab illo sibi mitti postulavit, et libentissime accepit : quo non solum proprios morbos curavit, sed et multis e consanguineis, quocumque malo premerentur, medelam adhibuit. Et vero Regis ipsius subditi omnes fama viri capti, accurate rebus ejus gestis cognitis, divinum virum passim appellabant Simeonem.

Regi et Regine Persarum est veneratio.

Oleo benedicto morbi pulsi.

43 Regina Ismaelitarum sterilis cum esset, ac liberorum carentiam amaro animo ferret, nec ullam e rebus creatis voluptatem hauriret; primo quidem viros quosdam illustres submitit, qui ut prolem concipere et parere posset supplicabant; postquam vero compos voti facta, soluta omni mœstitia; et animæ tranquillitate, sicut et voluptate repleta, natum Regem accipiens, ad S. Simeonem occurrit; et cum septum ejus mulieribus inaccessum esset, misso ad ipsum filio, ejus benedictione impertiri rogabat : Tuus, ait, ille est manipulus, ego enim cum lacrymis et precibus semen conjeci, tu manipulum divinæ gratiæ effecisti, precibus desuper pluviam eliciens. Mulier itaque, quæ magno desiderio quæsierat consecuta, domum suam læta rediit. Nos vero quousque pergemus res omni humano ingenio sublimiores oratione prosequi?

Regine Ismaelitarum filium imperat.

a *xj Januarii S. Theodosii Canobiarchæ vitam dabimus, ubi hæc ipsa narratur, dicuntur quæ accidisse sub finem vitæ Marciani Imperatoris.*

b *Hæc ipsa fustus narratur xj Decemb. in S. Daniëlis Stylitæ vita, et alia, quæ inferius referemus, de S. Simeonis reliquiis.*

c *Paullo aliter in vita S. Daniëlis : dicitur enim, cum e monasterio suo venisset ad mandram S. Simeonis, inde abiisse Hierosolymam versus.*

d *Samaritanorum flagitii fustus agemus in Simeonis Stylitæ junioris vita xxiv Maii. Sed quod Baronius ad an. cclxi, nu. 27, ait prohibitum esse Daniëlem proficisci Hierosolymam obtinuit ab Eutychianis monachis excitatum contra juvenalem Episcopum Hierosolymitanum, id in Daniëlis vita non dicitur, licet eam citet.*

e *Hæc paullo aliter narrat Theodoretus, atque unde sibi cognita sint ostendit, ita scribens : Ejus quoque fuit magna fama apud regem Persarum : ut enim narrarunt Legati qui ad ipsum venerunt, diligenter sciscitabatur quænam esset ejus vita, et quænam miracula. Dicunt autem ejus quoque conjugem, et petiisse oleum dignatum ejus benedictione, et tanquam donum maximum accepisse. Quin etiam omnes Regis asectæ et a fama commoti, et multas in eum a Magis adornatas accipientes calumnias, diligenter rogabant; et cum intellexissent, virum divinum nominabant.*

hant. Cetera vero turba, et ad muliones accedentes et ad famulos et milites, et pecuniam offerebant, et rogabant ut essent participes olei benedictionis.

CAPUT XII.

Quotidianæ ejus exercitationes. Præcepta variis data.

a
Noctu et diu
stat.

Serpissime
corpus infle-
ctit.

b

Ulcus illi in
pede natum :

c
Id cuidam
ostendit, non
credenti eum
hominem esse.

d

Varia ejus
die ac nocte
exercitatio-
nes.

e

Affabiltas er-
ga omnes.

Exhortationes
binæ quotidie.

Statbat ille noctes et dies omnibus conspicuus ; et ostio aperto, ac septi parte non minima dissoluta, omnibus propositus erat velut spectaculum omnem admirationem superans, nunc multo tempore stando, nunc frequenter corpus inflectendo, Deoque adorationem offerendo. Multi vero adorationes illas numerare conati sunt : Semel autem quidam apud virtutis amantem Theodoretum se mille ducentas et quadraginta quatuor adorationes enumerasse retulit. Flectendo frontem semper pedum digitis applicabat ; b facile enim venter ob alimenti defectum dorsum inflecti permittebat.

43 Porro ex illa perpetua et supra naturam admirabili statione effectum, ut in altero pede ingens ulcus contraxerit, e quo plurima sanies defluebat. Verum nihil horum ejus philosophiam repressit ; omnia enim generose pertulit, labores animi promptitudine vincens. Ulcus vero istud cuidam aliquando ostendere coactus est. Erat enim vir quidam dignitate Diaconus, virtutis studiosus : Is Simeonis fama excitus, venit c Ravenna, et collis illius vertice conscenso, Dic mihi, ait, per ipsam veritatem, An tu homo es, an vero alia quadam natura corporis expers, et humanam effigiem ementita ? Hanc interrogationem cum adstantes moleste ferrent, divinus Simeon tumultum sedavit, et ad illum conversus : Quid, inquit, me tu hocrogas ? Subnectit alter : Quia, quoscumque de te audio sermonem facientes, nec cibum sumere, nec somnum capere te affirmant ; utrumque vero homini proprium : neque enim quisquam hanc habens naturam sine somno aut nutrimento vivit. Ad hæc Simeon scalas columnæ adhiberi jubet, et ad se ut ascendat monet : quo cum pervenit, primo quidem manus cognoscere præcepit, deinde intra vestem d pelliceam manum injicere, neque solum pedes videre, sed et gravissimum illud ulcus aspicere. Vix visa ulceris scaturientis magnitudine, e columna descendit, et ad Theodoretum, de quo prius sermo incidit, profectus, omnia accurate narravit. Inde in patriam revertitur præco disertissimus omnem naturam excedentium viri hujus certaminum.

46 Aliis enim certatoribus dierum circumvolutiones grata quadam remissione labores excipiunt ; huic vero continuæ illius penitentia quies, erat laborum mutatio. e Sol jam occubuerat, ille ad intelligibilem et innociduum Solem manus tum extendens, noctes integras stabat, neque somno delinitus, neque ignavia victus, donec ille iterum ad Orientis horizontem reverteretur, et noctis tristitiam diei amonitate terminaret. His deinde certaminibus exercitia alia, alia praxes, aliarum denique precum modi multo difficiliore succedebant.

47 Ita ille in tantis molestiis, tanta rerum præclare gestarum mole, tanta miraculorum multitudine, virtutis culmine ascenso, multis spatiis omnes mortales longe supergressus, ita erat animi sensu moderatus, ita suavis et gratus, ut singulis accedentibus responsa daret, sive opifices essent, sive mendici, sive agrestes qui illum accederent. Quemadmodum vero ceteros omnes virtutis dignitate longe post se relinquebat, ita præ aliis sermonum spiritualium venustas in ejus labris efflorescebat, et divina quadam suadela, ut bis quotidie adhortationes faceret, gratia quadam singulari condita, plurimumque afferentes utilitatis : et ut in cælum suspicerent, atque alis virtutum sursum evolarent cohortabatur ; et terra

relicta præparatum cæli regnum contemplari jubebat : alias iterum gehennæ minas metuere, terrena contemnere, futura denique expectare.

48 Erat etiam ipsum videre judicantem : nam multi, qui prius variis probris vitam suam infamaverant, post ejus judicium insignes justitiæ cultores effecti sunt : Et quem ejus calculus victum declarabat, ille nihilo minus victore lætus recedebat. Sed hæc quidem et similia post horam nonam exercebat, nam noctem omnem et diurnum spatium usque in horam nonam precando transigebat. Post nonam horam primo quidem doctrinam sacram præsentibus explicabat ; deinde singulorum postulatis f medelam adhibebat, et rectum judicium ferebat, dubitantibus ac inter se dissidentibus controversias dissolvebat. Circa solis occasum iterum cum Deo colloquium inibat.

49 Atque in his cum esset, atque ita in multa divisus, neque Ecclesiarum curam negligebat, nunc Gentilium impietatem oppugnando, nunc Judæorum dissolvendo audaciam, alias denique hæreticorum societatem dissipando ; tum Regem de hujusmodi negotiis per internuntios admonens, tum Principum animos in Dei amorem excitando, et Ecclesiarum Pastoribus majorem gregum curam commendando. Dignum autem est de aliquo in particulari meminisse.

50 g Theodosius junior, ad quem Romana sceptrâ persuccessionem devoluta erant, (juvenis enim imperavit, ac proinde ad avi discrimen junior appellatus est :) Pius igitur ille Theodosius quorundam improbitate, qui pecuniis (eheu!) pietatem probebant, inductus, in urbe Antiochia Judæis, uti prius, suas synagogas concessit. Hoc cognito rerum divinarum et pietatis fervidus admodum zelator Simeon, rei impietatem vehementer arguit, et maxima libertate reprehendit. Hic statim sententiam mutat, et proprias constitutiones revocat, easque non tantum Judæis sustulit, sed et ipsum Prætorem (hic enim ipsi malignas illas inventiones suggererat) a cura publica removit, et in tantum periculum conjecit, ut de sua vita et incolumitate timeret, ne una cum Prætura ea illi eriperetur. Hæc Theodosius adhuc juvenis præstitit : Deinde epistolam ad Simeonem orbis terrarum miraculum destinavit, veniamque delicti sui, quod aliorum culpa commiserat, supplex rogavit. h

a Habet hæc Theodoretus.

b Paulo aliter Theodoretus : Nam cum venter semel in hebdomada alimentum accipiat, idque exiguum, quantum est divinorum Sacramentorum participatio, dorso concedit ut facile inflectatur. Unde colligitur, eum singulis hebdomadis solitum Christi corpus percipere. Nam si de alio cibo ageret Theodoretus secum ipse pugnaret, qui ante scripserit, cum quadragesimo solum die cibo refici consuevisse. Hæc certe sibi contradicit, dum primo non nisi quadragesimo die, postea semel in hebdomada cibum sumere solitum scribit. Idem habet Alphonsus Villegas.

c Græce est, ἀπὸ Περσίων. Theodoretus Herveti, ab Arabena Longi, a Rhame. Vide notata ad cap. 3, vitæ secundæ lit. h.

d Villegas et Ribad. cilicinam.

e Theodoretus hæc cum festis factitare solitum scribit.

f Clarius Theodoretus, cum aliquis fecerit curationes.

g Idem narrat Evagrius lib. 1, cap. 13, Nicephorus lib. 14, cap. 31. Baronius Tom. 3, an. 432, num. 31. At num. 49, recitat (quod huc quoque pertinet) ejusdem Theodosii litteras, quibus Simeonem rogat, ut ad pacem Ecclesiarum sarcinendam adlaboret, ac præcipue ut Joannem Antiochenum Patriarcham a Nestorii defendendo dogmate revocet.

h Huc referendum est quod Evagrius lib. 2, cap. 9, commemorat, nimirum dedisse Leonem Imperatorem litteras tum ad Episcopos, tum ad alios viros pios, ob monasticum vitæ genus commendatos ac nominatim ad Simeonem Stylitam, quibus eos consulit de Concilio Chalcedonensi, et Timothei Æluri causa, qui flagitiis omnibus cooperatus, cathedram Alexandrinam invaserat, S. Proteorio (de quo xxvii Februar. agemus) trucidato. Et respondit quidem Leoni Simeon, atque ad Basilium Antiochenum Patriarcham alias litteras dedit, quas idem recitat Evagrius, et Nicephorus lib. 15, cap. 49 ac Baronius an. 458, qui tamen falli videtur, dum legatum tunc a Simeone ad Leonem Imp. putat Sergium monachum, ut xi Decem. ad S. Danielis Stylitæ vitam dicens : nam mortem tunc nuntiavit Simeonis Danieli Sergius, et donum ad Imperatorem missum ei obtulit. Ad eundem S. Simeonem Legatum missi Eudocia Augusta, sciscitatum quid de Concilio Chalcedonensi sentiret, cum ipsa Eutychianæ hæresi obstinato animo ad hæresisset, Scias, inquit S. Simeon, quod malignus, videns opes tuarum virtutum,

AUCTORE
METAPHRASE

Lites compo-
nit.

Catechismum
exponit.

f

Judæos, gen-
tiles, hæreti-
cos expugnat.

Imperatorem
et Episcopos
monet.

g
Theodosius
Imp. ob syna-
gogas Judæis
restitutas ab
eo reprehens-
us, eas auferit,
et veniam pe-
tit.

h

ACTORE METAPHRASE

tutum, expetivit te ut eribraret sicut triticum, et per pestiferum illum Theodosium (qui ejecto S. Juvenale Episcopo, de quo nos II Jul. sedem Hierosolymitanam invaserat, secia Eutychianus, de quo Baronius ad an. 452, num. 27) tuam corripuit animam. Deinde ad S. Euthymium eam remisit, ut pluribus narrat Cyrillus monachus in vita ejusdem Euthymii xx Januarii, Nicephorus lib. 13, cap 13. Baronius ad an. 451, num. 18 et seqq.

CAPUT XIII.

Mutis vox reddita. Publica calamitas depulsa.

Et hæc quidem res talis fuit : Illa autem quomodo non explicanda ? Viatores nonnulli a via sua deflecentes, in campo non multum remoto, sed eo fere spatio, ad quod oculus aspectu res distinguere potest, ingentem cervum pascentem contuentur : illi fera amore defenti, cum ad manum non haberent quo cervum ex tempore venari possent, novoretis genere nempe Simeonis nomine invocato usi, statim feram quasi pedicis quibusdam vinctam capiunt, mactant, et cenam parant, utroque simul, et animalis venatione, et convivio recreati. Verum gaudium istud non multo post dolor superveniens excipit. Nam et sermo illis quasi extinctus, et vix subito, cujus ope cervum ceperant, intercepta est. Itaque sese unde quaque discutientes, cum hujus rei causam ne conjectura quidem assequi possent, nutibus se invicem interrogat, et quam ob causam vox illos deficeret, inquirebant. Tandem rationem subodorati sunt, et ob malitiam suam se in hanc calamitatem incidisse cognoverunt : Divinus enim Simeon qua erat clementia, benigne illis cervum elargitus est; illi vero crudeliter nimis dono usi, et feram propriis manibus immisericorditer mactare aggressi sunt. Igitur ad Simeonem iterum magno cum dolore et planctu confugiunt, cervinam pellem, quam tunc manu gestabant, suæ inhumanitatis ac feritatis argumentum proferunt, quorum pœnitudinem et confessionem miseratus, loquendi facultate restituta, gratos æque ob beneficium acceptum et gaudentes a se dimisit.

In Simeonis nomine cervus sistitur.

Simeon mutis vocem restituit.

Terræmotus horribilis.

Luxum populi reprehendit Simeon.

Unus ex omni populo exauditur.

jubet : Tua, inquit, oratio justam Dei iram stitit, ac proinde malum omne quantum quantum fuerit, cessabit. Dic vero mihi nihil omittens, qua re potissimum ita Deo placuisti ? Præcipit enim tibi Deus et omnia exponas, ut virtutem æmulati, ad eadem præstanda stimulentur. Hic vero multo magis metuebat, ac peccatorem se, omnique virtute nudum proclamabat, neque conscius esse se in omni vita boni quippiam etiam invitum præstitisse. Cum vero divinus Simeon admოდum instaret, et ad dicendum cogeret; tum tandem sic ait : Vitam operemanuum sustento, terræ colendæ addictus, et sub dio dormio, et primo meum mihi agellum colo, alio autem tempore etiam cuivis volenti pacta mercede servio; colligens vero tum quæ ex proprio prædiolo mihi proveniunt, tum quæ ex terræ cultura in mercedem accipio, in tres ea partes distribuo; primam indigentibus elargior, altera annum vectigal solvo, tertiam partem in necessarios usus expendo. Interim numquam in vita me aliquid boni egisse agnosco. Hæc ab innumera hominum multitudine audita sunt; quæ cum iram Dei placari, flagellis successum sisti vidit, obstupefacta, ut decens erat, Deum cum lacrymis glorificavit; Simeoni omnes gratias egerunt, rusticum illum faustis acclamationibus deprædicarunt, deduxerunt, salutarunt amplexi sunt, gratias egerunt, virtutem æmulati sunt, seipsos negligentia in bonis operibus accusarunt : multis denique in vicinia habitantibus fuit id utile ad meliora animo capessenda exemplum.

Ejus virtutem populo proponit Simeon.

a Accidit hic terræmotus anno 2. Leonis Imper. narrat eum Evagrius lib. 2, cap. 12. Nicephorus lib 13, cap. 20. Baronius ad an. cdxvii, num. 27 et seqq.

b Evagrius causam hujus terræmotus eandem videtur assignare. Τὸν μὲν παρὰ τοῦ κατ' ἄρχον ἀμῶν παρασημασμένον, πρὸς πᾶσαν ἐξαρκευθῆναι μάστιγαν, πᾶσις τε θεοῦ δόξης ἐπιπέσειν γενόμενον γράμματα, ἕπειτα δὲ πρὸς τοὺς τοῦ εὐαγγελίου κατὰ παρασημασμένον. Quibusdam e populo, omni debacchantibus insania, atque omnem belluinam longe superantibus indolem, et veluti initium præbituris ejusmodi malorum. Nicephorus quoque illud ait fuisse malorum istorum principium, quod παρὰ τοῦ θεοῦ νόμου δι' ἐκείνους γενόμενον, θεοῦ δόξης πρὸς πᾶσαν γράμματα ἐβόησαν, μάλιστα πᾶση ἐξαρκευθῆναι, quod a divinis legibus alieni cives, belluini omni ratione fierent, omni furore debacchantes, siqua uterque eulem videtur notare, quæ hic Sanctus perstringit scelera, ἡσυχίαν καὶ ἀσπαλαξ, luxum et intemperantiam, et, quæ scilicet consequi ea solet, humani sanguinis fundendi libidinem. Baronius loco citato, num. 29, non aliunde mala hæc manasse existimat, quam ex impietate hæretice pravitatis, quæ ex Nestorii divi Isthie commorati malo semine pullulans sub Joanne Patr. archa adoleverit. Apollinaristas certe isthic multos fuisse, ostendit idem Baronius ad an. cdxlxi, num. 7.

CAPUT XIV.

Moritur S. Simeon, corpus Antiochiam deferitur.

Simeon multis iisque magnis benefactis ornatus, postquam universim b quinquaginta sex annos vixisset, soluto corporis vinculo, ad dilectum suum, purius et propius illo fruiturus, transivit. Materia fluente, homo tandem ab iis qui tunc in terris degebant, creditus est, quod antea propter laborem, quæ naturam omnem superabat, tolerantiam, et tanta præclarissimarum virtutum insignia nemo sibi persuadere poterat. A corpore separatus est, qui prius res corporeas omnes abnegaverat, et spiritu in cælestibus versabatur. Angelicisque non raro splendoribus intererat; nunc autem ad priora sua vota revertitur. Corpus jam anima vacuum erat, et sine spiritu relictum : neque tamen vel sic potuit a consuetis exercitationibus abstinere : nam vel ad modicam quietem captandam in terra reclinari recusavit, verum in columna erectum permansit, sui pugillis figuram ad vivum exprimens.

Moritur Simeon.

Corpus etiam exanime erectum stat.

Posteaquam vero in pulverem extenuatum terræ debitum persolvit, neque lutum ejus cælestis opifex quasi honoris expers neglexit; sed venerabili tumulo reconditum multis miraculis claruit : c quæ non tantum circa sepulchrum patrata sunt, verum etiam in quibuscumque

Ubique ante habitata, sunt miracula.

CAPUT XV.

Reliquiae a Leone Imp. expetite. Templum in monte, in quo stetit.

quibuscumque locis mirificus ille vir versatus egregia illa certamina subiverat, ea omnia quasi specimen quoddam miraculorum emulationis prae se ferentia, uberius undique divinis donis efferebantur.

d Non multo tempore post, cum d Leo cognomento Magni ad Imperii gubernacula sederet, qua tempestate et e Martyrius rerum sacrarum erat administrator, splendido admodum apparatu sacri corporis funus ex mandra in urbem Antiochenam deportatum est. Mœstum quodammodo et tristem solem effiebat luminum ingens copia, committantium aequae atque obviantium; et undequaque omnis ætatis eo confluentium multitudo montem ipsum et campos angustos reddebat. Aderat Orientalium copiarum Dux Ardaburius, qui suos hastatos sacris reliquiis adhibens custodes, et illorum custodiam tamquam murum opponens, adversus urbium vicinarum incursum muniebat: singula enim civitates sibi sacrum hunc thesaurum præcipere atque apud se collocare studebant.

e Corpus ejus solemniter deferitur Antiochiam.

Deducit illud Ardaburius.

f Cum interea sacri corporis sarcina rheda delata f ad eum locum, cui Meros nomen, qui Antiochiam venientibus ad dextrum latus situs est pervenisset, currus subito immobilis stetit, atque ab eo quod in urbem ferebat itinere penitus areebatur. Hæc inopinata currus retentio omnibus admirationem non minus quam terrorem iniecit. Vir quidam e monumento, qualia non pauca juxta locum illum erant condita, impetu egressus, magno cursu ad sacrum loculum ferebatur: et cum varios animi tumultus vociferans testaretur, tum scelera ipse sua miserabiliter lamentabatur; adhuc vinculis et flagello solvi postulabat: porro flagellum, quo cruciabatur, erat daemon malignus, qui olim in ipsum, mulieris cadaveri petulantem vim inferentem, insilierat, statimque manus illi insolubilibus vinculis constringens, et oculos fœde contorquens, tremoremque incutiens, vinctum jam inde juxta violatæ mulieris sepulchrum huc usque detinuerat, et tam insignis contumeliæ poenas persolventem assidue opprimens. Quibus vinculis mox ut ad loculum sacrum accurrat, statim liberatus est: quo facto, currus illico motus est, et splendidissimo apparatu in urbem illatus, quæ desideratum thesaurum proprio gremio suscepit, ac in illustri Cassiani Ecclesia collocavit. Paulo deinde post divina visione superveniente, aliud templum in vicino loco ædificatum fuit, in quo sacra ipsana collocata sunt. Ille vero qui mali levamen ab ipso consecutus fuerat, non exiguo ab illo tempore in virtute progressu facto, fuit hujus templi ædituus, et vite in melius commutationem, justam mercedem Sancta persolvit: nec ulla gratior supplicis ipsius salute accedere ei poterat.

Emerguntur ope S. Simeonis liberatur.

Templum S. Simeoni ædificatum.

a Id quoque refertur in Theodoretis Phisiotheo, sed additum ab alio quopiam, cum mortuus sit ante Simeonem Theodoretus. Et abest in ed. Surii, ex interpretatione Alberici Longi.

b In exercitatione scilicet monast. ca. Vide quæ dicta sunt in Praefat. § 3.

c In Theodoretis habetur: Non solum apud loculos sanctarum reliquiarum, sed etiam apud summæ ejus virtutis et diuturnæ decertationis monumentum: magnam, inquam, illam et celebratam columnam hujus justis et laudibus celebrandi Simeonis.

d Cedrenus anno Leonis IV, Christi clix, mortuum S. Simeonem scribit.

e Hic Martyrius anno cdlx. Sedem Antiochenam adeptus, eam anno cdlxxi, dimisit ob seditiones Zenonis Comitis et Petri Fullonis opera contra se excitatas.

f Κατὰ τὸν Μερὸν τὸ χωρίον. In Latina vita est Meroe. Nam præter Meroem Æthiopiae, ἐστὶ καὶ Μερὸς, inquit Stephanus, κατὰ ἀνατολὰς τῆς περὶ Δάφνης Ἀντιοχείας. Est et Meroe ad Orientem Antiochiæ quæ ad Daphnem, ita ille, qui alibi Daphnem ait esse celeberrimum suburbium Antiochiæ versus Orientem.

Cum deinde sacra urna omnem circa regionem miraculorum fama complecteretur, qui Romanum Imperium administrabat, de quo paulo ante sermo incidit, ad Antiochenos litteras scribit, quibus sacri corporis exuvias ad regiam urbem asportari mandat. Illi contra supplicibus votis Imperatorem rogant, ne urbem maximam et admirabilem, toties jam cælestem iram expertam, ac solotenus fere eversam, et in cineres redactam, tanto bono spoliaret; ne eum inde tollat, qui et Dei iram avertere, et sistere flagella cælitus inflicta soleat, a quem pro mœnibus omnibus, et muro, et armis sibi posuit. Denique omnis spei caput ne auferat rogant: nam ut non eos denudovina vindicta comprehendat, hostium tamen incurribus urbem munitione earentem patere. b His dictis Imperator inductus, Antiochenis communem thesaurum retinere permisit: qui licet apud illos esset reconditus, tamen miraculis suis late omnia peragrata loca, et proprius cuique fiebat thesaurus.

Leo Imper. jubet corpus Constantinopolim deferri.

Deprecantur Antiocheni.

a

b

c

Mirabile templum in monte, ubi in columna stetit.

In eo templo portentosa stella.

39 In c montis vertice, in quo tam præclara certamina divinus Simeon perfecit, templum exstructum est, quod ab utroque latere quatuor porticus complectebatur, quas columnæ e secto lapide a summo tecto sustinebant: huic subdialis aula multo sole undique splendida interjacebat: in ea columna illa quadraginta cubitorum visebatur, in qua Angelicam illam vitam transegit. Porro in porticum summitate fenestræ erant, per quas inferiora loca diei lumen excipiebant. In illa igitur parte, qua ad sinistram ingredientibus columna sita erat, stella fulgebat, quæ cælestia sidera splendore non minus quam magnitudine obfuscabat: illa nunc occidebat, nunc iterum oriebatur; et ad omnem fenestræ partem lucidissime emicabat; ab iis qui presentes aderant ad terram accedere, eamque circumire videbatur, tamque ineffabili erat splendore et pulchritudine, ut nihil ad miraculi magnitudinem posset accedere, omnes spectatores ad divinas vere divino Simeoni pangendas laudes provocaret, inde conjecturam facientes splendoris quo ipse magno lumini adstans perpetuo fruatur, atque a Trinitate purius illustratus, unumque ex unica divinitate suscipiens radium, in Christo Jesu Domino nostro, cui omnis gloria, honor, et potestas in sæcula sæculorum, Amen.

a Idem narrat Evagrius lib. 1, cap. 13, et rationem hic allegatam clarius exponit: Διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν τείχος τῆ πόλεως (πέπτωκε γὰρ ἐν ὄρεϊ) ἠγάθησαν τὸ πανάγιον σῶμα, ὅπως ἴπῳ γίνεσθαι τεύχος καὶ στήριγμα. Quod ita vertit Christophorus: Quoniam civitas mœnibus caret (Imperatoris namque furor ea diruit) sanctissimum Simeonis corpus huc apportavimus, ut nobis et muri et munimenti loco sit. Verum illud πέπτωκε γὰρ ἐν ὄρεϊ, corruperunt enim in ira, non videtur nisi apte versum, nec enim alibi ejus rei mentio fit. Rectus ad terræmotum id refertur, uti apud Nrephorum habetur: Πέπτωκε γὰρ ἐν ὄρει οὐρανοῦ μεγάλου γερουμένου Κορνή (murus) magno terræmotus impetu.

b Aliquis tamen ejus reliquias deductas esse Constantinopolim, patet ex vita Danielis Stylite.

c Quæ sequuntur, ex Evagrii subjiciemus paulo plenius descripta.

EX EVAGRIO.

DE S. SIMEONIS RELIQUIIS ET TEMPLO.

Ex Evagrío lib. 1, Hist. Eccles. cap. 13 et 14.

Evagríus Scholasticus, qui sub Tiberio II Quæstor fuit, sub Mauricio vero Tabularum servandarum Præfectus, lib. 1 Historiæ Ecclesiasticæ cap. 13 et 14, cum alia narrat de S. Simeone, quæ passim superius in Notationibus indicata sunt, tum de corporis ejus reliquiis et templo hæc sane miranda, quæ ipse coram spectavit.

Istius corporis cum multæ aliæ partes ad nostram usque ætatem fuere reservatæ, tum caput ipse equidem conspicatus sum, a Gregorio viro magni nominis id temporis Episcopatum illius Ecclesiæ gerente, et b Philippico eflagitante, uti Sanctorum reliquiæ, c quo tutius in Oriente expeditiones militares faceret, ad ipsum mitterentur. Atque quod valde mirandum videtur, capilli in capite inhærentes, minime consumpti sunt, sed perinde ac si viveret, et cum hominibus versaretur, integri manserunt. Frontis item cuticula, quamquam contracta fuit in rugas exaruitque, tamen mansit incorrupta: multi etiam edentibus, qui hominum fidelium manibus minime fuissent evulsi: hique figura sua indicarunt, qualis divinus ille Simeones fuerit, et qua statura. Ibi quoque catena ferrea cum corpore servata.

a Gregorio viro magni nominis id temporis Episcopatum illius Ecclesiæ gerente, et b Philippico eflagitante, uti Sanctorum reliquiæ, c quo tutius in Oriente expeditiones militares faceret, ad ipsum mitterentur. Atque quod valde mirandum videtur, capilli in capite inhærentes, minime consumpti sunt, sed perinde ac si viveret, et cum hominibus versaretur, integri manserunt. Frontis item cuticula, quamquam contracta fuit in rugas exaruitque, tamen mansit incorrupta: multi etiam edentibus, qui hominum fidelium manibus minime fuissent evulsi: hique figura sua indicarunt, qualis divinus ille Simeones fuerit, et qua statura. Ibi quoque catena ferrea cum corpore servata.

Caput S. Simeonis vidit Evagríus 126 annis post ejus mortem.

Antiochia Theopolis dicta.

Descriptio montis et templi S. Simeonis.

Stella admirabilis ipsius festo die appareret.

Deinceps aliud, quod ipse oculis vidi, scriptis mandabo. Permagno tenebar desiderio templum istius Sancti Simeonis aspiciendi. Abest autem d Theopoli, id est Antiochia, stadiis ad summum trecentis, positum in ipso montis jugo. Istud mandrium vocant indigenæ: cui loco severa vitæ disciplina, arbitrator, quam sanctissimus Simeones in eo exercuit, istud nomen tribuit. Montis autem acclivitas porrigitur ad viginti stadia. Templi ædificium extractum est in modum crucis, porticibus ex quatuor lateribus pulchre illustratum. Porticibus vero columnæ, ex polito lapide concinne fabricatæ, adjunctæ sunt, quæ tectum scite admodum in sublime erigunt. Versus medium templum, atrium est sub dio, summo artificio elaboratum, in quo sita est columna illa quadraginta cubitorum, in qua vitam cælestem iste terrestris corporeusque Angelus transegit. Atqui porticus, quas diximus, tanquam cancellos, quos fenestras vocant, in tecto habent, tum ad atrium tum ad ipsas porticus vergentes. Ad lævam columnæ in uno cancellorum ipse equidem, cum tota agrorum circa columnam incedentium multitudine ibi in unum coacta, vidi stellam inusitata magnitudine discurrentem per totam rimam, jubarque fundentem: neque id quidem semel, bisve, aut ter, sed sapius, eandemque crebro evanescentem, et ex improvviso apparentem de novo: quæ solum in istius sanctissimi viri die festo cernitur.

DE S. PHOSTERIO ABBATE.

V JANUARI. Sanctum Phosterium ceteris, quos quidem viderim, auctoribus ignotum, ita celebrant Menæa v Januarii. Hic S. P. N. Phosterius ex Oriente veluti sol quidam effulgens, Occidentem splendore suo illustravit.

4 Sunt qui memorant (ac miraculo sane tum propter fidem eorum qui idem ipsum narrant, tum propter alia quæ ipsi sumus conspicati, credendum est) veram personæ illius effigiem huc illicque volitantem se vidisse, barba demissa, et capite, ut solebat, e tiara operto. Viris, qui ad eum locum veniunt, liber et facilis patet introitus: hique cum jumentis suis columnam sæpe circumeunt. Fit autem custodia accuratissima, ne mulier (f qua de causa, haud equidem habeo dicere) aliquando in templum ingrediatur: sed si quæ accedunt, extra limen consistunt, miraculum admiratæ. Nam e regione stellæ fulgentis una ex portis sita est. Hæc Evagríus, quæ et Nicephorus. lib. 14, cap. 31.

Ipsius quoque persona.

Viri cum jumentis columnam circum-eunt.

Femine in templum non intrant.

a Hic S. Anastasio Sinaitæ ejecto, (injuste quidem, sed tamen coacto ad id Episcopatum conventu, quasque legitima juris forma servata) Antiochenus Patriarcha creatus est anno DLXXII vir præclarus, ut ex Evagrío pluribus locis ostendit Baronius. De eo iterum agitur XXI April, in vita S. Anastasii Sinaitæ, et XXIV Maii in vita Junioris Simeonis Stylitæ.

b Dux hic fuit Orientalium copiarum sub Maurilio Imp. qui suam ei sororem Gordiam matrimonio junxerat. Rebus multis adversus Persas et alios hostes præclare gestis, Phoca imperium invadente, sacerdotio initiatus, quietam vitam sectatus, pariterque conjux Gordia. Multa de eo Baronius Tom. 7 et 8, ex Evagrío, Historia miscella, et aliis.

c Huc quoque spectat quod in Historia miscella lib. 17, cap. 10, refertur, Philippicum anno Maurilio IV, assumpta Christi imagine non manufacta, insigne de Persis victoriam retulisse.

d Theopoli, id est Dei-civitas. Maxima urbs Orientis, inquit Stephanus Byzantius, quæ post terræmotum sic appellata est a Justiniano, cum prius Antiochia diceretur. Idem refert Evagríus lib. 4, cap. 6, et Baronius ad an. DCCCXXVII Justiniani v nu. 21.

e Ex vita S. Danielis Stylitæ patet, eum cucullo tegere caput consuevisse. Nam κοκκίλιον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, cucullum capitis tegmen, Leonis Imp. missum ab eo munus, Sergius monachus, cum Imperator variis Republicæ negotiis occupatus, non satis advertere animum ad ista possit, Danieli donavit. Cucullis proprie puerorum velabantur capita. Ita S. Dorotheus serm. 1. Καρβάνομεν δὲ καὶ κοκκίλιον τούτου δὲ ἐστὶ σὺμβόλιον τῆς ταπεινότητος τὰ νήπια γὰρ τὰ μακρὰ, τὰ ἕκαστα, φοροῦσι κοκκίλλια, ἀνθρώπος δὲ τέλειος κοκκίλλιον οὐ φορεῖ. Ἡμεῖς οὖν διὰ τούτου φοροῦμεν ἵνα ἠπειλάωμεν τῆ καρδίᾳ, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος. Assumimus cucullam. Est ea symbolum humilitatis. Parvuli enim pueri, et innocentes, gerunt cucullas, vir autem perfectus cucullam non gerit. Nos igitur ideo eam gerimus, ut malitia parvuli simus, ut ait Apostolus, etc. Cassianus quoque Instit. lib. 1, cap. 4, de monachis Ægyptus loquens: Cucullis namque perparvis usque ad cervicis humerorumque demissis confinia, quibus tantum capita contegant, indesinenter diebus utuntur ac noctibus: scilicet ut innocentiam ac simplicitatem parvulorum jugiter custodire, etiam imitatione ipsius velaminis commoneantur. Quod vero cucullam Evagríus tiaram, vocat, inde patet acuminatam fuisse et κοκκίλλια, qualia multorum in Occidente ascetarum capita Nicephorus lib. 9, cap. 14, utrumque confirmat, et acuminatos fuisse monachorum cucullis, et ad puerilium imitationem mitrarum assumptos a monachis. Τοῦ δὲ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, ἵψικυ, ἢ τὸ δῆλον ἄσφ' ἀπλοῦς εἶναι καὶ μὴ ἀμύνεσθαι, γὰρ ἄρα δὲ καὶ ἀκατάρτος ἄλλοις ἐπίσης τοῖς γλακκί τριγωνίσι πασίνοι, οἷς ἕλκον τιατίαις ἐξ ἀθέσης τιατίαις κελύπτεσθαι, αὐτὸ τὸ ἡμεμονοῦν ἀπέποιε τὸ ἄρα καὶ πρὸ βάλανου. Capitis vero tegmen acuminatum, ut simpli sint, et injurias non vindicent, puerque et innocenti vivant, lactentium puerorum instar, quorum capita ejusmodi lineis mitris operiri solent, quæ partem rationis principatum imperiumque obtinentem tegunt atque fovent. Vox cuculla non ita monachalis est, ut putant quidam, quæ antiqua sit et Latina: licet cucullus apud ethnicos scriptores usitator sit. S. Hieronymus in vita S. Hilariionis: Omnes divitias suas ei derelinquens, Evangelium scilicet, et tunicam saccineam, cucullam, et palliolum. Et paullo post jubet se S. Hilariion sepeliri, sicut vestitus erat, in tunica cilicina, et cuculla, et sago rustico. S. Paulinus carm. 13, ad Cytherium:

Donumque tunice, quo sodalem ornaverat, Geminat cuculle munere.

f Non dubium, quin id propterea factum sit, quia intra septem menses suæ vir sanctus, dum viveret, nullam feminam, ne propriam quidem matrem, admisit, ut superius dictum est.

S. Phosterius in rupe austere vivit.

vere